

Loveswept

**Leanne
Banks**

*Pentru plăcerea
Alteii Sale Regale*

... Royal Pleasure by Leanne Banks

© copyright 1993 by Leanne Banks

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **MIRON**.

© copyright grafică Editura **MIRON**.

OVESWEPT © and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark
Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura **MIRON**

Loveswept

Leanne Banks

*Pentru plăcerea
Alteței Sale Regale*

Traducere de Sanda Socoliuc



București - 1994

973-95056-7-0

Capitolul unu

– Miroase.

Katherine Kendall își încreți nasul și-și întoarse capul, dorind ca omul tolănit pe divanul ei să dispară ca printr-o minune.

– Nu miroase chiar atât de rău, i-a replicat Chad în vreme ce-și închidea ochii și se înfunda mai bine în canapeaua *La-Z-Boy*.

– Miroase de parcă ar fi făcut baie într-un butoi de whisky, s-a corectat ea, cituși de puțin încântată că iar trebuia să aibă de-a face la ora două dimineața, cu o altă încurcătură de-a lui

Chad.

- Păi și tu ai mirosi la fel dacă ți-ar sparge cineva în cap o sticlă cu whisky, și-a deschis leneș un ochi Chad, apoi l-a închis la loc.

Katherine își strînse cordonul de la halatul kimono și-și puse mâinile în șolduri.

- Nu ești zdravăn. Știi măcar cum îl cheamă pe tip? Ar putea fi și un ucigaș, la urma urmei.

Chad și-a deschis dușmănos ambii ochi.

- Tot ce știi e că a abătut sticla care-mi țintea mie capul înainte de-a avea loc tot iadul ăla la barul lui Chuck. Un tip i-a ars un pumn puternic și eu m-am gândit că e mai bine să-l scot afară de-acolo și să-i ofer un adăpost pentru restul nopții. Dacă nu-l luam cu mine, precis că era dus la închisoare.

Explicația lui Chad se baza pe o logică ciudată. Era de spaimă. De câte ori fratele ei vitreg de nouăsprezece ani se apuca să-i explice ceva, ea nu pricepea nimic.

- Trebuie să mă trezesc la ora șase. Fă astfel ca Făt-Frumos să nu mai fie pe-aici la ora aia. Mă duc în pat.

S-a întors spre dormitor.

- Dar nu se poate.

- Nu se poate? Katherine s-a întors iar, cu o

sprinceană ridicată a mirare.

Chad îl examinează îngrijorat pe bărbatul de pe sofa.

– Cineva trebuie să aibă grijă de el, să se asigure că n-are nimic.

– Cheamă un doctor.

– Katie!

– Ce?

– Nu te poți ocupa tu? Vreau să zic că te pricepi la primul ajutor.

– De ce nu-l duci la clinică?

– Nu cred că-i lovit prea tare. Numai c-a trebuit să dispărem repede din bar.

– E beat sau și-a pierdut cunoștința?

Chad s-a strîmbat nesigur și a dat din umeri.

Katherine a oftat resemnată, îndreptîndu-se spre sofa.

– Dă-mi o cîrpă umedă și trusa de prim-ajutor. E în baie.

Fără mare plăcere, Katherine și-a îndreptat atenția spre omul inconștient. Era solid, mai lung decît sofaua. Era ud pe față de la furtuna care se dezlănțuise afară și părul negru îi era încîlcit. I-a atins ușor capul să vadă dacă n-are cucuie. A găsit unul de mărimea unui ou de gîscă și a tresărit. Lovitura fusese foarte dureroasă.

– Deci ce părere ai? a întrebat-o Chad întin-

zindu-i cirpa.

Cu mare grijă Katherine i-a șters omului fața, gîtul și capul. Intuiția îi spunea că bărbatul avea să se simtă bine și i-a spus asta lui Chad. Apoi, privind chipul omului pentru întîia oară, a simțit vag că-i era într-un fel familiar.

- Arată de parcă... S-a oprit pentru că nu putea fi sigură.

- Cum? a întrebat Chad.

A încercat să se concentreze. Era ceva în el, ceva care-i accelera pulsul. Trebuia să-l fi cunoscut. Și-a scotocit memoria, dar n-a ajuns la nici o concluzie.

Katherine a dat din umeri ca să-și alunge sentimentele tulburi.

- Arată ca o dărnătură. I-a studiat liniile curate ale feței, pomeții înalți, sprîncenele negre, un nas acvilin și o gură fermă, dar scîrbită. Intransigent. Probabil că bărbatii se simțeau amenințați de aroganța acelei fețe. Și, desigur, femeile se uitau la el făcîndu-și speranțe inutile, secrete.

Alte femei, desigur, s-a gîndit ea. Ea nu s-ar implica niciodată în asemenea speranțe ușurate. Iubiții ei vor trebui să fie solizi, distanți, blonzi și sofisticăți. Nu apucați din ăia emoționabili veniți direct din iad, a conchis cu o strîmbătură.

I-a descheiat nasturii cămășii fine de bumbac și s-a încruntat.

– Nu e îmbrăcat ca obișnuirii barului lui Chuck. L-am mai văzut și altădată?

– Ași! Prima oară l-am văzut când am dat deoparte sticla lui Randy. Chad își drese glasul. Eram scufundat în jocul de cărți.

Katherine l-a privit dintr-odată lămurită pe fratele ei.

– Pot paria că așa ai fost. Nu cumva bătaia s-a declanșat din cauza tendinței tale de a trișa?

– Trișatul e un termen cam prea dur.

Katherine și-a închis ochii, rugîndu-se să-i treacă oboseala. Apoi s-a uitat cu milă la străinul care-i întrerupsese somnul.

Încerca să nu-i pese când i-a dat jos cămașa de pe umeri, dar Katherine era o persoană foarte senzitivă. Îi făcea plăcere felul în care aluneca pe pielea ei mătasea care părea o mîngîiere ca o apă caldută. Îi plăcea grozav să simtă vibrațiile unei pisici care toarce sau părul fin de pe capul unui bebeluș pe care nu se putea stăpîni să nu-l atingă și avea un fel de slăbiciune când atingea lucrurile frumoase.

Pieptul bărbatului era o operă frumoasă – musculos, cu sfircuri maronii, masculine, foarte pronunțate în ciuda temperaturii joase a corpului

și cu o umbră de păr negru care o provoca să-l atingă cu degetele. Bicepșii puternici sugerau ideea că ar fi fost în stare să poarte pe brațe o femeie cu mare lejeritate.

Katherine s-a întrebat ce-ar simți dacă el ar ține-o în brațe. Se simțea tulburată și a respirat profund.

– I-ai putea găsi ceva de îmbrăcat? Hainele lui sînt groaznice.

– Ale mele nu-i vin. E mai înalt ca mine cu vreo zece – doisprezece centimetri, a zis Chad.

– Uită-te în dulapul unchiului Gasper.

Căutînd să vadă dacă n-are vreo coastă ruptă, și-a plimbat mîinile pe torace. Pielea lui se încălzea sub degetele cercetătoare, iar pieptul i se ridica și-i cobora în ritmul încetinit al unui somn liniștit. Îi simțea sub palmă vibrațiile bătăilor inimii, așa că și propriul ei puls s-a accelerat. Părea că între ei exista o legătură invizibilă, de parcă ei doi s-ar fi cunoscut.

Katherine și-a rotit ochii. Voia să-și revină. Îi era somn și asta-i afecta creierul.

Trebuie să-i scoată și pantalonii rupți. I-a scos cureaua de piele fină, apoi a coborît fermoarul cîțiva centimetri și s-a oprit. Avea un stomac suplu și păros ca și restul trupului lui. I-a descoperit buricul și începutul părului negru din partea de

jos a abdomenului.

Să te ia naiba, prostule, s-a gândit. A strâns din dinți și a tras mai jos fermoarul descoperindu-i masculinitatea evidentă și s-a oprit brusc. I-a atins cu degetele cea mai sensibilă și mai plăcută parte a corpului. Așa și-ar fi ținut mâinile și o iubită.

Și-a retras repede mâinile. Pur și simplu nu putea. Totul era în mintea ei. Asistentele medicale, doctorii și brancardierii făceau treaba asta în fiecare zi. Dar puțin le păsa. Era meseria lor. Dar Katherine nu putea trece peste intimitatea situației. Gîndurile ei necontrolate o făceau să se simtă precum o intrusă, care trăgea cu ochiul. N-avea decît să-l lase pe Chad să-l dezbrace în continuare.

– Am găsit ceva la Gasper, i-a întins Chad halatul.

– Bine. Dă-i pantalonii jos și acoperă-l cu o pătură, i-a zis repede. Putem să-i lăsăm halatul la capătul sofalei pentru cazul că se trezește mai tîrziu.

Chad l-a dezbrăcat cu mici mormăieli. Katherine s-a aplecat peste capul bărbatului și i-a dezinfectat vînația. L-o fi usturat, căci a gemut. L-a liniștit.

– Lasă, că e bine.

Alex și-a ridicat o mîină la cap. Durerea era atît



de ascuțită, încît era tentat să adoarmă la loc. Dar patul i s-a părut deodată prea scurt, iar în cap avea senzația că-i explodase ceva. Apoi a auzit o voce blîndă, feminină, a simțit niște mîini reci și gingașe și a mirosit ceva dulce și îmbătător.

- Nu cred c-o să trebuiască să fie cusut, a zis vocea de femeie. Vorbea o americană tărăgănată și nu-și dădea seama cărei regiuni îi aparținea. A luptat cu pleoapele grele și și-a deschis ochii larg.

Imaginea era cețoasă. A clipit și totul s-a clarificat. Un păr sălbatic, roșcat, încadra o față cu trăsături de camee, cu o expresie nevinovată și sinceră. Și-a dat seama imediat de aceste două calități, pentru că le întâlnea atît de rar în lumea care-i era familiară. Avea ochi mari, gri, plini de milă. Pentru el? Da, era clar, și asta l-a făcut să se simtă minunat.

Avea pielea pală, ca de alabastru, iar sub ochi i se observau umbre ușoare, vinete. Pe nas avea pistrui.

- Pistrui, a mormăit el întrebîndu-se de ce nu-și putea aminti cum o cheamă.

Gura ei roz i-a zîmbit dulce, sexy.

- Dacă ți-ai dat seama de pistrui înseamnă că te simți bine.

Alex s-a întrebat dacă nu era o creație a

imaginației sale. Părea reală, mirosea tentant și avea o voce care invoca după-amieze leneșe și calde petrecute în pat. Și-a ridicat mâna la bărbia ei și a privit-o în față. Avea o piele mătăsoasă. Buzele, s-a gândit el trecându-și un deget pe deasupra lor, erau ca niște petale de trandafir. S-a încruntat.

– De ce nu-mi amintesc dacă noi doi am făcut dragoste?

Ochii ei s-au rotunjit și s-a îmbujorat la față.

– Fiindcă n-am făcut, i-a șoptit.

Și-a retras mâna de pe buzele ei. Ce dezamăgire! Voise să-și amintească ceva plăcut, dar în loc de asta îl apucase o durere cumplită de cap. Totul părea fără sens. Ce căuta femeia asta în patul lui? Și de ce se micșorase patul? Și în jurul lui mirosea a ceva... Whisky? Dar nu *Chemin Blanc*. Nu mirosea a băutura aleasă cu care era el obișnuit.

Ea a clipit și și-a dres vocea.

– Sigur că nu e *Chemin Blanc*.

Sinii ei deosebit de feminini îl apăsau ușor pe braț. Cine era ea? Ceața din creierul lui era mai deasă și a respirat profund ca să lupte împotriva ei. N-avea nici o poftă să închidă ochii. Voia s-o mai vadă.

Ea s-a încruntat.

- Chad, dă-i, te rog, un pahar cu apă. Poate ia o aspirină.

A auzit un murmur drept răspuns, dar a continuat s-o privească.

- Cine ești?

Ea și-a trecut mâinile prin păr.

- Sint Katherine, iar tu ești pe cale de-a te simți bine. Poftim, ia o aspirină.

El a luat-o și aproape că i-a dispărut durerea, cînd ea i-a sprijinit capul ca să-l ajute să bea. Treaba asta l-a ostenit peste măsură. În sfîrșit, și-a închis ochii, întrebîndu-se de ce n-o fi făcut dragoste cu ea.

- Cred că a adormit din nou, a zis Katherine. El avea ochii negri ca și părul. Felul în care o privise o impresionase teribil, de parcă ar fi fost o ancoră și ea s-a hotărît să devină așa ceva pentru el.

Katherine a scuturat din cap. N-o să fie posibil. Avusese o lună întreagă, și o jumătate din ea trecuse, ca să rezolve treburile cu casa unchiului ei. În acest scop trebuia să-și folosească timpul și atenția.

- Crezi că o să se simtă bine? Chad arăta un pic vinovat.

Katherinei îi-era cam milă de fratele ei. Era la vîrsta dificilă: nici bărbat, dar nici copil. Faptul că

mama lor se căsătorise pentru a cincea oară nu era de natură să-i îmbunătățească situația.

În sinea ei Katherine era convinsă – doar în sinea ei – că tot egoismul lui ascundea o inimă de aur. L-a mîngîiat pe braț.

– O să fie bine. Și cred că ai făcut bine aducîndu-l aici. A tăcut, gîndindu-se cum îi bătuse inima cînd străinul acela frumos o învăluisese în privirea lui caldă. Fusesse ceva familiar, dar periculos.

A dat din umeri.

– Dar vreau să nu-l mai văd aici mîine după-amiază.



Cînd Alex s-a deșteptat în dimineața următoare, nu s-a putut hotărî ce anume era mai rău: durerea din gît sau cea de cap care-l făcea să clănțănească din dinți. S-a uitat nedumerit prin camera necunoscută. Apoi i-au revenit în minte întîmplările din seara precedentă. Katherine și tînărul cu numele Chad. Nu văzuse sticla cînd se abătuse asupra lui decît prea tîrziu. Plimbarea aia umedă cu vaporeșul. S-a ridicat cu dificultate.

Din cealaltă cameră a venit Chad.

– Cum stai cu capul?

... și-a strins buzele.

- De-acum înainte o să asociez mereu mirosul whisky-ului ieftin cu durerea.

Chad a zîmbit și i-a oferit o ceașcă de cafea.

- De o parte tu, de cealaltă restul lumii.

A luat ceașca și a sorbit din ea. Era mai slabă decît cafeaua pe care o bea el de obicei.

- Mulțumesc.

- Nu, eu îți mulțumesc. Iartă-mă pentru pățania cu sticla din noaptea trecută. Dacă te pot ajuta cu ceva...

S-a uitat spre pieptul lui gol.

- Un duș și niște haine?

Chad părea încîntat să-l servească.

- Te cred. Avem aici pe cineva care să-ți facă haine pe măsura ta. S-a îndreptat spre ușa din față. Baia - a doua ușă pe dreapta.

- Chad, l-a strigat Alex. Unde mă aflu?

- Undeva.

Alex s-a încruntat.

- Ca să fiu drept, a adăugat repede Chad, te afli pe Insula Piraților cu o populație de patru sute șazeci și patru de oameni într-o zi aglomerată. Asta e un camping pentru familiile care vor să aibă un loc de retragere din lumea modernă. Și asta în sensul cel mai propriu al cuvîntului. Aici nu există nici măcar un ziar săptămînal și singurul

nijloc de transport e un feribot. Chad și-a vîrît degetele în buzunare și s-a aplecat conspirativ în față. Elvis a putut trăi aici în discreție totală. Locul e ca și mort.

Alex era convins că n-a înțeles bine.

– Nu sînt ziare?

– Nici unul.

– Radio sau televiziune?

– Deloc. Chad a deschis ușa. Nu te îngrijora.

N-o să te ținem aici. Vaporul vine la prînz.

Alex l-a privit gînditor pe Chad. Ziare, nu. Radio, nu, TV., nu. „Maiestatea Voastră”, nu. l-a venit o idee dementă. Imediat a încercat să facă abstracție de ea. Dar, în vreme ce-și făcea dușul și mîncă un castron cu fulgi de cereale, aceeași idee nu-i dădea pace precum o albină zumzăitoare.

A sunat la palat și a cerut-o pe Isabella. Deși Alex nu era prea apropiat de cei trei frați ai lui, cel mai legat era de Isabella, poate pentru că avea aproape vîrsta lui și nu stătuse la ceremonie cu el.

– Unde ești? l-a întrebat fără nici o introducere. Jake m-a sunat de dimineață și a spus că n-ai sosit.

– Sper că nu i-ai comunicat asta tatei.

– Nu, dar i-aș fi spus-o, dacă trecea o oră și tot

nu sunai. Jake a întrebat unde ești, apoi mi-a cerut cam grosolan să nu spun nimic.

- Prietenul tău e... Jake este american și are dreptate când te roagă să taci.

- Nu m-a rugat, l-a informat ea laconică.

Alex a scuturat din cap. Totul ar fi devenit mai simplu dacă ar fi putut să discute cu asistentul lui dintotdeauna, Max, dar Max era în Tibet.

- Sînt pe Insula Piraților, în Carolina de Nord. Am avut... - tăcu o clipă - am avut niște dificultăți în legătură cu transportul. Este un loc izolat. Fără radio și TV. Ei nici măcar nu știu cine sînt.

- Sună ademenitor. Când te duci la Jake?

- Nu știu. A privit în jur la camera modest mobilată și s-a decis să spună cu voce tare ideea care-i trecuse prin cap: Mă bate gîndul să mai stau pe-aici.

Afirmația lui a fost urmată de o tăcere deplină, lucru neobișnuit pentru Isabella.

- Glumești, a zis ea în sfîrșit. N-o să rezisti o săptămînă fără servitorii care te adoră.

Asta l-a îndîrjit.

- Am trăit și în condiții mai dificile decît acum.

- Dar atunci se știa că ești Prințul Alexander Ferdinand Merrick de Moreno.

Adevărat. Asta ura și iubea el în același timp la

Isabella – faptul că-i trîtea întotdeauna adevărul în față.

– Alex, ține cont de asta. Ești prinț. Cînd va veni vremea, vei fi rege. Asta-i identitatea ta. Ca de obicei, îl enerva. Își iubea țara și-și lua în serios rolul de conducător, dar și conducătorii aveau nevoie ocazional de o evadare. Țăsta era prilejul nimerit să-și ofere o vacanță. I-au venit în minte mai multe motive pentru care nu era cazul să rămînă pe Insula Piraților.

Dar era ocazia unică în viață de a fi considerat un simplu bărbat și atît. Așa că s-a hotărît.

– Sună-l pe Jake și exprimă-i scuzele mele. O să înțeleagă. Să ducă mașina închiriată în Charles City. Ne vedem peste o lună.

– Nu te cred. N-o să rezisti.

Alex o cunoștea pe Isabella.

– Vrei să pariem?

– Ce?

– Dacă n-o să rezist o lună, o să-l conving pe tata să te lase să mergi la Monte Carlo cu prietena aia a ta, Lucinda, sălbatica.

– Nu e atît de sălbatică, l-a corectat Isabella.

– Dacă eu rezist, o să faci și tu aceeași experiență – fără să-ți știe cineva identitatea. În vreme ce Alexander își cam tănuia rangul, Isabella îl folosea pe al ei ca pe un scut cu care ieșea din

orice situație.

- Bine, pariem.

- Nu spui o vorbă nici lui tata, nici mamei.

- Am buzele pecetluite. O să fiu prea preocupată de Monte Carlo.

Alex a zîmbit.

- Scumpo, amintește-ți porecla mea.

- Prințul de Oțel? Ah, dar chiar și oțelul se topește. Înălțimea-Ta Atotputernică. A făcut o pauză, apoi i-a spus: Ai grijă, *au revoir*, Alex.

- Mai bine Al. Al Sanders.

- *Au revoir*, a șovăit... Al.

După douăzeci de minute noua lui identitate prinsese contur. După cît îl strîngeau pantalonii și tricoul împrumutate, Alex a tras concluzia că proprietarul lor cîntărea cu vreo douăzeci de pounds mai puțin decît el. A aflat că unchiul Gasper al Katherinei și al lui Chad era proprietarul locului, dar el avusese de curînd un atac de cord. Katherine era aproape depășită de responsabilități în sezonul turistic.

A mai aflat, în ciuda reținerilor lui Chad, că Katherine aștepta ca el, Alex, să părăsească locul cît se putea de rapid.

Dar Alex era de cu totul altă părere. Voia să se folosească de ocazia de a nu mai fi considerat prinț. Dorea să fie luat drept un bărbat ca oricare

altul. Katherine avea nevoie de ajutor. Lui i se părea că asta era o soluție simplă. Persista undeva, în mintea lui, dorința de a afla mai multe despre doamna tandră cu gura ca petalele de trandafir.

Alex a luat o hartă a complexului stațiunii și a început s-o studieze ca să devină folositor.



La nouă seara când Katherine s-a uitat după Al Sanders, l-a zărit proptit de ușa biroului unchiului ei. Ar fi trebuit să fi plecat demult. Când colo, el întreprinsese câteva manevre dificile ca să-i ia pe mare. Cei doi fuseseră încântați, iar femeia aproape că se împiedicase de emoție.

Katherine nu se putea blama singură. Când Al privea în ochii unei femei de parcă ar fi fost unica femeie din lume, era capabil să-i înlăture orice umbră de apăsare mai ceva ca o rachetă *Patriot*. Și pantalonii aceia strâmți de pe el care-ți tăiau răsufarea! Plus zîmbetul de milioane și aerul plin de stăpînire de sine... Katherine n-ar fi fost surprinsă dacă femeile s-ar fi apucat să-și scoată lenjeria în fața lui.

Era foarte sigură că Al Sanders era un răpitor de inimi și-și dorea să-l vadă plecat înainte de a-i

provoca necazuri.

Faptul că era destul de reținut față de ea nu făcea decât să toarne gaz peste foc.

Ar fi fost mult mai ușor să-și mute fundul de pe insulă decât să- i vîndă baloane umflate și vată de zahăr, se gîdea ea.

Amintindu-și că fusese lovit la cap, s-a simțit vinovată. S-a dus la el și i-a oferit niște sandvișuri și sifon. Dacă-l hrănea, poate-i mai dispărea sentimentul de vinovăție că voise să scape de el.

– Cum mai stai cu capul?

– Perfect.

Dar era cam palid. I-a dat o aspirină.

– Mulțumesc.

Katherine a respirat profund și s-a așezat în fotoliul de căpitan al unchiului ei din spatele vechiului birou din lemn de nuc. Să alunge lumea, asta era ultimul lucru care-i făcea plăcere. Dar ea nu-l izgonise pe Al, de fapt. Însă îi era cam rușine. Îi asudau palmele din cauza asta.

S-a gîndit cum s-ar comporta unchiul ei în situația asta și a încercat să uite că era mult mai confortabil să fie învățătoare decât să administreze stațiunea-camping.

– Al, apreciez felul în care te-ai pus pe treabă.

Și-aș vrea să-ți plătesc serviciile, a început și și-a

încrucișat miinile.

– Nu-i nevoie. Vreau să-ți mulțumesc pentru bunăvoința de azi-noapte. Al a privit la sandviș.

– Mi-ai dat un sandwich grozav de bun.

Katherine a clipit.

– E cu șuncă de Bologna.

El a privit-o gânditor.

– Să nu uit cumva chestia asta.

– Ai un accent anume. Ești englez?

– Am petrecut o vreme acolo.

– Ai o carte verde? I-a întrebat sperînd s-o scoată la capăt.

– N-am nevoie de carte verde.

Avea niște maniere atît de reci și de arogante, încît puțin a lipsit ca ea să nu-și ceară scuze. Era grozav de mîndru, s-a gîndit ea. Doar încrederea în sine îi depășea mîndria. Întotdeauna îi plăcuseră oamenii puternici, siguri pe ei.

Katherine a încercat o abordare directă.

– Vaporul următor pleacă la ora zece. La noi e plin totul, dar dincolo de insulă sînt cîteva hoteluri bunișoare.

– Ai o cameră convenabilă în casuță. Chad mi-a spus că ăsta-i sezonul cel mai aglomerat. Mi-ar conveni să lucrez pentru casă și masă pînă la sfîrșitul lunii.

Katherine l-a înjurat în gînd pe fratele ei vitreg

și a luat un pix.

– Al, ai sosit aici noaptea trecută beat și vai de capul tău. Nu știu pur și simplu dacă pot pe aceste baze să te adăpostesc.

– Eram vai de capul meu, pentru că s-a întâmplat să mă aflu în drumul unei sticle cu whisky, care era aruncată în direcția capului fratelui tău. Nu eram beat.

S-a dus și a aruncat șervețelul. Apoi s-a uitat drept în ochii ei.

– Nu ți-a plăcut cum m-am purtat azi?

Katherine s-a dat pe spate în fotoliu.

– Ba da.

– Poți angaja oameni pe termen scurt?

– Da.

– Atunci angajează-mă de probă.

Pieptul ei trăsălta. Ce femeie nu l-ar fi pus la încercare? Era genul de bărbat după care înnebuneau femeile. De-ar fi avut vise erotice, el ar fi fost genul visat pentru a-i fi iubit. Ar fi avut mâinile blinde și sigure, gura dornică și lăcomă, vocea joasă și plină de dorință. Katherine s-a înfiorat.

– De probă, a repetat ea slab.

– Da. El a privit dintr-o parte, evident obosit. Sînt mai degrabă...

– ... într-o stare nu prea grozavă în momentul ăsta, a terminat ea fraza în locul lui.

Avea o lucire amuzată în ochi.

– Vasăzică nu ești doar frumoasă, ci și intuitivă. El s-a aplecat peste birou și i-a luat mina. Ce-ai avea de pierdut?

Obrajii Katherinei s-au înroșit. Frumoasă? Doamne, e generos, s-a gândit. Și-a tras mina dintr-a lui și și-a dres glasul.

Nu era în stare să priceapă ce anume înclina balanța în favoarea lui. Poate faptul că muncise atît de mult în acea după-amiază. Probabil că-l judecase greșit. Dacă totuși nu era un neisprăvit și avea nevoie de ajutor? Katherine era poate mult prea sensibilă de cînd înghițise nenumărate hapuri neplăcute din partea fostului ei soț.

Dar ceea ce o supăra mai tare era faptul că făptura lui nu-i inspira încredere, în schimb ochii bărbatului revelau o profunzime deosebită și un caracter ales.

– O săptămînă de probă, a zis ea, în sfîrșit, și a observat că el a respirat ușurat.

– N-o să regreti.

Katherine i-a zîmbit neîncrezătoare și s-a rugat să fie așa.



Katherine s-a trezit în întuneric auzind cum

cineva zgiria geamul de la fereastră. După o clipă de spaimă, a recunoscut vocea răgușită a bătrînului: domn Larson. Dorea să împrumute niște momeli pentru pescuit de la unchiul ei și uitase că Gasper era plecat în vara aceea. Katherine i-a promis c-o să le găsească și domnul Larson a spus că va veni înapoi, peste douăzeci de minute.

Dindu-și din ochi părul, ea s-a dus la bufetul din hol. A descoperit cutia cu momeli pe raftul de sus, cu ajutorul lanternei.

S-a furișat pe vîrfuri în bucătărie și a luat un taburet. L-a pus în fața bufetului și s-a urcat după cutia de pe raftul superior.

- Ce-ai de gînd să faci? a auzit din spatele ei o voce profundă.

Surprinsă, Katherine a ținut înăbușit. Taburetul a alunecat. Ea s-a speriat că va cădea, dar scaunul a fost pus la loc și un braț puternic i-a înconjurat mijlocul.

Ea a tras adînc aer în piept, să-și calmeze inima care o luase razna.

- Ce faci aici? a șoptit.

- Asta te-am întrebat și eu, a zis Al. Știi cît e ceasul?

- Nu și te rog să nu-mi spui. Trebuie să-i dau domnului Larson momeli de pescuit. El și unchiul

Gaspar pescuiesc împreună de obicei. Probabil că o porneau pe la patru dimineața.

– Ești pe-aproape. Acum e cam ora...

– Ți-am spus să nu-mi comunici ora.

El a chicotit amuzat în întuneric. Brațul lui era cald pe mijlocul ei. Ea rămăsese cu mîna sprijinită pe acel braț și-i simțea mușchii încordați. Pieptul lui era lipit de spatele ei. I se înfierbîntase capul de apropierea aceea masculină. Întunericul îi învăluia precum o pătură și vocile lor înăbușite făceau ca atmosfera să fie teribil de erotică.

– Lasă-mă să plec.

– Nu, ai putea să cazi.

Ea a vrut să protesteze, apoi și-a dat seama că era preferabil să ia de sus cutia cu momeli și să se dea jos după aceea. S-a răsucit cu cutia în mînă, Al a luat-o și, înainte ca ea să coboare, a prins-o din nou în brațe. Ea și-a strîns umerii și a alunecat pe lîngă trupul lui simțindu-i pieptul gol pe propriul ei piept. Părul ei a alunecat peste unul din umerii lui.

Ea l-a privit în față și totul s-a oprit. Mîntea, inima, respirația. Undeva, în conștiința ei, răsuna o melodie acută și sfîșietoare, care o înfierbînta. Nu putea decît să stea așa, în brațele lui, să-l privească.

Cu brațul încă înconjurînd mijlocul femeii, a

pus cu cealaltă mină meșă lungă de păr între degete.

- E atât de lung, a murmurat.

Katherine i s-a uscat gura.

- Eu... eu am de gând să mă tund.

- Nu, îți vine bine așa. Păr lung și roșu, trup viguros și subțire, și toată numai zîmbet.

Ea respira greoi, cu disperare. Rîzînd cu nervozitate, a încercat să dea înapoi.

- De unde știi că așa sînt cînd de-abia m-ai cunoscut?

El i-a dat încet drumul și, cu tot întunericul, Katherine i-a zărit sclipirea din ochi.

- Orice lucru îl afli privind și ascultînd. Și eu m-am folosit de ambele posibilități.

- Oh, a zis ea, scuturîndu-și părul pe spate, ușurată că scape din brațele lui.

- De ce te ocupi singură de administrarea locului ăstuia? a întrebat-o.

- Unchiul a avut un atac de cord. Nu are încredere decît în mine.

- Dar nu prea-ți place acest gen de treabă.

Asta a uluit-o.

- Se vede chiar așa de tare? A oftat. Sînt învățătoare la clasele mici și i-am adus pe copii pe Insula Piraților în timpul verii. Atacul de inimă al unchiului Gasper ne-a luat pe toți prin surprin-

dere. A dat din umeri. N-oi fi eu prea bună pentru administrație, dar cred că pot face treabă cu un mic ajutor pînă cînd unchiul se decide să ia alte măsuri.

– E o mare responsabilitate.

– Mda. Katherine a ris și a luat cutia cu momeli. Dar o s-o scot la capăt.

El a pus mina pe cutie.

– Lasă-mă să o duc eu.

– Pot și singură, a insistat ea.

– Sînt convins că poți.

Katherine l-a privit ca să-și dea seama dacă nu cumva voia să-și bată joc. Dar el era serios.

– Bine. Ia-o și pune-o în fața ușii din față, te rog.

Ea a dus taburetul în bucătărie.

– Ne vedem mîine dimineață, a șoptit.

– Asta-i cam peste două ore, a zis Al.

Katherine a mormăit.

– Vezi să nu te murdărești cu cutia.

După ce a închis ușa și s-a urcat în pat, Katherine a rămas uitîndu-se în tavan. Nu mai știa ce să creadă despre Al Sanders. Prea multe lucruri nu se potriveau. Cine era? De ce rămăsese pe Insula Piraților? Ce-i păsa ei de el? S-a chinuit cu întrebările acelea pînă cînd a reușit în sfîrșit să adoarmă.

Apoi a visat că dansa în întuneric. Nici măcar nu putea zări chipul partenerului ei, dar el avea umerii largi, brațele puternice și auzea o muzică anume care atingea o parte tandră, vulnerabilă din adâncul trupului ei.



Capitolul doi

Katherine a pus telefonul la loc și a rămas cu ochii pironiți asupra lui. Se simțea de parcă ar fi comis o crimă.

Ăsta era lucrul cel mai bun de făcut, și-a zis. După toate cele întâmplate, ăsta era al treilea atac de cord al lui Gasper. Doctorul îl avertizase să nu mai lucreze atât de mult. Deși unchiul nu voia să admită, el tot n-o să mai poată administra stațiunea de-acum înainte. Dînd anunțul că stațiunea era de vînzare, ea căutase să-i facă viața mai ușoară. La urma urmei, decizia finală tot lui Gas-

per o să-i aparțină. Dar Katherine s-a gândit că dacă o să se ocupe ea de toată munca de teren, vânzarea campingului n-o să fie atât de traumatizantă pentru unchiul ei.

Atunci de ce se simțea atât de oribil? Poate pentru că unchiul Gasper și Insula Piraților erau cele două elemente stabile din viața ei. De la vîrsta de șase ani, ea își petrecuse verile cu Gasper la camping. În timpul liceului, îi adusese în vacanțe acolo și pe colegi.

Între întîmplările de viață ale mamei ei în cadrul și în afara căsătoriei și agitația corespunzătoare din viețile lor, Katherine se agățase de Insula Piraților ca de singurul lucru stabil. Acum îl făcea praf.

Gîndul o îmbolnăvea.

De la relația plină de dezamăgiri cu tatăl ei pînă la divorțul ei public, umilitor, Katherine n-avusese nici cel mai mic noroc cu bărbații. Unica excepție fusese unchiul Gasper, care o învățase să pescuiască, o încurajase să se ducă la colegiu, îi arătase valoarea onestității și a stabilității.

A oftat dorind să găsească o altă cale de rezolvare.

- Vești rele? a întrebat-o din spate Al.

S-a apropiat în vreme ce ea se răsucea furioasă înspre el.

– De ce n-ai bătut la uşă?

– Am bătut. Probabil că n-ai auzit tu, a şovăit Alex întrebându-se ce trebuia să facă. Mai avu-
sese de-a face cu femei în lacrimi, dar ştia din
experienţă că femeile plîng în scopul de a obţine
ceva. În special plîngeau cînd aflau că el n-avea
de gînd să le ia de nevastă şi că nici una n-o să
devină viitoarea prinţesă de Moreno.

Katherine însă părea depăşită de treabă în
mod sincer şi asta l-a impresionat.

– Eşti obosită. Cum te pot ajuta?

Ea a scuturat din cap, căutînd să-şi ia o
expresie mai amabilă.

– Nimic. Nu-i nimic.

Alex şi-a îngustat ochii.

– De ce-ţi tremură buza dacă nu-i nimic? A
mîngîiat-o pe faţă.

– Eşti un mare observator, a murmurat ea
deplasîndu-se în celălalt colţ al micului birou.

– Da, dar nu mi-ai răspuns.

Ea a ris exasperată.

– Şi eşti foarte îndrăzneţ.

– Insistent, a corectat-o el. Ce nu merge?

Katherine şi-a rotit ochii.

– Nimic care să te privească pe tine.

El s-a încruntat. Nimeni nu-i spusese vreodată
aşa ceva. Nici mama lui, nici măcar Isabella.

Katherine Kendall era un amestec ciudat de feminitate iritantă. Îl primise acolo cu nu prea mare bunăvoință și păstrase distanța o săptămână întreagă. Acum începea să mai aibă încredere în el. Era foarte sigur de asta.

Femeia îi incita curiozitatea. Felul în care copii din tabără o înconjurau de parcă ar fi fost Pied Piper. Le împărțea tuturor zîmbete, îmbrățișări.

Tuturor, dar nu și lui.

Se simțea exclus de la zîmbetele și alinturile ei și de la orice altceva. Observase cu cîtă lejeritate neglijentă își mișca trupul, fără a se preocupa de propria senzualitate cuprinsă în modul de a se mișca, dar știa că se afla ceva dincolo de aparențe. Mijlocul ei subțire și sînii plini îl făceau să vrea s-o ia în brațe, să-i atingă pielea mătăsoasă, să-i afle secretele. Cînd vorbea, lui îi era greu uneori chiar să reziste să-i privească gura.

Ei, de-ar fi știut ea ce era în mintea lui, ar fi trebuit să plece cu primul vapor. Pentru prima oară în viața lui, Alex dorea ceva ce nu-și dorise de la nici o femeie. Își dorea, fie și numai pentru cît mai rămăsese din lună, să posede mintea! trupul și sufletul Katherinei. Obstacolul era că femeia nu avea încredere în el.

Răbdarea nu era tocmai calitatea lui de căpățîi. A înaintat spre Katherine. Ea s-a dat înapoi. El



s-a oprit.

– De ce faci așa? a întrebat-o.

– Ce anume?

– Te retragi de parcă ți-ar fi frică să nu te atac.

Ea a făcut ochii mari.

– Așa ți s-a părut? Eu, să vezi, eu nu mi-am dat seama. Și-a pus mâinile în buzunarul șorțului de bumbac roz.

– Ți-e frică de mine?

– Nu! Sigur că nu, i-a spus repede.

– Nu?

Katherine a oftat, apoi a spus fără să vrea:

– E ciudat. Nu te cunosc, dar mi se pare că te-am cunoscut. Îmi amintești de cineva, dar nu știu de cine.

Pentru o clipă a simțit că îngheață, întrebându-se dacă ea nu văzuse cumva vreo poză publicitară de-a lui. A dat din umeri.

– Cineva din tinerețea ta?

– Nu.

Alex s-a mirat de roșeața bruscă din obraji ei.

– Fața mea îți amintește ceva?

L-a privit încurcată.

– Da, fața și...

– Și ce?

– Și ochii.

– Și?

Mai bine-i spunea tot ce simte și astfel i-ar fi dispărut sentimentul acela straniu.

– Și corpul. E ridicol. Știu. E absurd, dar mi se pare că te-am cunoscut... Și-a ridicat mâinile căutându-și în zadar cuvintele pentru a se exprima exact. Oricum, n-avea să-i spună și despre muzica aceea...

Alex a zîmbit.

– O cunoaștere intimă.

– Dar amîndoi știm că n-a fost cu putință așa ceva, s-a repezit ea. Nu te-am întîlnit niciodată. Nu m-ai întîlnit niciodată. E doar...

El a atins-o și ea nu s-a îndepărtat. A simțit că-i pierde glasul. A apucat-o de bărbie, făcînd-o să-l privească în ochi și Katherine a înțeles că intrase într-o dandana cît se poate de serioasă.

– Dacă te-aș fi întîlnit, mon amie, nu te-aș fi putut uita. Poate că ne-am întîlnit într-o altă viață.

– Eu, să vezi, nu prea cred în reîncarnare, a îndrăznit să spună cu răsufierea tăiată.

– Nici eu, a devenit el serios, dar există și alte căi – visurile, imaginația.

Katherine și-a închis strîns ochii, luptînd cu vorbele și imaginile pe care le provoca el.

– Nu dispun de multă vreme pentru a visa sau a fantaza.

– Fantezia își găsește singură timp.

I-a înconjurat talia cu mîna fierbinte și ea a simțit un fel de moleșeală. Oh, Doamne, nu voia să înnebunească. Altădată i-ar fi plăcut grozav asta. Nu și acum. Îi tremura maxilarul.

– Eu te-am visat, i-a spus el. Te-am visat și ți-am văzut zîmbetul. Te-am sărutat o zi și o noapte pentru că nu mă puteam opri. Apoi te-am ținut atît de strîns în brațe, că nu mai rămăsese nici un spațiu între noi doi.

Răminînd cu ochii închiși, și-a dat seama că el își aplecase capul. Îi simțea răsufierea caldă, o înnebunea apropierea lui bărbătească. A auzit iar melodia aceea. Era în așteptare, speriată, dar încărcată de dorință.

El îi șoptea ceva cu gura lipită de a ei într-o atingere erotică specială care-i accelera întreit pulsul. Se simțea cufundată într-o stare de bine fără sfîrșit. Fără a-i mai păsa de consecințe, fără întoarcere.

Asta a făcut-o să-și revină. Și-a deschis ochii.

– Nu!

– Nu? a repetat el de parcă sensul cuvîntului îi era necunoscut.

– N-u-u-u. Pronunțase negația nu numai pentru el, dar și pentru ea însăși: Locurile atinse de el deveniseră fierbinți.

– O să dispară sentimentul ăsta ciudat, a

insistat ea. Nu e real și noi n-avem nevoie de asta.

- Nu e real.

Se simțea teribil de alarmată în străfunduri.

- Exact. E grozavă comunicarea dintre noi, înțeleg că există ceva special. Fără a face vreun efort protocolar, a abătut conversația înapoi la afaceri. Sînt probleme în camping? Sau ai de pus vreo întrebare?

El a tăcut studiind-o și ea a înțeles că nu reușise să-l prostească.

Ce ochi negri și pătrunzători avea Al Sanders! A așteptat ca el să rupă tăcerea.

- Știi să te joci cu balonul? a întrebat el în sfîrșit.

Katherine a rîs ușurată de gluma lui.

- Da. Și-a privit ceasul. Vai, mai bine ne-am grăbi să nu întîrziem. În fiecare miercuri la ora două, toți puștii și cîțiva adulți încep un meci cu balonul pe apă.

Încîntată că discuția evoluase pe altă pantă, a luat cîteva punguțe cu baloane dintr-un sertar și a dat să iasă din birou.

- Un joc, a tras Al concluzia.

- Un fel de joc.

- Și care-i obiectivul?

Katherine s-a oprit în fața ușii de lemn și l-a

privit.

– Nu te-ai jucat niciodată cu balonul în apă?

Cînd el a dat negativ din cap, s-a mirat.

– Obiectivul unei bătlîi cu baloane în apă este ca toți să se ude din cap pînă-n picioare și să rîdă.

– Dar cine învinge?

– Nimeni!

– Atunci pentru ce se luptă?

– Pentru amuzament, a zis ea. Ca atunci cînd făceai plăcinte din noroi și aveai trei ani.

Alex a privit-o fără a înțelege. Plăcinte de noroi?

– Ca atunci cînd vrei să vezi cine se trîntește mai îngrozitor pe burtă în baltă. Știi?

Instructorul lui neamț care-l învățase să înoate nu-i vorbise de așa ceva. A negat din cap.

Katherine era hotărîtă să găsească un teren comun.

– Cine poate face cel mai mare balon din gumă de mestecat, știi?

Alex și-a strîns buzele auzind așa ceva. Cu greu își putea imagina expresia instructorului cu eticheta dacă viitorul conducător al regatului Moreno ar fi sugerat o întrecere pe bază de baloane din gumă.

– Altceva, te rog.

– Bine. Ultima şansă. Băieții se ocupă cu așa ceva. Cine poate scuipa cel mai departe?

El a râs în hohote.

– Glumești?

Katherine a zîmbit de plăcerea rîsului lui.

– Nu. Dacă n-ai făcut nici unul din lucrurile asta sau ești de pe altă lume sau ai fost crescut sub un clopot de sticlă.

Lui Alex îi veni să ridă aducîndu-și aminte de scandalul care-i legănase copilăria.

– Ai putea avea dreptate.

A rămas uimită de tulburarea din ochii lui. Era evident că Al se pricepea la tot ceea ce însemna distracție pentru un adult. Era expert în orice, de la navigație pînă la conversația fermecătoare prin care poate fi sedusă o femeie. Dar părea nepri-ceput cînd era vorba de distracții prostești, copilărești. Asta o uimea, o îngrijora. Și-a păstrat totuși un ton nepăsător.

– Un extraterestru. Puștilor le-ar plăcea să te vadă. Bine, fii gata pentru o nouă experiență.

Îi așteptau vreo treizeci de puști, unii mai mici de treisprezece ani. Erau în costume de baie și țipau că vor să înceapă lupta.

Umplînd baloanele cu apă, Chad le deterio-rase pe unele. Toți s-au bucurat cînd Katherine a mai adus și altele. În vreme ce Katherine și Al

umpleau și restul baloanelor, Chad împărțea grupul în echipe.

– Cred că sînt destule, a zis Katherine și a început să pună baloanele în două grămezi diferite. Dacă nu vrei să joci, mai bine... *Please!*

Alex a sărit cît colo cînd balonul s-a izbit de spatele lui, iar apa rece i s-a prelins între cămașă și pantaloni. A privit peste umăr la fetița grăsuță vinovată de întîmplarea aceea. El era pur și simplu șocat, iar asta se vedea și pe fața lui. Fetița a căscat ochii mari și a luat-o la goană.

– Stacy! Katherine a prins-o și i-a dat un alt balon. Uimită, Stacy a privit de la Katherine la Alex. Katherine i-a dat un brînci încurajator și mica Stacy a îndreptat balonul înspre capul lui Alex.

Alex a acceptat situația cu bărbăție. Cu apa șiroindu-i pe nas și pe pleoape, a încercat chiar să-i surîdă micuței războinice.

– Asta e distracție? a întrebato pe Katherine cînd Stacy a fugit țipînd victorioasă. Poate că trebuie să-ți mulțumesc?

Katherine nici n-a încercat să-și stăpînească rîsul.

– Păi, pariez că acum ești mai „rece” ca înainte.

S-a auzit din nou un plescăit. Katherine a țipat, a luat rapid și ea un balon și l-a azvîrlit în ata-

catorul ei.

Intuind regula jocului, Al a luat un balon cîntărindu-i greutatea în mînă. Katherine s-a întors rîzînd, apoi şi-a scuturat capul cînd a zărit balonul din mîna lui.

– Nu, a zis, dîndu-se înapoi.

– Te-am prins! Acţionînd împotriva oricărei reguli de comportare în privinţa felului în care trebuie tratată o femeie, a aruncat balonul drept în ea.

– Al Sanders! a ţipat ea neştiind dacă trebuia să rîdă sau să fie indignată. O să plăteşti!

Dar balonul ei şi-a greşit ţinta. El era prea preocupat s-o privească pe Katherine. Ei îi rîdeau ochii şi bluza i se lipise de trup ca o a doua piele. I se zăreau sfîrcurile prin ţesătura udă de parcă cereau mîinile unui bărbat şi gura lui, s-a gîndit el simţînd în trup o tulburare bruscă. Dintr-odată înţelesese că bătălia cu baloanele îşi avea sensul ei.



Katherine stătea pe plajă la miezul nopţii purtînd o rochie albastră, undulooasă. Aşteapta ceva sau pe cineva în timp ce-şi vîra degetele goale de la picioare în nisipul rece şi-şi ţinea sus capul în bătaia brizei.

Și-a închis ochii pînă cînd ceva i-a atins obrazul și în nări i-a ajuns mireasma unui trandafir. A deschis ochii și el era acolo.

I-a zîmbit și a ridicat-o în picioare.

– Unde-ai stat ascunsă?

– Nu m-am ascuns. Am așteptat.

– M-ai așteptat pe mine, a zis cu obișnuita-i aroganță.

– Poate.

El a tras-o mai aproape.

– Cine te cunoaște cum te cunosc eu? Cine știe ce-ți place ție?

Ea s-a simțit nesigură.

– Uneori nici eu nu mă cunosc pe mine.

– Ba da, te cunoști. El și-a trecut degetul mare pe buza ei de jos. Și ce nu cunoști o să te învâț eu.

Ea s-a înfiorat din pricina intensității din ochii lui negri. Ce-ar fi fost să caute și să găsească ce-i lipsea ei?

Probabil că el îi citea gîndurile.

– Niciodată.

El continua să-i mîngîie buza. Șovăitoare, Katherine i-a atins degetul cu vîrfurile limbii. Era călduț, puțin sărat și masculin. Simțea o mare tulburare înăuntrul ei.

– Bine, a zis el. Îi vedea aprobarea din ochi și

s-a simțit invadată de un val de plăcere. Se simțea bine cu el. Și ei îi plăcea să-i guste degetul. Greutatea dulce din abdomen a surprins-o.

- Mă faci să-mi fie grea așteptarea, Katherine, a murmurat el cu o voce obosită. Și-a tras mîna și i-a adus-o pe-a ei la gura lui. Dar să inversăm rolurile, nu?

A sărutat-o în palmă. Apoi i-a gustat un deget. Senzația a făcut-o să i se întărească sfîrcurile. Era încurcată și încerca să nu lase să i se vadă tulburarea.

- Nu-i nevoie să-ți ascunzi dorința, chérie. Mie îmi face plăcere. S-a jucat cu degetul ei, apoi i-a pus mîna pe umărul lui. I-a atins unul din sfîrcuri.

Ea a respirat precipitat. Mîngîierea a devenit mai apăsată. Era plină de dorință. Se simțea slabă și vulnerabilă.

Se părea că el înțelesese.

- Cîtă vreme ai stat așa?

- Prea multă. Mult prea multă.

Lui i s-au întunecat ochii, apoi a luat-o în brațe. Ea a suspinat lipită de cămașa lui albă. Îi simțea bătăile inimii, mușchii pieptului, căldura.

- Eu nu sînt ca alții. Ești pregătită pentru mine, Katherine?

Nu era prea sigură de asta, dar avea de ales?

Părea inevitabil. Și-a ridicat capul.

– Nu știu ce să-ți spun.

– Tu ce-ți dorești?

A înghițit cu dificultate ca să-și regăsească oarecum curajul.

– Vreau să simt gura ta peste a mea. Vreau să-ți simt gustul. Și tu să-l simți pe al meu. Vreau să mă dorești, a șoptit, realizînd că era total vulnerabilă.

– Dacă-mi e cu puțință, întotdeauna aș vrea să-ți dau ceea ce dorești, i-a spus cu o voce profundă, răgușită.

A început să audă iar muzica aceea. I-a simțit atingerea gurii și s-a topit. Îl dorea din ce în ce mai tare.

S-a agățat de el, dar s-a trezit singură. Dispăruse.

A intrat în panică.

– Nu! a țipat, dar el a devenit un fel de ceață.

– Nu pleca. Nu!



Descurajarea a trezit-o. Respira cu dificultate și privea în tavan.

– Oh, Doamne! N-a fost decît un vis.

Katherine și-a rotit ochii derutată. Era foarte

deprimată. Se simțea mai rău decît într-un coșmar. Subconștientul îi jucase cea mai crudă farsă. Că ea ar putea să se simtă bine cu un băiat. Asta era imposibil. Dumnezeu știa, încercase orice stratagemă întilnită prin cărți, aplicase toate metodele cu fostul ei soț, dar cînd făcea dragoste, nu era numai neplăcere, ci chiar cea mai umilitoare experiență din viața ei.

Din nou acum visa la Al și auzea muzica aceea blestemată. Era numai din cauza sărutului din acea după-amiază. Și-acum îi tremurau buzele la amintirea lui.

De ce i se întîmpla tocmai ei asta? Ce putea să însemne? A respirat profund încercînd să privească adevărul în față. Însemna că era vulnerabilă în fața lui Al Sanders și era mai bine să-și analizeze acțiunile dacă nu voia să aibă neplăceri cu inima.



După o simbătă petrecută cu noii veniți la camping, Katherine s-a simțit încîntată să iasă noaptea pe plajă ca să înoate. A stat cam mult în apa oceanului, conștientă că o să plătească pentru asta a doua zi dimineață. A părăsit cu părere de rău valurile calde, mîngietoare.

Pe nisip stătea Al, alături de tricoul ei. Visul nebunesc i-a venit din nou în minte și inima a început să-i bată tare în piept. Vînd să pară cît mai degajată, s-a dus lîngă el și și-a luat tricoul împăturit. Uitase ca de obicei prosopul.

Privirea lui Al s-a lipit îndelung de corpul ei ud, apoi i-a înfășurat un prosop pe umeri.

– L-am adus pentru tine.

Atenția lui a făcut-o să se simtă stinjenită.

– Mulțumesc. E o noapte frumoasă, nu-i așa?

– Da. Alex s-a așezat și a arătat cu mina nisipul de lîngă el. Vino lîngă mine.

Katherine a zăbovit un pic să se mai șteargă. El a arătat iar locul de alături. Era o rugăminte sau un ordin? Cine mai putea ști acūm, după miezul nopții?

– Iubesc oceanul, a spus ea, privind la valurile care ajungeau pînă pe nisip. În timpul anului școlar locuiesc la Greensborg. Și îmi lipsește teribil.

– O să-ți lipsească și mai tare cînd Insula Piraților o să fie vîndută.

Katherine a înmărmurit.

– Cum de...!

– Ai fost sunată de domnul James Logan. El a găsit pe cineva în Charles City și vrea să viziteze locul cu tine mîine dimineață la ora zece.

- Miine! Vestea a izbit-o ca un bici. Deși știa că vinderea Insulei Piraților era singura soluție, pasul următor i se părea greu de făcut. Nu era pregătită nici din punct de vedere emoțional, nici rațional.

- Oh, plănuisem o mulțime de activități cu copiii pentru mîine dimineață. S-a anunțat c-o să plouă, așa că toți părinții or să-i trimită pe copii la noi.

- Sint convins că Chad și ceilalți or să te sprijine, a zis Al ajutînd-o să-și pună tricoul.

- Nu vreau ca Chad și ceilalți să afle. De asta nu voiam să știi nici tu. Dar pariez că acum e prea tîrziu.

- Și unchiul Gasper?

- Jur, dar n-o să poți face asta singură. Poți avea încredere în mine.

Katherine l-a privit mirată. Îl putea crede. Stătea acolo așa de înalt, de sigur pe sine, de puternic. Îi simțea tăria de oțel din degete. Și-a desprins mîinile dintr-ale lui, dar el i le-a luat din nou.

Era prea aproape de ea. Simțea că e stînje-nită. Întotdeauna se simțise mai bine ajutîndu-i pe ceilalți decît să fie ea însăși ajutată.

- Lasă-mă să te ajut, i-a spus Al cu un murmur care a înfiorat-o. Consideră că încerc să-ți ofer contraserviciul. Și tu m-ai primit aici cînd am avut

nevoie de ajutor.

- N-am vrut să te primesc.
- Dar ai făcut-o.
- Nu te cunosc.

Al a scuturat din cap.

- Ba mă cunoști. Singură mi-ai spus. Nu vrei să te încrezi în propriile-ți instincte.

- Instinctele mele n-au prea fost juste în privința bărbatilor.

- Atunci ai încredere în instinctele *mele*.

Katherine a clipit și i-a cercetat cu atenție chipul. Vorbea serios.

- Ți-a spus cineva vreodată că ești cel mai adolescentin tiran?

Alex a reflectat la ideea aceea.

- Nu. Oamenii sînt încîntați de părerile mele.

- Sau poate că se sfiesc să-ți spună că ești arogant, a mormăit ea.

Alex tocmai voia să-i atragă atenția că ea se abătuse de la protocol cînd și-a amintit că Al Sanders nu trebuia să pretindă nici un fel de tratament special. A privit-o pe femeia care-i plăcea mai mult decît oricare alta.

- Prefer să numesc treaba asta încredere.

- Bine, n-are rost să mai discutăm, a spus ea pe un ton rece.

- Te înspăimînt atît de tare?

A privit-o în față și a înțeles că nimerise. Dar triumful i s-a transformat repede în ceva mai puțin confortabil. I-a luat din nou mâinile.

- N-ai putea să mă lași singură? a șoptit sperînd să-i trezească marele lui cavalerism.

Alex și-a scuturat capul.

Ei i s-a încordat gîtul. Personalitatea lui o depășea. Era atît de sigur de sine. Avea mâinile calde și ferme, exact ca în visul ei.

El a tras-o mai aproape.

Inima Katherinei bătea nebunește. Oh, nu. Nu pe plajă. Nu cînd se simțea slabă și confuză.

Nu în noaptea aceea.

Nu, nicicînd.



Capitolul trei

Devenise inevitabil, și-a dat seama Katherine. Și-a încordat trupul, închizînd ochii și umezindu-și buzele. Apoi a așteptat.

Pentru început nu s-a întîmplat nimic. Continua să-i țină mîinile într-ale lui, respirația lui făcea una cu briza nopții pe obrazul ei, iar trupul lui emana bărbăție și putere, dar el nu se apropia mai tare de ea.

Apoi el și-a trecut buzele pe obrazul ei și s-a oprit lîngă ureche. Ea a deschis ochii și l-a văzut cum rîdea.

- Arăți de parcă ar trebui să iei un medicament cu gust rău, i-a spus. Sînt atît de rău, chérie?

- Foarte rău, i-a întors-o Katherine. Dîndu-și seama că-i strîngea foarte tare mîinile, s-a luptat să le dea drumul.

El s-a făcut că nu observă.

- Ah, dar de unde știi pînă n-ai încercat să vezi ce aromă am?

- Eu nu vreau să...

Restul vorbelor au fost înăbușite de gura lui peste a ei. Ea a încercat să-și umezească buzele, dar el îi suga buza de jos.

El i-a dat un moment de pauză și ea, cu răsufierea tăiată și furioasă s-a repezit să-i spună:

- M-ai păcălit, m-ai ținut de mîini.

Într-o clipă el i-a dat drumul, dar înainte ca ea să poată face ceva, Al i-a strecurat mîinile în păr și a mîngîiat-o.

- Nu trebuie să produci nici o supărare unei guri atît de frumoase, e un păcat, i-a șoptit pe un ton catifelat care a furnicat-o pe șira spinării.

- Sînt sigură că ești un expert în păcate.

Auzindu-l că rîde, și-a pregătit pumnii și s-a gîndit să-l lovească în capul ăla tare. Dar i s-a evaporat toată abilitatea de mișcare cînd el și-a apăsât gura de a ei, o dată, încă o dată, și tot așa mereu pînă cînd ea s-a imblînzit.

El părea că o degustă ca pe nectar. Limba lui îi explora buzele pe dinăuntru. Se simțea ca o delicată rară, pe care el o savura pe deplin. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul și ea a suspinat, desfăcându-și pumnii, ca și când s-ar fi predat fără vorbe.

El a coborât o mână spre fundul ei gol, lipind-o de pieptul muscular, de abdomenul lui suplu, de membrul lui rigid. Și ea a înțeles că era dorită cu adevărat. El n-avea să se acupe de un act care se va sfârși înainte ca ea să simtă ceva, nu se va termina totul cu aceea senzație de umilință de altă dată.

– Încearcă-mă, Katherine, a murmurat el. Avea o voce irezistibil de plină de dorință.

Ea nu găsea resurse pentru a i se împotrivi. Și-a frecat limba de a lui și i-a simțit dinții și gura caldă. El a gemut într-o aprobare masculină incitantă.

Îl zgîria cu degetele pe umeri, își simțea pieptul apăsător și avea dureri în locurile secrete.

În vreme ce el o săruta fără oprire, Katherine părea a nu se mai interesa de nimic altceva în afara lui. Simțea o încordare înăuntrul ei și valuri de senzații care o speriau prin intensitate.

– Oh, Dumnezeule, a gemut smulgându-se din brațele lui.

Total umilită, și-a înfășurat brațele în jurul propriului trup și s-a întors gîfîind după aer. Pentru numele lui Dumnezeu, ce nu era în regulă cu ea? Al nu făcuse altceva decît o sărutase.

– Katherine, a zis el punîndu-i o mîină pe umăr. Ea s-a dat înapoi.

– Nu! Nu mă atinge! Nu vorbi! Lasă-mă singură. Amîndoi erau răgușiți. Îi simțea respirația pe umăr și aproape că a țipat.

– Dar ești obosită, depășită...

– O să-mi revin. Lasă-mă un minut singură.

– Nu te pot lăsa așa. Nu după...

– Să nu vorbim despre asta, i-a spus cu disperare. Se temea de intimitatea dintre ei. El era prea experimentat ca ea să nu-și fi dat seama cît de excitată fusese.

– Privește-mă, Katherine.

Din nou, din nou apăruse tonul de comandă din vocea lui.

Cînd l-a privit, părul îi era ciufulit de vînt, iar ochii negrii străluceau de dorință. În obraji era invadat de roșeața pasiunii.

– Nu ești singură, i-a spus el.

– Poate nu în clipa asta, dar voi fi după aceea. Întotdeauna se termină în felul ăsta. Briza i-a mai răcorit fața și i-a dat putere. Nu sînt decît o femeie obișnuită care în final rămîne rănită. A scuturat din

cap. Nu știu multe despre tine, Al Sanders, dar știu că nu ești ca ceilalți bărbați.

Ochii lui au sclipit, apoi s-au îngustat. Căldura pasiunii s-a transformat în răceală.

E furios, s-a gândit ea. Se simte poate atins. A dat să spună ceva, dar nu găsea nimic din cauza propriei vulnerabilități.

Al s-a răsucit de parcă ar fi concediat-o.

Ceva din adîncul ei îi spunea să se ducă după el. „Nu-l lăsa singur”. Dar apoi și-a revenit. Bărbatul ăsta o putea distruge.

Katherine s-a uitat după el cu mintea într-o direcție și cu inima în altă direcție. În sfîrșit a pornit pe plajă, tremurînd tot drumul pînă acasă și întrebîndu-se de ce se simțea atît de neîmplinită.

În dimineața următoare atenția Katherinei s-a concentrat pe întîlnirea cu Games Logan. I-a convins pe Chad și pe o funcționară foarte amabilă, Suzanne s-o ajute cu copii. În scopul ăsta le-a dat o listă întreagă cu tot felul de activități, cu care puteau fi ocupați copiii, în vreme ce ea se întîlnea cu domnul Logan.

Games Logan era un proprietar de vîrstă mijlocie, deștept, care se pricepea să găsească nod în papură. Aducea tot felul de critici taberei.

Nu-i plăceau locurile de dormit. Nu-i plăcea meniul de la prînz. Nu-i plăcea culoarea zugrăvelii

în cabine. Katherine s-a mulțumit să zîmbească și să-i spună că bejul ținea la murdărie.

Se părea că lui nu-i place nimic. Cînd au terminat de făcut turul stațiunii, el a spus:

– O să te sun. În traducere: „N-o să mai auzi niciodată de mine”.

Katherine era atît de obosită, încît s-a simțit mai degrabă ușurată, decît dezamăgită. Nu-și dorea decît o baie prelungită. Conștiința o îndemna să cerceteze în ce fel se descurcau Suzanne și Chad, așa că s-a grăbit spre ușa din față.

Sunetul aplauzelor pătrundea prin ușa de lemn. Curioasă, a deschis-o și a dat cu ochii de Chad și un grup de băieți jucînd cărți. Mestecau gumă și sorbeau Koll-Aid. A străbătut-o un junghi ascuțit. Nu cumva Chad îi învăța poker?

Observînd dosul cărților, Katherine s-a relaxat. Era Old Maid.

A deschis mai larg ușa. S-a oprit la mijlocul mișcării văzînd ce se petrecea în cealaltă parte a camerei. Pe un scăunel scund era o lampă. O mică armată de băieți și fete cu bețe în mînă se luptau și fentau de parcă ar fi avut săbii. Mișcărilor lor creau un joc de umbre pe peretele camerei.

Al i-a strigat și le-a arătat o nouă mișcare. Ei s-au oprit să privească, apoi, la unison, l-au imitat cu stîngăcie copilărească.

– „En garde”, a zis el pe un ton de comandă.

– „En garde”, au zis și ei copiind fandarea.

Katherinei i-a trecut un fior pe șira spinării.

Scena părea ireală. Al fenta și para cu dușmanul imaginar mișcându-se cu grație și agilitate. Umbra lui pe perete era uriașă. Și-l imagina în timpuri străvechi ca protector, apărător, cuceritor.

Nu părea a fi un simplu joc pentru el, a intuit Katherine. Cine era el? De ce se afla acolo? Ce dorea de la ea?

Al a fandat și a atins inima victimei. Camera a răsunat de laude. El s-a întors și a înfruntat mulțimea. A făcut o mică plecăciune.

Chad a venit lângă ea.

Katherine și-a îndreptat ochii spre Chad.

– Cum merge?

El a dat din umeri.

– Nu prea rău. Marele Napoleon de-aici i-a pus pe toți la punct în dimineața asta.

– Marele Napoleon?

Chad a rînjit mulțumit de sine însuși.

– Mda. Este noul meu supranume. Drăguț, nu?

– Foarte drăguț, a zis Katherine. Ai colaborat cu Al?

– Drace, nu. Nu-s idiot. Când are o sabie, mă feresc din instinct de supraviețuire. Din cauza lui,

nici cafea n-am băut în dimineața asta. A preparat-o Al și avea un gust de că... A tăcut privind la copii cu ochi rotunjiți. A vorbit mai încet. Oribilă. Pentru sănătate mea, altădată fă tu cafeaua, te rog.

Katherine a ris.

– Bun, am înțeles.

Chad l-a privit din nou pe Al.

– Parcă e gata să devină pirat. Chad a făcut o pauză. Te privește pe tine.

– O să-l întreb cum a fost, a zis ea. Nu voia să-l privească pe Al. Îi era frică să nu se transforme în jeleu.

– Tot se mai uită la tine.

– Bine că-mi spui, a mormăit. E timpul să înfrunți și muzica aceea, scumpo.

Cînd i-a întîlnit ochii negri, adînci, i s-a părut că o să i se oprească inima. Avea înfățișarea unui cuceritor cu sabia în mîna și așa de înalt. Dar ochii nu-i erau poruncitori, ci rugători și împotrivirea ei s-a topit precum untul în soare.

Al și-a ridicat brațele ca s-o întîmpine.

Ea n-a ezitat. O să gîndească mai tîrziu. Acum s-a dus și i-a întins pur și simplu mîna. El a apucat-o strîns și i-a șoptit în ureche:

– Cum a mers cu Logan?

– Oribil, a zis ușurată că nu făcea nici o referire

la ceea ce se întâmplase între ei. N-am știut că te pricepi la scrimă.

– Sînt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

Katherine și-a retras mîna. Nu-i plăcea deloc că nu era în stare să se țină în frîu.

– Ai dreptate, i-a întors-o.

Al a zîmbit din nou cu aceeași încredere în sine.

– Poți avea încredere în mine.

– Asta n-am cum să știu, a scuturat Katherine din cap.

– Ai nevoie de mine, a insistat el.

– Insula Piraților are nevoie de tine, l-a corectat. Ne-ar face plăcere să joci rolul piratului în spectacolul de miercuri noaptea. Altfel oaspeții or să-i simtă lipsa. Unchiul Gasper se ocupa întotdeauna de spectacol. Ai putea să-i înveți nițică scrimă pe ceilalți, iar Chad ar putea fi director de scenă.

Al a fluturat prin aer sabia. Era una dintre cele care stătuseră pe perete.

– Ce capăt în schimb? a întrebat-o.

– Ce dorești?

– Încrederea ta.

Ea a scuturat din cap. Era la fel de parcă i-ar fi cerut unul din plămîni.

- Nu.

El a dat din umeri.

- Ce jenant. O să trebuiască să găsești pe altcineva.

- Dar...

- Nu, nu ești echitabilă. Vrei ceva de la mine dar nu-mi dai nimic în loc.

- Te pot plăti, i-a oferit Katherine.

Copiii au început să-și piardă răbdarea.

- Să mai luptăm cu sabia, domnule Al, a strigat unul.

- Mda, mai vrem, a zis altul.

- Acum e rîndul tău, i-a zis Al Katherinei.

Puștii țipau de zor și Katherine s-a clătinat. Ce nebunie! De-abia îl cunoscuse pe bărbatul ăsta.

- Nu pot, a șoptit.

- Atunci o lăsăm baltă. S-a întors înspre copii. Asta-i tot pentru azi, puștilor. Vorbiți cu Katherine, dacă vreți să mai luați lecții de scrimă. Ea se ocupă de asta.

A urmat un cor de proteste și murmure.

El rînjea.

Ea l-a apucat de mîneacă.

- Poate că vrei altceva. Ceva de genul simbătă liberă sau să-mi folosești mașina.

- Sînd de acord cu amîndouă și mai adaugă ceva.

- Ce? a zis ea bănuitoare.
- Să-mi răspunzi la întrebări.

Era uimită. Crezuse că o să-i ceară mai mult, ceva provocator.

- Katherine?

Inima îi bătea nebunește și era încântată că el nu-și putea da seama de asta. Nu putea fi prea dificil să-i răspundă la întrebări. La urma urmei dusesse o viață calmă, plictisitoare cu excepția scurtei ei căsătorii, totul părea destul de inofensiv.

A dat din umeri.

- De acord.

El i-a zîmbit devastator și a captat atenția tuturor doar plesnind o dată din mîini și apucînd sabia. Era o prezență cu o prestanță deosebită. Chiar și ea se lăsase subjugată. Din nou se întreba în ce naiba se vîrîse.

În seara aceea, Katherine a renunțat la înotat pentru a privi un film la televizor. Și cum Chad era ocupat cu Suzanne, Katherine și Al și-au petrecut seara împreună.

Ar fi trebuit să se simtă în largul lor. După o baie fierbinte și cină, ea ar fi trebuit să fie foarte relaxată. Stătea pe sofa, ea la un capăt, el la celălalt. Dar apropierea lui Al o neliniștea.

Avea părul ciufulit de la duș. Își pusese un șort kaki și un pulovăr galben. Nu se îmbrăcase prea

teribil. Totuși galbenul cămășii contrasta cu pielea lui bronzată și i se zărea chiar și părul negru de pe piept.

Avea coapse puternice și picioare musculoase. A simțit că se înroșește când și-a amintit cum o strânsese în brațe.

Blestemind în gând, Katherine a suspinat și și-a îndreptat iar atenția spre televizor.

– Plictisită? a întrebat-o Al.

– Nu, obosită, a zis ea cu ochii în ecran.

– Nu mi-ai spus ce-a făcut Logan.

– Te-ar plictisi, i-a zâmbit trist Katherine.

– Nu te ții de înțelegerea noastră?

– Înțelegerea?

– Ai fost de acord să-mi răspunzi la întrebări, i-a amintit.

– Oh.

– Aștept.

– Bun, deci Games Logan. Era să mă înnebunească.

Timp de jumătate de oră Katherine i-a făcut o lungă dare de seamă, așteptând ca Al să protesteze, să se scuze și să plece sau să adoarmă. Dar el o asculta atent, dându-i sugestii și rînjind la cîte o descriere. Uitase de film și-și concentrase atenția asupra ei. O privea într-un fel încît ea își dorea să fi fost frumoasă.

– O să ai și alte oferte, a asigurat-o la capătul conversației.

– Sper. Mulțumesc că m-ai ascultat.

– Cu toate că eu te-am obligat să-mi povestești.

– Da, dar sînt și eu curioasă. Unde ai luat lecții de scrimă? În Anglia?

El a privit într-o parte.

– Mai sînt și alte lucruri.

– Eu am vrut întotdeauna să vizitez Anglia. Ai fost pe-acolo?

– Da, i-a răspuns el scurt. Am o altă întrebare.

– Bun. Întreabă-mă, a zis crezînd că o să fie vorba despre camping.

– Unde sînt iubiții tăi? a întrebat-o răgușit.

– Ce? Ochii Katherinei s-au rotunjit.

– Iubiții, i-a spus nerăbdător. O femeie care arată ca tine, care se poartă ca tine, trebuie să aibă iubiți. Nu mi s-a părut că ești cu cineva pe-aici.

Amuțită, l-a privit cu o uimire prostească.

– Poate că Rich e cu tine.

– Rich!

Al a continuat de parcă ea n-ar fi scos exclamația aceea.

– El te privește tot timpul, caută să te atingă, cînd pleci protestează că mișcările tale i-au în-



curcat părul.

– Rich? a zis distrusă Katherine. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva despre șeful docului.

– Tu nici nu-l vezi pe Rich.

Ea s-a așezat mai bine pe sofa.

– N-ai timp liber decît seara, cînd înoți. Te întâlnești atunci cu cineva?

Îi pusese întrebarea poruncitor de parcă ar fi fost dreptul lui sfînt să afle.

S-a simțit cuprinsă de indignare.

– Nu mi-ai răspuns.

– Nici nu intenționez.

– Dar am căzut de acord, i-a reamintit.

Katherine se simțea încolțită.

– Adevărat. Îi părea rău că acceptase. Nu mă întîlnesc cu nimeni pentru că vreau să înot singură.

– Atunci unde-ți sînt iubiții, Katherine?

Devenise furioasă.

– Nu sînt aici!

Nu-i putea mărturisi că ei nu există. Tristul adevăr era că ea nu se pricepușe niciodată să atragă bărbații, iar căsătoria ei dezastruoasă nu fusese de natură să dreagă lucrurile.

Nu-i făcea plăcere să-și rememoreze necazurile.

– De ce-mi pui întrebările astea? Încerci să mă

umilești? Știu că nu sînt genul de femeie care cîștigă concursurile de frumusețe, dar ce treabă ai tu? De-aia ai jucat noaptea trecută partitura cu „Dă-i lui Katherine un fior”? Au nevoie de chestia asta. Află că te poți duce cu sărutările tale de tăiat respirația oriunde altundeva. Numai să-mi dai dracului pace!

Expresia lui șocată i-a mai redus furia. Era gata să iasă din cameră, cînd el a apucat-o violent de umăr.

Al a întors-o cu fața la el și a forțat-o să-l privească.

– Eu nu-ți zic Katie, i-a spus pe un ton grav, catifelat. Mi-ai spus să te strig Katherine.

În ciuda fricii, inima ei s-a îmbîlînzit.

– E drept, a conchis ea cu respirația tăiată.

– *Mon Dieu!* Nu pot pricepe nonsensul cu umilirea ta. Cît despre noaptea trecută, eu te-am dorit pe tine și tu m-ai dorit pe mine. Dacă ai vreo îndoială, îți pot face un desen.

Ea s-a înroșit la față. A privit pe de lături, incapabilă să suporte intensitatea tonului lui. Mîinile îi rămăseseră pe brațul lui puternic. O parte din ea dorea să-i simtă forța și să-i împărtășească pasiunea. Dar nu avea încredere în el sau poate în sine însăși.

– Noaptea trecută a fost un accident, a zis cu

voce sugrumată.

- Nu, *mon amie*, a asigurat-o el pe un ton foarte masculin, care o înfiora.

- Noaptea trecută n-a fost decît un început.

Ea s-a dat înapoi scuturînd convinsă din cap.

- Nu. Precis nu. Nu vrem asta.

- Vrei mai mult de-atît..

Chad a năvălit în cameră. Avea o expresie dezgustată.

- Suzanne asta o fi plăcută ochiului, dar e o persoană diavolească.

Katherine a considerat ca o salvare venirea lui.

- Mă duc la culcare. Să închizi uşile. S-a îndreptat spre dormitor spunînd „noapte bună” peste umăr.

Chad s-a holbat în urma ei, apoi l-a privit pe Alex.

- Ce are?

Al a dat din umeri.

- Sora ta e cam prea critică.

Încuviinţînd, Chad şi-a aruncat jacheta umedă pe podea. Alex a privit-o lung. Tînărul a luat jacheta şi a pus-o frumos în dulap.

- Crede că eşti un neserios, probabil, a zis închizînd uşa. Şi pentru Katherine, singurul lucru mai rău decît un bărbat neserios este doar un politician. Tatăl ei a fost un neserios. Soţul ei a

fost politician.

– Soț? Este măritată?

– A fost. La trecut. Tipul era cu adevărat groaznic. S-au întâlnit la banchetul unde ea a primit titlul de „Profesorul anului”.

– Deci, crezi că a fost oribil? Al a adus iar conversația în direcția dorită de el.

– Mda. Tatăl lui Robert avea mari resurse, dar nu era deloc încântat de... isprăvile lui Robert. A făcut praf una sau mai multe mașini Ferari. Oricum, tatăl lui l-a împins pe arena politică. Tipul s-a descurcat de minune. Era pe punctul de a fi promovat în senat și avea nevoie de o soție corespunzătoare. Katie părea că i se potrivește.

– Când tatăl lui Robert și-a dat duhul, el a moștenit o grămadă de bani, a părăsit cariera politică și s-a dus la Monte Carlo cu o dansatoare exotică. A fost un scandal monstruos. Am avut poftă să-l ucid. Și Katie ar fi în stare să mă omoare, dacă ar afla că ți-am spus toate astea.

– Probabil, a zis Al absent, fără nici o mustrare de cuget că aflase secretele Katherinei. Fusesse măritată deci și el se întreba dacă nu cumva îl mai iubea pe bărbatul acela.

– Dacă era o pramatie, cum de s-a încurcat cu el?

– Katie a crezut că era serios, a presupus

Chad. Cred că Robert a jucat rolul nevinovăției totale. A tăcut o clipă, apoi a zis nu prea în largul lui. N-ai de gând să rizi de ea? A avut destule bubuieli în viață.

- Asta-i treabă mea și surorii tale, i-a răspuns Alex zăvorînd ușa.

O femeie păcălită o dată trebuia să fie abordată în alt mod, a realizat Alex. Acum voia să rămînă singur ca să reflecteze.

Chad s-a ridicat.

- Îți spun ceva, i-a zis pe tonul cel mai serios lui Alex. Te fac praf dacă o superi pe Katie.

Alex s-a oprit. Surpriza se împletea cu iritarea. Chad era mărunțel pe lîngă el.

- Dacă-i fac rău Katherinei, te las să mă faci praf, i-a replicat în sfîrșit.

În zilele următoare, Katherine l-a evitat pe Al. Lua masa în biroul unchiului ei, făcea cafeaua și se îngrijea să fie afară din casă înaintea ca Al să se trezească. Era atentă să nu se afle prin împrejurimi, își găsea un motiv pentru a pleca.

I-a venit gîndul că poate era lașă, dar l-a alungat. Al o zguduise. Cînd o să se regăsească, o să fie capabilă să-i facă față în mod normal. Numai că dura mai mult decît crezuse.

A venit și miercuri noaptea și Chad și Al erau pregătiți să prezinte spectacolul cu pirații, deși

Chad o avertizase că n-o să fie ceva prea desăvârșit.

Katherine era încântată. Era o noapte frumoasă. Marea reflecta luna plină și briza îi flutura voalul rochiei aurii. Mulțimea aștepta cu nerăbdare pe plajă să înceapă spectacolul. Chad avea mai mulți invitați trecuți pe listă.

Vaporul, o replică a unui vechi vas englezesc, era ancorat la țărm cu reflectoarele centrate asupra lui. Tăcerea s-a înstăpînit cînd luminile au scăzut, ca apoi să strălucească îndoit. Scena s-a deschis cu Lordul englez Richard, jucat de Chad și Lady Bettina, jucată de Suzanne, îmbrăcați în costum de epocă și angajați într-o discuție aprinsă.

Katherine a zîmbit în fața asemănării artei cu viața. Ei doi se certau și în realitate.

– Nu vreau să mă mărit cu Lord Banymore, a spus tare Lady Bettina.

– Ce contează voința ta, soră. Țsta e un aranjament de conveniență. Lord Banymore a fost de acord să-și țină promisiunea, deși ai intrat în dizgrația familiei cînd ai fugit cu piratul acela, Raven. Mă tem că ți-ai pierdut mințile de cînd l-ai cunoscut pe Raven.

Bettina și-a aplecat capul cu zuluși blonzi.

– Crezi ce vrei. Mai bine mor decît să mă mărit

cu Lord Banymore.

- Raven al tău o să moară cu adevărat. Oamenii lui l-au dus la închisoare, i-a întors-o Richard.

Bettina a izbucnit pe loc în lacrimi și a venit în fața scenei.

Simpatia publicului s-a întors împotriva lui Richard. Mulțimea l-a huiduit când a lovit furios într-un buchet de flori. Richard a vrut să fie trezit la noapte.

Luminile s-au micșorat și s-au auzit sforăieli prin sistemul de amplificare P.A.

Spectatorii chicoteau în vreme ce un grup de bărci s-a îndreptat spre vapor. Conducător de un bărbat înalt, în pantaloni negri și cu o cămașă albă descheiată larg, s-a zărit un grup de pirați. Inima Katherinei a început să bată nebună împotriva voinței ei. Era Al, cu o legătură la ochi și o sabie în mină.

A lansat chemarea la luptă și haosul a izbucnit. Se auzeau împușcături, clănțănitul oțelului, un țipăt de iertare și răcnetul unui bărbat. S-au cățărat la bordul vasului și Katherinei i se părea că pirații luptă cu mare poftă.

Publicul acaparat de scenă, a izbucnit în râsete.

Deodată a apărut Lord Richard cu sabia în

mină.

Raven s-a repezit la el.

– Am venit să-mi iau comoara, Lord Richard.

– N-avem aur, Raven, a dat din cap Lord Richard. Pleacă. Ne-ai făcut destule necazuri.

Raven a rîs dîndu-și capul pe spate și arătîndu-și dinții albi și puternici.

– Nu după aur am venit, nebunule. După Bettina.

Katherine i s-a tăiat respirația privind cît de puternic, cît de plin de masculinitate părea.

Lord Richard și-a ridicat sabia. Reflectoarele făceau oțelul să scînteieze. Bărbații s-au pus pe duelat.

Bettina a intrat pe nesimțite.

La țipătul ei, Raven s-a întors și a fost rănit la braț. Mulțumesc, a gîfîit, cînd sîngele a început să curgă prin cămașa albă. Katherine a reacționat la fel ca ceilalți, deși știa că nu e adevărat.

Raven s-a înfuriat cu adevărat. Cît ai clipi din ochi, Richard a fost dezarmat și vîrfurile sabiei lui Raven ținea gîtul lui Richard.

Bettina s-a repezit la Raven.

– Ai milă de el. E nebun, dar e fratele meu.

Raven s-a oprit cu sabia încă pe gîtul amăritului de Richard.

Toată lumea și-a ținut răsufllarea.

- Afară cu el! a ordonat Raven și și-a privit oamenii cum îl luau pe Richard.

Raven a prins-o pe Bettina în brațe și a sărutat-o ușor.

Publicul a fluierat și a aplaudat. Dar aici s-a încheiat încântarea pentru Katherine. I s-a urcat gura când l-a văzut pe Al sărutînd-o pe Suzanne drept pe buze. A simțit că o străbate un fior de-a lungul șirei spinării.

Spectatorii au felicitat-o pe Katherine pentru succesul dramei. Unii s-au întors la căsuțele lor, alții s-au adunat la programul Dancing pe Plajă.

Fusesse doar o mică dramă caraghioasă pentru oaspeții campingului, și-a spus ea mai târziu. Ar fi fost cazul să se bucure de succesul ei.

Chad și Al fuseseră înconjurați de admiratori mai bine de-o oră. A indispus-o ideea că era geloasă. Nu era așa de felul ei. A oftat și a privit spre ocean.

- Vrei să dansezi cu mine, Katie?

S-a răsucit. Era Tom, mecanicul, un băiat timid și subțire, cu păr castaniu și ochii căprui, blînzi. Era mai mare cu cinci ani decît ea, dar părea mai tînăr. Katherine i-a zîmbit.

- Sigur, mulțumesc.

Cîntecul următor ea un show și ea era gata să plece cînd a apărut Al. Era periculos de atrăgător,



încă îmbrăcat în costumul de prinț.

– Dansează cu mine, i-a spus pe tonul acela arrogant care o făcea să clipească.

A tras adînc aer în piept.

– Păi, eu tocmai voiam să...

– ... dansezi cu mine, a termiant el fraza cu un zîmbet înnebunitor.

Katherine s-a dat înapoi sub privirea ochilor lui negri.

– Nu cred... Oh. S-a izbit într-un alt cuplu de dansatori. Scuzați-mă.

Al a tras-o în brațele lui.

– Te-am tot căutat.

Inima ei a tresărit.

– Am fost aici toată noaptea. „Hai, Katherine, du-te, pleacă”.

– Ai fost, dar nu lîngă mine, a strîns-o el mai tare și ea și-a imaginat mîinile lui mîngîindu-i tot trupul.

A înghițit greu.

– Al, nu cred că-i o idee bună, a început Katherine.

El i-a trecut mîna prin păr, aranjîndu-i-l pe umărul gol. O privea de parcă ar fi fost frumoasă. Ideea asta o electriza în asemenea măsură, că ar fi vrut să moară în clipa aceea. S-a cutremurat.

– E o idee excelentă. Mi-ai spus că trebuie să

învăţ cum să mă distrez. A strîns-o mai tare şi şi-a apropiat gura de urechea ei. Apropierea era totală. El şi-a adus uşurel un picior între picioarele ei şi coapsele li s-au lipit într-o intimitate înnebunitoare.

Vocea lui era profundă şi plină de promisiuni.

– Vreau ca tu să mă înveţi ce e frumos în viaţă.



Capitolul patru

Katherine îl privea pe Al cu un nod în gît cît un pepene verde de mare. Mda, normal, se gîdea. Distanța între „experiența” ei și cunoștințele lui era imensă.

Ar fi vrut să-i șteargă de pe față zîmbetul acela al lui gen „Am de gînd să te mănînc de vie”, dar nu reușea datorită privirii lui care o înspăimînta și o fascina în același timp. Și blestemata aceea de muzică îi răsuna din nou în creier. Și-a scuturat capul ca s-o alunge.

Muzica era dulce și sfișietoare, încărcată de amintiri și speranțe. Al a făcut un tur de das cu ea și deodată ea a înțeles.

– Paganini, a șoptit.

El s-a încruntat.

– Ce?

– Paganini. Cutia stricată de muzică. L-a privit cu înțelegere. Tu ești bărbatul de pe cutia de muzică.

Al s-a oprit confuz.

– Paganini?

– Nu, tu ești bărbatul de pe cutia de muzică. A ris ușurată. Doar nu înnebunesc. Ascult continuu muzica asta când tu ești aproape de mine. Pînă acum nu reușeam să identific melodia. Este Paganini.

Alex era sigur că-i scăpa ceva. A privit-o atent. Ea s-a dat înapoi. Imediat el i-a apucat din nou mina.

– Am fost numit în multe feluri, dar niciodată, niciodată „bărbatul de pe cutia muzicală”. Hai să ne plimbăm pe plajă și tu să-mi explici toate astea.

Katherine a ezitat, apoi a zîmbit timidă.

– Stai să-mi scot pantofii ăștia. Și i-a scos și i-a luat în mina liberă.

S-au plimbat în tăcere o vreme. Mina ei era

foarte mică în comparație cu a lui. Era impresionat de acest contact fizic minim, dar percutant. Îl făcea să se gîndească la lucruri pe care le dorise dar nu le avusese niciodată. Se mai plimbase el pe plajă noptea, dar acum totul i se părea nou, stele, murmurul valurilor și o magie necunoscută.

– Cînd aveam zece ani, a început ea, mama s-a măritat pentru a treia oară. Și-a petrecut vara în Caraibe, iar eu m-am simțit părăsită și pur și simplu mi-a fost milă de mine.

El și-a împletit degetele cu ale ei amintindu-și că avusese în copilărie aceleași sentimente.

– E lesne de înțeles.

– Da, eram deziluzionată de poveștile ei amoroase. Prea cinică pentru o fetiță. Cred că unchiul Gasper a vrut să-mi păstreze ideea de stabilitate, de dragoste curată. Atunci mi-a adus acea antică cutie cu muzică și ea cînta o melodie din Paganini.

– Și?

– Și în vîrfurile ei se aflau un bărbat de porțelan și a femeii care dansau. Îi priveam ore în șir. Femeia era frumoasă, cu trăsături perfecte. Păr blond strălucitor. Și eu mi-aș fi vopsit părul în vara aceea dacă aș fi știut cum.

– Bine că n-ai încercat, părul tău e frumos așa cum este.

În ochiu ei se vedea neîncrederea. Asta îl supăra pe Al, dar voia să asculte și restul povestirii.

– Și bărbatul?

– Era foarte arătos. Îmi imaginam că era puternic, dar foarte blând. Avea părul și ochii negri. N-o părăsea nici o clipă din ochi pe femeia aceea. Nu se plictisea cu ea. O adora. Eu mă prefăceam că sînt acea femeie. Nu aveam decît zece ani și știi cum sînt copiii. Visează cu ochii deschiși.

Al nu știa cum sînt copii. Toți anii în care se formase îi petrecuse în constrîngere, în parte din cauza poziției lui, în parte datorită greșelilor tatălui lui.

– Familia mea avea o mulțime de probleme, a admis el. Tata a făcut o greșeală care i-a făcut foarte rău mamei și pînă la urmă s-a răsfrînt asupra noastră, a tuturor. Surorile mele și eu am fi putut avea o copilărie mult mai altfel, dar...

Katherine a simțit nostalgia din vorbele lui.

– Deci ai surori?

– Da. Am stat separați cel puțin șapte ani. Eu... A șovăit, pentru că niciodată nu vorbise direct despre subiectul acela. Katherine nu știa nimic despre poziția lui și părea a fi o bună ocazie odată în viață să vorbească despre necazurile copilăriei lui. ... Tare le-am simțit lipsa.

Ea s-a oprit, și-a aruncat sandalele în nisip și i-a pus o mână pe braț.

– Sînt convinsă. Șapte ani. Asta e o jumătate din copilărie.

El s-a simțit emoționat. Era o senzație deconcertantă. A înghițit cu dificultate.

– Uneori mi-e greu să-mi imaginez că ai fost copil. Ești atît de serios. După ce mi-ai spus toate astea, cred că am înțeles. Nu te îngrijora. Nu vreau să-ți cer să-mi spui mai mult decît mi-ai spus, dar... Îmi pare rău, foarte rău pentru tine.

Înțelegerea și mîngîierea ei pătrundeau parcă într-o parte profundă, întunecată a lui. Milă mai găsise el, dar nu acea blîndă onestitate. Era distrus simțind cît de generoasă, de sinceră era Katherine. Era depășit totodată de dorința de neînvins de a o poseda, de a o cunoaște în absolut toate felurile

– Ești o femeie remarcabilă, a murmurat.

Katherinei i s-a strîns inima. Din nou simțea în adîncul lui o singurătate care-i făcea rău.

– Nu chiar. Uite cît de nebunește m-am comportat cu tine. Bine că acum înțeleg de ce.

– Crezi că legătura asta dintre noi e datorată acelei cutii cu muzică?

– Păi, da. Cred că e o explicație logică, nu?

– Atunci nu e cazul să te temi de mine.

A deschis gura să protesteze, apoi a închis-o.

Al a ridicat la buze mâinile lor împletite și a sărutat-o pe-a ei. A zîmbit.

- Deci vrei să mă înveți să mă joc?

Ea a ris tremurat.

- Nu sînt convinsă că sînt femeia potrivită ca să te învețe ce vrei tu. A scuturat din cap. Gîndesc că...

- Atunci nu mai gîndi. Ai încredere în mine. Învăță-mă. Sînt un student excepțional. Am avut note foarte bune. Da, așa fusese, la dracu.

Katherine a izbucnit fără de voie în rîs.

- Bine, bine! Ai auzit vreodată cuvîntul „modestie“?

- Cred că am citit cuvîntul o dată sau de două ori.

Ea și-a rotit ochii.

- Bine, Al Sanders. Eu sînt cea mai dificilă profesoară de la gradul întîi la *Greenfield Elementary*. Sper că-ți dai seama cu cine ai de-a face.

Nu-i prea păsa, dar privind luminițele din ochii ei și părul ciufulit de vînt, era sigur că o dorea numai pe ea.

- Nimeni n-o să poată face asta, a zis Chad. Așa că o s-o faci tu.

Katherine a șovăit, apoi s-a gîndit la mînerul

unsuros al stegulețului și a clătinat din cap.

– Asta a fost ideea ta lunatică. Găsește pe altcineva. Trebuie să fie prin mulțime un adolescent care să se cațare deasupra grămezii de oameni cu prăjina cu steguleț.

– Am încercat. În plus, tu mi-ai cerut să inventez ceva nou și care să pună la încercare calitățile fizice. Trebuie să mă sprijini.

Chad avea dreptatea lui, a oftat Katherine.

– Poate găsim pe cineva, a mormăit.

Probabil că Chad îi prinsese clipa de slăbiciune.

– Tu. Tu ești ușoară și agilă. Echi...

– Echipele sînt pregătite, a zis Al din ușa deschisă. Ai găsit pe cineva care să se cațere în vîrf?

– Dar, dar e încăpățînată, i-a aruncat Chad o privire Katherinei.

Ea privea special într-o parte, căci stomacul i se contracta la simpla vedere a lui.

– Bine, Chad, o s-o fac. Dar îmi rămîi dator.

Al a privit de la Chad la Katherine neplăcut impresionat.

– Nu, Katherine.

Chad a dat din umeri.

– E perfectă pentru treaba asta. Face gimnastică de obicei. E ușoară și agilă. Oaspeților o să le

facă plăcere s-o vadă.

- Nu, se poate lovi. Să găsim pe altcineva. Ea poate fi arbitru.

Chad s-a împotrivit.

- O clipă, s-a încruntat Katherine. Vorbeau despre ea de parcă nici n-ar fi fost acolo. I-am spus deja lui Chad că o să fac eu treaba asta. Doar n-o să-mi spui mie că nu pot, nu-i așa?

- Poți să te lovești, i-a explicat Al. Nu ești atât de puternică.

Chad a mustăcit. Și-a dres vocea plin de amuzament.

- Eu, păi eu, mă duc afară la oaspeți.

Al i-a căutat privirea Katherinei.

- În realitate, tu nu vrei să faci treaba asta.

- Nu asta-i problema.

- Așa e. Problema e că nu există un motiv să te cățări deasupra a nouă bărbați ca să fluturi un steguleț.

Katherine a zîmbit amuzată.

- Oh, nu știu. Unele femei pot fi încântate să aibă sub picioarele lor nouă bărbați.

- Eu n-o să-ți permit așa ceva, a zis Al cu buzele strînse și s-a întors de parcă ar fi luat decizia finală.

Katherine a deschis ochii mari. Rămăsese fără glas. Cum de își permitea să-i dea ordine de

parcă ar fi fost salariata lui și nu invers? De unde-și lua asemenea drepturi? S-a infuriat. Nu era pentru prima oară.

– Ba o să fac asta. Mă confunzi, Al. Nu primesc ordine de la tine. Eu îți pot da ție ordine.

El s-a oprit și s-a întors pe jumătate.

– Mă auzi? Nu-mi poți porunci ce să fac.

Neplăcerea lui era aproape materializată. Părea foarte tare atins încît n-ar fi fost cazul să-i stea nimănui în cale.

Katherine, totuși, nu se gîdea la asta. Atitudinea lui imperioasă o scosese din fire în ciuda muzicii lui Paganini care răsuna în adîncul ei.

– Numai pentru că ești un bărbat mare și eu sînt o femeie mică tu n-ai nici un drept să-mi spui ce să fac.

El și-a ridicat o sprînceană și a privit la degetul ei care-l țintuia cu impertinență. Dîndu-și seama de situația penibilă, ea și-a dres glasul și a vrut să se dea înapoi, dar picioarele nu au ascultat-o.

– N-am nici o poftă să te manipulez, mon amie, a zis el pe un ton profund, sexy. Decît în pat. În cazul acela o să fiu încîntat să fii cît mai feminină și să-mi întorci toate manipulările. O să fie – a făcut o pauză și în ochi i s-au ivit scîlpiri diabolice – o să fie cît se poate de încîntător, nu?

Katherine a respirat profund și s-a dat înapoi.

Nu se putea gândi cum ar fi fost în pat cu el.

- Întorci pe dos tot ceea ce spun eu. Oaspeții așteaptă și eu o să mă urc în vîrf, cu stegulețul.

- Ba n-o să te urci.

- Ba da și asta nu e treaba ta.

S-a îndreptat spre port, conștientă că el venea în urma ei.

Katherine nu prea știa cum se întîmplase, dar într-un minut, totul era aranjat. Ea o să înalțe stegulețul, iar Al o să fie cel care o s-o țină pe umeri, sprijinit cu picioarele pe umerii a doi bărbați.

Suzanne a fluierat și cele două echipe au intrat în acțiune.

Șase bărbați bine făcuți își împletiseră brațele în jurul părții de jos a prăjinii care ținea stegulețul. Imediat Chad, Al și alt bărbat au început să se cațere peste ei ca să formeze al doilea rînd.

Ea a tras cu ochiul la cealaltă echipă, care era formată mai mult din adolescenți, și a apucat-o rîsul la comentariile care se auzeau printre gîfiieli.

- Ia-ți piciorul de pe mutra mea! Nu pot respira...

- Stai ca lumea. Mă simt de parcă aș avea jeleu sub tălpi.

- Jeleul ar mirosi mai bine decît piciorul tău.

Apoi i-a venit în urechi și conversația din propria echipă.

– Chad, îți ții călciul pe mine, în mărul lui Adam. Jur că te fac praf dacă...

– Bine, bine, a zis Chad. Katie, hai, simtem gata.

Pentru o clipă, privind la felul în care bărbații se unduiau, i s-a făcut teamă și s-a gândit că Al o avertizase. Apoi a observat că cealaltă echipă era pe cale să reușească, așa că spiritul de întrecere i-a luat-o înainte.

A alergat la cel mai scund dintre bărbați și i-a zîmbit a scuză.

– O să încerc să nu te lovesc.

El a încuviințat.

Ea s-a cățărat pe spatele lui, apoi pe umeri.

– Chad, acum tu.

– Poftim. Taci și cațără-te.

Katherine a mers bine la început, dar Chad a început să se legene. Ei i s-a oprit inima.

– Chad! Nu te mișca.

– Trebuie să mă mișc un pic. Știi, Katie, cîntărești mai mult decît am crezut.

Chad s-a legănat din nou și ea a simțit că-i asudă miinile, dar văzînd alături silueta solidă a lui Al s-a decis.

– O să încerc, Al.

– Atunci grăbește-te. Mă tem ca să nu cîștige cealaltă echipă! Nu vreau să dărîm lumea. Pune-ți

brațul în jurul gâtului meu și picioarele în jurul mijlocului, i-a zis Al cu o voce limpede și calmă.

Katherine s-a întins să ajungă la umerii lui.

– Ce nu merge?

– Ești prea înalt.

El a mormăit, dar s-a aplecat puțin ca s-o ajute și ea a reușit să se urce, frecându-și fața de gâtul lui doar o clipă înainte de a-și găsi echilibrul.

Al i-a simțit răsufierea pe piele și sînii ei i-au mîngiat spatele. Totul părea intim, dar nu era deloc în regulă. Ei ar fi trebuit să nu se afle acolo împreună, ci în pat. Sau pe podea.

Simțea că ei îi era frică.

– Nu-i nevoie să ajungi sus de tot dacă nu vrei.

– Ba vreau, a zis ea cu dinții clănțănind, numai că pămîntul pare a fi mai departe decît mi-am închipuit.

Al și-a mușcat buzele ca să nu rînjească. Se abținea să-i spună că el avusese dreptate.

– Și nu îndrăzni să-mi spui că tu ai avut dreptate cînd m-ai avertizat.

Al a chicotit.

– E greu să scot vreo vorbă cînd aproape că m-ai sugrumat.

– Hei, vă credeți la ora ceaiului? a strigat unul din bărbații din primul rînd.

– Bine, bine, a șoptit Katherine. Era udă de transpirație. Soarele după-amiezii ardea neiertător și o deranja la ochi. A pus piciorul greșit și a intrat în panică. Al a sprijinit-o.

– Orice-ar fi, i-a zis el, apleacă-te în față. N-o să te las să cazi.

Avea totuși încredere în el, căci inima a încetat să-i mai bată nebunește și ea a început să se simtă în siguranță. Și-a continuat urcarea pînă cînd s-a așezat pe umerii lui. Ținea metalul cald, alunecos și vedea vaporeșul care apăruse la mare distanță. Avea o senzație ciudată privind în jos la vîrfurile copacilor.

Oamenii din rîndul de jos s-au mișcat puțin și Katherine s-a trezit la realitate.

– Am reușit.

Privitorii au început să fluiera și să aplaude. Cealaltă echipă a huiduit.

Katherine a coborît greu de pe umerii lui Al.

– Nu te grăbi, i-a spus el sprijinind-o.

Ea s-a gîndit cît de tare se potriveau trupului ei mîinile lui.

Apoi a scuturat din cap. Efectul altitudinii, și-a spus. S-a lăsat ușor, în jos, a sărit și piramida s-a destrămat.

De-abia a atins pămîntul cu piciorul, că Rich a și ridicat-o în brațe.

- Ce naiba...

El a zîmbit.

- Regula jocului. Cîştigătorii sînt înmuijați în apă.

Katherine s-a holbat la el.

- De asta m-am străduit eu atîta? a mormăit.

Rich a rîs și și-a mărit strînsoarea.

Apoi Katherine a plutit prin aer și prin apă. Cînd a atins iar suprafața, a auzit tot felul de plescăituri și o ceartă între Rich și Al. Clipind din cauza apei reci care-i intrase în ochi, i-a localizat. Al îl apucase pe Rich de guler și părea gata să-i tragă un pumn șefului docului.

- E doar o parte a jocului! zicea Rich.

Katherine și-a croit drum mai aproape de țarm.

- Al, așa e regula, toți învingătorii sînt aruncați în apă. A arătat spre Chad care-și făcea datoria. Uită-te la Chad.

Al s-a oprit, dar nu l-a lăsat pe Rich. S-a uitat la Chad, apoi la Katherine total confuz.

- E o parte a jocului?

Ea a încuviințat și i-a zîmbit.

- Acum e rîndul tău.

- Al meu? a zis observîndu-i pe cei trei bărbați de alături care-și așteptau rîndul.

Al l-a privit grav pe Rich, și-a scos cămașa,

apoi a oftat. Oamenii l-au aruncat pe Al în apă. Încercînd să se abțină și să nu rîdă, Katherine a înotat în apropierea lui Al cînd el a ieșit la suprafață.

– Crezi că asta e o treabă nostimă? a mirît el.

– Foarte. Ea a rîs împotriva dorinței ei. Arăți atît de obosit.

El a rînjit.

– Atunci ce găsești de rîs?

Deși a înghițit o gură de apă, ea a continuat.

– Și ești atît de ud.

– Vino înapoi, a zis el chicotind de astă dată.

A tras-o aproape de el încît corpul ei se freca de al lui.

– Stop, a protestat ea. Mă simt ca un porc.

El a scuturat din cap cu părul mai negru ca oricînd.

– Nici un porc.

A înconjurat-o cu mîinile și Katherine și-a pus automat mîinile pe pieptul lui. Apa nu mai părea atît de rece.

Cămașa lui subțire de bumbac mai mult evidenția decît ascundea contururile trupului, mușchii, părul negru de pe piept și sfîrcurile masculine. Ea a luptat cu tentația de a-i desface cămașa și de a-și lipi fața de pieptul lui, să-i simtă pielea pe obraz, să-i simtă mirosul masculin. Era



străbătută de fiori.

Și-a dezlipit privirea de pe pieptul lui.

– Păi cred că te-ai distrat.

El a privit-o înciudat.

– Înțelegi prin asta dacă m-am bucurat că am fost aruncat în apă?

Ea și-a dres glasul.

– Mă gîndeam și la asta și la concurs. La toate.

– Toate, a mîrîit aducînd-o mai aproape de el. Habar n-am despre toate, Katherine, dar cred că faptul de a fi aruncat în apă cu tine prezintă suficiente compensații. A privit spre sînii ei.

Katherine și-a lăsat privirea în jos și s-a înroșit.

– Oh, nu.

Lui îi venea să rîdă.

– Oh, da, a zis și a luat-o în brațe înainte ca ea să se poată feri.

În dimineața următoare, Katherine s-a trezit la o oră foarte puțin ortodoxă, la patru și jumătate. Asta era din cauza lui Al, s-a gîndit cu o strîmbătură în vreme ce puneau momeala în cîrlige.

– E liniște, a zis Al potrivindu-și undița.

– Da. Credeam că o să vină Chad cu tine. Dimineața e mai vorbăreț decît mine.

– Cu excepția zilelor în care a zăbovit prea mult la barul lui Chuck și se trezește cu o mah-

mureală.

– Adevărat, a zis ea potrivit-și undița.

– Cum te-ai hotărît să vii la pescuit?

Ea a căscat.

– Păi, am analizat modul în care te pricepi să te distrezi... – a zîmbit – modul în care nu te pricepi să te distrezi.

– Nu mă pricep?

– Nu! Mi se pare că tu, întotdeauna, trebuie să știi că există un scop, ca să te poți distra. Am decis, de aceea, că ai nevoie să înveți să te bucuri de procesul de a te distra.

Aplecîndu-se spre ea, Al a șoptit:

– Scopul pescuitului nu e de a prinde pești?

Șoapta lui a înfiorat-o. S-a aplecat și și-a prop-
tit într-un tufiș undița.

– Unii așa ar zice, dar cred că scopul pescui-
tului este, bucuria liniștii. A alungat un țînțar. În
ciuda insectelor.

– Perfect, a zis el și s-a întrebat ce-o fi fost în
capul ei dis-de-dimineață. Părase neobișnuit de
trează cînd Chad nu putuse merge cu ei.

Și-a așezat mai bine undița și a privit-o, cum
se mișca, de sus pînă jos, cu părul fluturîndu-i
desfăcut pe umeri. Părea plăpîndă și el a simțit o
ciudată dorință de a o proteja cum stătea așa și
fredona.

S-a apropiat mai tare, plin de dorința de a atinge părul cu degetele, și ea a tăcut. Era dezamăgit. .

– Ce cântai?

Ea și-a trecut, oftînd, mîna prin păr.

– Oh, nu din nou. De fapt, nu cântam decît o melodie pe care o știu de mult.

Părea că nu se simțe în largul ei. Asta îi deranja. O dorea liberă și degajată alături de el.

– Era Paganini?

– Da, a admis ea.

– Mi-ar plăcea să văd cutia aceea muzicală. Vrei să mi-o arăți?

– E stricăță.

– Dar o mai ai?

Ea a încuviințat și el i-a înțeles nostalgia. Cutia muzicală reprezenta un vis, dintre cele mai iubite.

– Este la tine acasă?

Șovăitoare, a încuviințat iar.

– În dulap la mine. Nu se uitase de ani de zile la ea, dar știa că se află acolo. A dat din umeri.

– Nu cred că o să te impresioneze o cutie muzicală stricăță.

El s-a apropiat mai tare, încît ea îi simțea parfumul acela al lui. Dimineața era răcoroasă și ea își dorea să se cufunde în căldura lui masculină. El i-a luat mîna și i-a desenat ușor pe palmă cer-

curi romantice. Sînii ei s-au întărit de îndată. Era încîntată de întunericul care nu-l lăsa pe Al să vadă ce efect avea asupra ei.

– Dar o să mi-o arăți?

Oh, drace, s-a gîndit ea. E doar o cutie muzicală.

– Bine, bine. Acum îmi lași mîna în pace?

– Nu, a zis el simplu și i-a dus degetele la buze.

Și-ar fi tras mîna, dar era ca hipnotizată de ochii lui și nu s-a mișcat.

El a privit-o lung, apoi a atins-o ușor.

– Parcă n-ai mai fi aici, ci undeva departe.

– Ba nu.

– Poate că te fac să te răzgîndești.

Fără nici un avertisment, el și-a lipit gura de a ei. Limba lui o atingea și o lăsa, înnebunitor, și ea nu s-a putut opri să nu se gîndească, la cît de grozave sînt sărutările lui, mai ceva ca ciocolata *Godiva*, și tot atît de interzise. Un sărut era prea puțin. Pasiunea lui semăna cu un lichior tare, întunecat, care i se scurge prin vene și o intoxica.

El a așezat-o astfel încît să stea pe pieptul lui, cu picioarele între genunchi lui ridicați. Organul lui întărit îi apăsa partea cea mai reliefată dintre coapse. O lipise cu sînii de pieptul lui și cu mîinile o apăsa pe fund într-o mișcare ritmică. Ei îi bătea

nebunește inima, iar capul i se învîrtea. Se întreba dacă nu cumva o să leșine. A scos un sunet între vaiet și geamăt.

El a tras-o pușin de-o parte.

– O să ne înăbușim, ajută-mă, Katherine.

Ea s-a sprijinit de umărul lui căutînd să-și revină.

– Doamne, în ce hal săruți.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

– Oare este cazul? Mai bine ne sărutăm decît să facem sex.

El a privit-o de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

– Nu-ți place să faci amor?

Ea a scrîncit.

– Păi, nu chiar așa am spus.

– Katherine, a apucat-o de bărbie ca să-l privească în ochi. Cred că e cazul să-mi explici.

Inima ei a tresărit. Nu voia să discute subiectul ăsta. Și-așa îi dezvăluise prea multe. Și asta era o treabă mult prea personală. El n-o să înțeleagă niciodată, nici într-un milion de ani.



Capitolul cinci

– Nu sînt bună la făcut amor, a zis Katherine. Alex a clipit.

– Dar cum...

Ea a încercat să se dea deoparte, dar el a reținut-o.

– Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine. Fiecare are talentul lui. Eu sînt o profesoară foarte bună. O dansatoare decentă. A dat din umeri. Sînt bună la o grămadă de lucruri. Numai la... sex nu sînt bună, a terminat ea fraza respirînd profund.

În ciuda faptului că ea își alesese un ton neglijent, Alex îi simțea tristețea din voce. Țasta era un moment care trebuia tratat cu tact, diplomație și înțelegere. Dar s-a înfuriat fără de voie.

– Ce prostie încerci să-mi torni?

– Încetează să țipi! O să-mi izgonești peștele. Asta nu mi-a spus cineva. Mi-am dat singură seama că nu sînt bună la sex. L-a privit. Nu-mi place să discut subiectul. Și tu ar trebui să-l eviți.

Alex și-a apropiat fața de a ei la un milimetru.

– Tu ai deschis subiectul.

– Ba nu, i-a șoptit ea cu ochii voalați. Tu l-ai deschis cînd ai spus că vrei să faci dragoste cu mine.

– Și continui să vreau.

Ea a privit în pămînt, lingîndu-și buzele.

– Perfect. O să-ți ofer versiunea prescurtată. N-aveam nici o experiență cînd m-am măritat. El fusese încurcat cu multe femei frumoase, de lume și eu nu am vrut să-l dezamăgesc.

Răsăritul soarelui îi evidenția tensiunea de pe chip și Alex ar fi vrut să i-o înlătore, dar a simțit că trebuia s-o lase în pace.

– Luna de miere a mers cum a mers. Nimic nemaipomenit, dar eu am gîndit că dacă o să perseverez, o să fie mai bine. A privit înspre apă. Dar n-a fost. Cînd îmi amintesc... A oftat din greu.

Alex și-a îngustat ochii. Ce n-ar fi dat să fie singur cu fostul ei soț pentru cinci minute. Țsta era genul de treabă cu care-și însărcina forțele de ordine, dar de astă dată ar fi făcut abstracție de titlurile lui ca să-l pună la punct pe bărbatul care-i făcuse ei așa ceva.

– De unde știi că n-a fost vina fostului tău soț? Ea a dat din umeri.

– Pentru că el era experimentat.

– Experimentat în ce mod? a întrebat el.

– Ca toată lumea.

– Katherine, fiecare femeie e diferită de celelalte. Ce merge cu una, nu merge în mod necesar cu alta. La fel e și cu bărbații. Un bărbat trebuie să descopere dorințele ascunse ale iubirii lui.

– Eu am încercat să fac asta, a zis ea cu seriozitate. Am citit Kama-sutra. Am citit *Cum să-l faci pe bărbatul tău teribil în pat*. Am încercat toate trucurile din cărți și tot n-a mers.

Al și-a pierdut răbdarea.

– Atunci te-ai măritat cu un idiot. Un bărbat care n-a simțit nimic cu tine, încercînd orice truc cu el, înseamnă că nu e zdravăn.

– N-ajungem nicăieri cu genul ăsta de discuție.

– Dacă ai avea încredere în mine în loc să...

Katherine și-a retras mîna.

– Oh, nu. N-o să-ți iei din nou tonul ăla auto-

cratic cu mine. Eu știu prin ce-am trecut, nu tu.

Gîndul la Katherine care fusese cu un alt bărbat îl făcea să se simtă gata să ucidă. Îi era greu să-i pună întrebarea următoare.

- Te-a rănit fizic?

- Nu.

Întrebarea următoare era cea mai dificilă.

- Ți-a făcut plăcere să faci dragoste cu el?

- Nu! Cum mi-ar fi putut face plăcere ceva care mă făcea să mă simt atît de goală și de umilită? Întotdeauna mă simțeam de parcă el ar fi încercat să-mi facă o favoare.

L-ar fi omorît pe bărbatul acela.

- Te-ai măritat cu omul nepotrivit.

- De unde știi?

S-a abținut să-i mai ceară să aibă încredere în el și a adoptat altă tactică.

- Îți pot da prilejul să-ți încerci trucurile asupra mea.

- Cîtă generozitate, i-a întors-o ea. Cred că nu trebuie.

- Este o propunere onestă. Tu mă înveți să mă distrez, eu te învăț să...

- Nu. Tu știi destule despre sex. Ai nevoie să înveți cum să te bucuri cînd faci dragoste. Și-a ridicat o sprînceană. Procesul de a face dragoste.

Katherine putea aprecia ideea cu procesul,

desfășurarea actului. Acestea fuseseră exact vorbele pe care ea i le spusese lui Alex.

L-a privit atentă încercînd să-i ghicească gîndurile. Trăsăturile lui dure arătau că e dotat cu o personalitate deosebită. Părul lui, mai lung decît atunci cînd venise pe Insula Piraților, era provocator pentru degetele unei femei. Privirea lui era arzătoare, intensă.

Era prea arogant și prea mîndru. Ar fi fost în stare să-l urască din cauza aroganței, dar el îi arătase secretul vulnerabilității sale. Era atît de bărbătos, de sexy, și îi spusese că o dorește. I se oprea inima cînd se gîndea la asta.

Nu putea fi prea greu, dar nu-și putea explica de ce i se părea mai dificil de astă dată. Poate pentru că pierduse ceva din ea însăși în timpul căsătoriei. Poate că era altceva, ceva mai profund.

Katherine a încercat să răspundă pe un ton mai ușor.

– Oferta ta e foarte generoasă, dar cred că n-o s-o primesc.

El și-a îngustat ochii. Nu-i plăcea să fie refuzat. Ea și-a dat seama că nu i se întîmplase prea des să i se respingă o ofertă.

Insistența lui o făcea să devină nervoasă. S-a prefăcut a fi atentă la undiță.

- Între noi ceva s-a întâmplat.

- N-ar fi trebuit.

- Ba da, Katherine. Și când se va petrece mai mult, tu o să mă rogi să te iubesc din nou.

Ea a scuturat din cap.

- Nu. O să mă simt rușinată și umilită.

- O să te înfierbînți când o să fiu în tine.

Katherine și-a reținut un frison și a înghițit cu greu nodul din gât.

- O să-ți găsesc locurile cele mai dulci, mai secrete, cu mâinile, cu gura, cu tot trupul meu.

Doamne, ajută-mă! Katherine și-a acoperit ochii cu mâna. El nu putea vedea fiorul din ea, felul în care i se întăriseră sînii la vorbele lui, nu putea ghici durerea dintre coapsele ei. Nu i-ar fi crezut pe alți bărbați, dar cu Al parcă era un blestem. Bănuia că el era capabil să-și țină toate promisiunile. Dar ea era în stare?

- Știi, Al, aș vrea să te scutesc de frustrare și de dezamăgire.

El a zîmbit cu buzele, dar ochii i-au rămas serioși.

- Atunci, spune da.

S-a uitat urît la el. În mod deliberat interpretase astfel spusele ei.

- Nu. Noi sîntem amîndoi prea ocupați ca să mai avem acest gen de treabă. Mîine seară

prezentăm din nou drama și am aflat că și presa o să fie aici.

– Presa? i-a tremurat lui vocea.

Ea s-a zăpăcit văzându-i expresia întristată.

– Da, m-am gândit că trebuie să scoatem niște prospecte noi cu stațiunea.

El a privit într-o parte, fără să spună nimic. Dintr-o dată între ei se crease o mare distanță. O clipă după aceea, el a prins un pește.

– Ce mare e, iar eu n-am prins măcar o fișă. Ce rușinos! a exclamat ea.

A urmat o tăcere în timpul căreia a scos peștele din cîrlig. Apoi a privit-o.

– E timpul să ne întoarcem.

Ei i s-a strîns stomacul. A încuviințat. Căldura din ochii lui se transformase în răceală. Momentele de bună dispoziție trecuseră. Ei i se părea că pierduse ceva, nici ea nu știa ce.

În seara următoare Katherine era gata să-l strîngă de gît. Noaptea umedă și înnorată reflecta starea ei de spirit.

– E pe undeva pe-aici, mormăia privind la mulțimea care umplea plaja așteptînd drama cu pirații. Nu știu unde e, dar știu că e pe-aici.

Din spatele ei a răsărit Chad.

– De unde știi că n-a luat vaporezul?

„Pentru că-i simt privirea ajintită asupra mea.

Pentru că aud și acum blestemata aia de muzică. Pentru că nu vreau ca el plece." Katherine a scuturat din cap.

– Nu știu. Pur și simplu mă gândesc că e aici.

Chad a privit-o sceptic.

– Ar trebui să începem în zece minute, Katie. Avem doi reporteri, spectatori, dar nici urmă de Raven.

– Știu, Chad, a zis ea cu un început de iritare. Ai vreo altă sugestie?

Chad și-a vîrît mîinile în buzunare.

– Nu. El a dispărut după ce voi doi ați mers la pescuit ieri. A privit-o curios. Ce i-ai făcut bietului om?

„Bietul om"! Întrebarea lui Chad o călca pe nervi. Și ea era îngrijorată că-l ofensase pe Al ieri. Pe deasupra o obosise și discuția cu reporterii.

– Nu i-am făcut nimic. De unde să știu eu ce nu i-a convenit? El nu e chiar așa de ușor de ghicit.

– M-am gândit că poate e mai deschis față de tine.

– Păi nu e, a zis, uimită de cît de puțin aflate ea despre Al și de cît de multe știa el despre ea. Poate că de fapt nu te poți bizui pe el așa cum ne-am închipuit noi.

Chad și-a privit ceasul.

– Cinci minute. Mă duc în culise. O să încerc s-o scot cumva la capăt.

Katherine s-a forțat să-i zîmbească.

– Rupe-i un picior!

– O să-i rup gîtul, a mormăit Chad în grabă.

Drama se derula de cîteva minute și Katherine nu era sigură că Al se arătase.

Se simțea apropierea ploii. Vîntul care-i fluturase fusta și pletele era ca o muștrare fără vorbe. Mușchii îi erau contractați. Nervi întinși la maximum și stomacul i se strînsese. Și-a spus că era așa probabil din pricina reporterilor, dar în străfundul inimii știa că nu putea suporta ideea ca Al să plece. Gîndul ăsta o deranja cel mai tare.

A urmat o lungă pauză în care Raven ar fi trebuit să-și facă intrarea.

Katherine își ținea respirația.

Apoi reflectorul l-a dibuit pe Raven în pantalonii lui negri, strîmți, cu cămașa albă, fluturînd sabia și cu ceva nou – o mască neagră pe față. Katherine s-a simțit brusc ușurată. Drama ●continuat într-un tempo perfect.

De astă-dată, Katherine a privit în altă parte cînd a sosit timpul ca Al s-o sărute pe Suzanne. Se simțea ridicolă, dar nu voia să revadă scena asta.

În final actorii au făcut plecăciuni spectatorilor.

Al părea a căuta pe cineva prin mulțime.

Oare pe ea o căuta? Inima a început să-i bată nebunește. Dar poate că-i căuta pe reporteri.

Picături rare din ploaia promisă au început să cadă. Mulțimea s-a risipit spre corturi sau spre cel mai apropiat adăpost.

Zăbovind sub reflector, Katherine n-a putut rezista să nu-i mai arunce o privire. Pentru o clipă, ea ar fi putut jura că el o privise fix. „Ce vrei de la mine?” s-a întrebat ea. Tensiunea și constrângerea vibrau parcă din direcția lui. Părea că e chinuit de ceva din adâncul lui, ceva ce-l făcea să se simtă rău. Oare ceilalți își dădeau seama de asta? Ea cum pricepea așa ceva? De ce-i păsa ei? De ce dorea atât de tare să-i aline chinul?

Orice-ar fi dorit el, ea tot nu-i putea oferi. Prețul ar fi fost prea mare.

„El a venit la ea noaptea și a trezit-o cu un sărut. Apoi s-a urcat în patul ei în lumina lunii pline filtrate prin fereastră. Hainele ei s-au dizolvat sub mâinile lui și el a mîngiat-o pînă cînd ea și-a pierdut răsufierea.

Cedînd dorinței ei mute, a pătruns-o, făcînd-o să se simtă plină de el. I-au venit lacrimi în ochi. Împreună alcătuiau un singur trup în sfîrșit, s-a gîndit ea. Acum îl cunoștea pe deplin. Apoi Katherine și-a dat seama că purta o mască pe

față. La urma urmei nu era decit un străin. A vrut să-i scoată masca, dar masca nu se desprindea de pe fața lui..."

Katherine s-a ridicat brusc din pat. Gîfînd dezorientată a privit în pat lîngă ea. Al nu era acolo.

A bîjbîit cu mîna și a aprins lumina de lîngă pat. Fereastra era întredeschisă cum o lăsase. Ușa era închisă. A stat așa, respirînd cu dificultate, privind fereastra între vis și realitate. Totul pîruse a fi atît de real. Îi auzise vocea, îi simțise buzele.

„Fusesse acolo" În brațele ei, lipit de pieptul ei. „În ea". Între picioarele ei, simțea că fusesse întinsă și...

– Oh, nu, a gemut. Nu e posibil.

Alt vis. Probabil că era pe cale să înnebunească. Și-a privit brațele, inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Cămașa albă de bumbac i se lipea de pielea umedă și părul de ceafa transpirată. A început să tremure.

Simțea în aer aroma lui și muzica aceea îi rămînea în cap. Sîinii îi tresăltau de excitație, buzele îi ardeau.

A suspinat cu disperare. Și-a acoperit cu mîinile tremurînd gura. Trebuie să iasă din cameră. Ce dacă ceasul arăta ora 2:00 de dimineață? Ce

dacă afară încă mai ploua? Se simțea prinsă într-o cursă și voia neapărat să iasă afară.

Și-a aruncat cămașa de noapte de pe ea și și-a pus rochia din noaptea trecută. Apoi a ieșit din dormitor și a fugit pe plajă.

Alex nu se dusese la culcare. Nici prin gând nu-i trecuse. Rămăsese încă îmbrăcat în costumul de pirat, cu gândul aiurea. Se plimba prin cămăruța lui gândindu-se cum avea să reușească să se întoarcă în Morena. Crezuse că o să evite presa și fusese un șoc când aflase de reporterii invitați pe Insula Piraților. Deci, acum era aici presa, el avea responsabilități față de țara lui, avea o falsă identitate.

Aici se mai afla însă și Katherine.

A înțepenit, împărțit între emoții contradictorii care stăteau gata să erupă. Ea îl făcea să se simtă puternic, deși foarte uman. Cum, se întreba el, reușise treaba asta? Cum de-l putea afecta pe el atît de tare o ființă atît de micuță? De ce-i sucise capul o femeie absolut obișnuită? Niciodată n-o s-o poată lua de nevastă. Nu corespundea cîtuși de puțin. Ar fi putut s-o posede măcar. Asta devenise pentru el o obsesie.

Masca de mătase atîrna de capul patului pîrînd a-și bate joc de el. A înjurat și a dat-o la o parte din raza lui de vedere. Se simțea încărcat

de frustrare.

Zgomotul uşii din faţă i-a întrerupt gândurile şi el s-a repezit la fereastră să vadă cine ieşise. A identificat pe loc silueta micuţă care alerga prin ploaie. Stătea nemişcat, dar gândurile i se succedau cu repeziciune. Trebuia s-o lase în pace. Trebuia să accepte faptul că ea îl respingea. Trebuia să-i întoarcă spatele şi să şi-o scoată din minte. N-avea să-o urmărească acum.

Alex îşi petrecuse viaţa făcînd mereu ceea ce se cădea să facă, călcîndu-şi în picioare propriile dorinţe. Dar datoriile lui i se păreau acum mai puţin puternice decît dorinţa pentru Katherine. Nemulţumit, şovăitor, şi-a urmat totuşi dorinţele.

S-a dus pe plajă după ea fără să-i pese de ploaie. A descoperit-o şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare ameţitoare.

Ea s-a zbatut şi a ţipat.

– Stai! Lasă-mă! Lasă-mă!

L-a lovit cu cotul în coaste şi el a înjurat dar n-a lăsat-o din strînsoare.

– Tac! Sînt eu, Alex.

Dar vocea lui n-a calmat-o.

– Lasă-mă să plec. Tu, tu, tu... îl lovea continuu cu piciorul.

Durerea nu prea mare i-a sporit însă iritarea. Îşi pierduse răbdarea, aşa că a făcut-o să-l pri-

vească în ochi.

Ea l-a privit.

- Tîrîtură!

Al s-a încruntat. Era ceva greșit în filmul ăsta. Și-o imaginase moale și maleabilă în brațele lui, nu zgîriind ca o pisică. A căscat gura gata să-i spună că trebuia să-și retragă cuvintele, dar Katherine de-abia începuse.

- Tu, tîrîtură josnică! Mă simțeam foarte bine înainte de sosirea ta. I-ați mîinile soioase de pe mine.

Tîrîtură știa ce înseamnă, dar soios? A tîrît-o pe nisip. Îi auzea înjurăturile mormăite despre tatăl lui, bunicul, și străbunicul lui. Al s-a oprit s-o mai asculte.

- N-ai vrea să-mi explici motivele purtării tale iraționale?

- Irațională! Nu sînt irațională. Nu eu am dispărut timp de douăzeci și patru de ore și nici nu mi-am pus o mască la reprezentație, nu-i așa?

Cu atenția îndreptată la sînii ei de sub țesătura udă, el n-a răspuns pe moment.

- Nu eu te-am asaltat pe la spate cînd erai preocupat de treburile proprii și te plimbai pe plajă.

El a privit-o drept în ochii furioși.

- Eu nu te-am asaltat. Dar nu crezi că e ciudat

să cutreieri plaja în mijlocul nopții și mai ales pe ploaie?

– Atunci du-te înapoi în pat.

– Nu eram în pat. N-am putut dormi pentru că mă gîndeam la tine.

Ea a respirat greu. S-au privit îndelung sub burnița ușoară, împărțiți între nevoie, dorință și teamă. El nu se simțea deloc singur pentru că știa că amîndoi au aceleași senzații.

Katherine și-a strîns buzele și s-a întors.

– Așteaptă, i-a spus. Cînd ea n-a vrut să stea, și-a călcat mîndira și a pronunțat. Te rog.

Ea și-a plecat capul.

– Mă întreb de ce nu pleci.

Arăta fragilă și vulnerabilă. Ar fi vrut s-o ridice în brațe. S-a apropiat cu un pas.

– N-o să plec fără să-ți spun la revedere. Jur.

Ea s-a întors și l-a privit ciudat.

– A fost din cauza presei, nu?

El a tăcut. Nu avea ce să-i spună.

– Ești un criminal?

El a scuturat din cap.

Katherine nu mai știa ce să creadă.

– Are ceva de-a face cu familia ta?

El a scos un oftat lung.

– Întotdeauna e și o legătură cu familia mea.

– Păi asta mai pot înțelege și eu.

Nu-și putea ea imagina nici jumătate din adevăr. S-a gândit, dar tot l-a lăsat să-i ia mîna și să meargă alături unul de altul.

- Ești însurat? a îndrăzint după cîțiva pași.

A tușit ca ea să nu-i simtă amuzamentul.

- Nu.

- Nu e distractiv, Al. Tu știi mult mai multe despre mine decît știu eu despre tine.

- Bun. Eu sînt cel mai mare dintre cei patru copii. Am treizeci de ani. Am absolvit Universitatea de la Oxford. Acum am avut o vacanță de o lună de la slujba... care e și obositoare și plăcută totodată.

- O lună de vacanță în Calorina de Nord? l-a întrebat sceptică.

- Un noroc. Un pur noroc.

- Unde te-ai născut? s-a hazardat ea.

- Acasă, a încercat el să ocolească răspunsul.

- Și unde este...

El i-a pus degetul pe gură.

- Există cîteva răspunsuri pe care nu ți le pot da. A surîs trist. Mai tîrziu da, dar acum nu.

- Asta e o promisiune, a șoptit Katherine.

- Da.

Ea a respirat profund.

- Încă o întrebare. Ai promis unei alte femei că te însori cu ea?

El s-a gîndit la ultima femeie cu care terminase de curînd. S-a gîndit și la femeile cu care sfătuitori lui ar fi vrut să-l vadă înșurat.

– Nu.

– A fost nevoie să reflectezi ca să-mi răspunzi.

El i-a luat și cealaltă mînă și i-a făcut față direct.

– Niciodată, nici în public, nici în particular n-am promis nici iubirea, nici viața mea unei femei.

Tensiunea se instaura între ei. Nu-l prea credea. Vedea asta pe fața ei, simțea din respirația ei.

– Și acum, a zis el pe un ton profund, răspunde-mi la întrebare. De ce ești aici, afară, în ploaie?

– Oh, nu!

– Eu ți-am răspuns.

Ea a scuturat din cap.

– Dar asta este, oh, asta este o nebunie.

– Am avut o învoială i-a reamîntit el.

Ea a încercat să evite răspunsul.

– Nu-ți pot spune direct. E prea rușinos.

A tras-o lîngă el.

– Atunci spune-i asta numai pieptului meu.

A așteptat, dar cînd ea n-a spus nimic a încercat s-o ajute.



- A fost din nou muzica aceea?

A încuviințat și el și-a trecut degetele prin părul ei umed.

- Și?

- Am visat ceva.

El a îmbrățișat-o mai tare.

- Un coșmar?

- Nu, dar era ciudat. Tu erai cu mine în pat și purtai o mască. Am încercat să ți-o dau jos, dar n-am putut.

Era uimit, emoționat că un lucru atât de puțin important o necăjea așa de tare.

- Asta-i tot?

Ea și-a virât fața mai tare în el și Al a simțit cum se aprinde. I-a constatat miresma foarte feminină. Nu avea sutien. Stomacul ei suplu era lipit de cea mai sensibilă parte a anatomiei lui. Și-a dat seama că, pentru întâia oară, ea nu mai încerca să se îndepărteze de el.

Ea și-a dres glasul.

- Tu mă mîngîiai, a murmurat. Făceai dragoste cu mine.

Pieptul lui Alex s-a înfioat. Deci ea îl visase. A sărutat-o pe creștet.

- Și unde ne aflam noi doi?

- În patul meu. Era întuneric.

- Atunci cum de-ai știut că eram eu?

– Am știut.

Trupul lui a avut o reacție imediată.

– Ți-am plăcut?

– Da, a admis ea liniștită.

– Și eu ce-am făcut?

Ea a scuturat din cap.

– Al.

– Spune-mi.

– M-ai sărutat și m-ai atins și... vocea ei a coborât pînă la șoaptă... ai spus niște lucruri.

– Ce anume!

– Nu-mi amintesc, i-a spus disperată.

– Katherine, ți-am spus că ochii tăi seamănă a diamante? Că risul tău mă pătrunde pînă în adîncul sufletului?

Ei i-au tremurat buzele și el a sărutat-o.

– Cît de aproape eram unul de altul?

– Foarte aproape.

– Eu făceam dragoste cu tine?

Ea și-a închis ochii și a vorbit așa de încet încît abia s-a auzit.

– Da.

Tot autocontrolul lui a dispărut. A început s-o sărute atît de profund, de intim, într-un fel care-i arăta fără putință de tagadă că o dorea. Își plimba mîinile în jos pe corpul ei, o strîngea de șolduri, o lipea cît putea de strîns de el.

- De ce mi se pare că pe tine te-am dorit întotdeauna? a murmurat lângă gura ei. De ce simt că, dacă nu te gust pe tine, voi regreta toată viața?

- Nu știu, a murmurat Katherine.

- Spune-mi că și tu simți la fel. A sărutat-o mai apăsător. Spune-mi că nu te prefaci.

- Nu, nu mă prefac, a spus cu respirația tăiată. Apoi, ea a făcut un gest curajos și i-a dat deoparte cămașa, punându-și mâinile pe pieptul lui.

El s-a înfiorat. I-a luat o mână și a dus-o la buze.

Katherine și-a arcuit instictiv gâtul. El a simțit-o murmurându-i cuvinte sexy, în ureche. Katherine era înnebunită de plăcere, datorită miresmei lui, vocii lui, a trupului lui în întregime. În clipa aceea, pur și simplu nu mai avea nici o importanță că ea nu știa despre el tot ceea ce și-ar fi dorit să știe.

El i-a dat jos de pe un umăr rochia aurie și mâinile au urmărit căderea materialului pînă pe pieptul ei.

- Visez să-mi pun gura aici, a spus el.

Ei i se înmuiaseră genunchii. A privit în ochii lui negri, tumultuoși și i s-a tăiat răsufierea. Încet, încet, rochia aluneca de pe ea și era incredibil de erotic modul în care el îi privea fascinat sînii, felul în care o atinge și o mîngîia. El a pus o mână și



i-a masat sfîrcurile pînă cînd ea a început să
geamă de plăcere. Și-a lipit picioarele unul de
altul încercînd să mascheze puțin excitația dintre
ele.

– Ești frumoasă.

Al a ridicat-o și i-a pus picioarele în jurul
mijlocului lui. Ea îi simțea excitația, și venele i-au
fost parcă străbătute de foc.

El îi privea sînii și sfîrcurile întărite. Și-a umezit
buzele, apoi a privit-o în ochi.

– Țsta nu e decît începutul.



Capitolul șase

Dacă acela era doar începutul, atunci era clar că era nevoie de un monitor pentru a-și controla bătăile inimii.

- Oh! Katherine a gîfîit cînd el i-a atins pieptul cu gura. Ea și-a vîrît degetele în părul lui pentru că simțea nevoia să se agațe de ceva. El i-a supt sîinii pînă cînd ei s-au umezit, s-au întărit și au devenit foarte sensibili. I se părea că simte acea mîngîiere în singe, iar dorința în inimă.

Cînd l-a privit o clipă, pasiunea aspră și instinctuală de pe fața lui, a înfierbîntat-o. El a privit-o

și i-a spus:

– Văd că nu respiri chiar prea liniștit.

Și-a trecut degetul peste buzele ei. Ea a înghițit, apoi și-a deschis instinctiv buzele.

– Nici tu. I-a atins degetul cu limba.

El i-a supt o clipă degetul, apoi a încuviințat.

– E după cum spui. El a mângâiat-o din nou cu privirea și Katherine s-a simțit precum un desert-servit pentru delectarea lui.

– Îmi place cum îți lucesc ochii când îți ating sinii. Îmi place gustul sînilor tăi în gura mea. Și-a pus mîna pe unul din sfîrcurile ei și a masat-o leneș, pînă cînd ea a simțit că i se lipesc coapsele.

Atunci el a zîmbit diabolic.

– Și asta îmi place cum faci. Și-a plecat pleoapele cu o indolență senzuală. Cred că-mi place totul la tine, Katherine Kendall.

Și-a lăsat mîna să alunece pe coapsa ei în chiloți și a strîns-o. Ei i s-a tăiat răsufierea.

– Numai că vreau mai mult.

Cu o mișcare rapidă care a zăpăcit-o și mai tare, Katherine s-a trezit că era întinsă pe nisip alături de el. El îi trăgea mîneca rochiei pentru a i-o scoate de tot.

– Al, a zis ea rugător.

– Ștt, i-a zis și a continuat să se retragă și să

se apropie mai tare, sărutînd-o și lăsînd din cînd în cînd să-i alunece limba în gura ei. Ea era ațîtată, excitată pînă la nebunie și se întreba dacă o să rămînă veșnic în starea aceea.

În sfîrșit, el a atins-o acolo unde era umedă și plină de așteptare. A gemut fără de voie. Vederea i s-a încheșat. Nu mai avea chiloții pe ea și i se părea că-l simte doar pe el pe tot corpul, pe gură și obraji, pe gît și pe piept. Și Katherine și-a dat seama că, deși fusese măritată, nu făcuse de fapt dragoste cu nimeni pînă în clipa aceea.

El s-a tras de-o parte și a privit-o, gîfîind. Ochii lui erau mai negri din cauza pasiunii. Mîinile îi rămăseseră între coapsele ei.

- Mai vreau și altceva de la tine.

Acum Katherine știa la ce se referă el pentru că dorea același lucru. Îl voia cît mai aproape de ea. Nu dorea să mai existe nici o distanță între ei.

Cînd el s-a aplecat și și-a pus gura deschisă pe coapsele ei, ea a tresărit. Probabil că el îi simțise șocul.

- Lasă-mă să fac asta, i-a spus pe o voce răgușită, stranie. Nu pot să nu-ți simt gustul.

Îl s-a pus un nod în gît. „Oh, Dumnezeuule!” Și-a acoperit fața cu mîna. Era o tortură erotică dulce aceea a buzelor lui pe corpul ei. El își plim-

ba cu o încetineală torturantă limba pe pielea ei extrem de sensibilă acum. Mișcările lui se armonizau extraordinar și familiar cu dorințele ei, asprimea ușoară a bărbii nerase de curînd, mușcăturile delicate. Dar ea îi auzise vocea răgușită înainte, îi simțise aroma trupului înainte. Toate acestea de acum le făcuse înainte, în visurile ei. Picioarele au început să-i tremure.

Se simțea în întregime subjugată de el. Cum de știa el atît de exact unde și cînd s-o atingă? O putea face să plîngă și să ridă. O putea face să se înfioreze sau să geamă. O putea duce pînă la limită și s-o lase așa sau o putea împinge dincolo de limită. Ea se cățina la limita aceea, indecisă, nu știa dacă să rămînă acolo sau să zboare.

Gura lui o atingea intim, părea că o soarbe, că o alintă de parcă ar fi fost un boboc gata de înflorire. Era atît de deschisă, simțea că e gata să explodeze. De-abia mai putea respira.

– Katherine, dă-mi totul, a gîfîit el. Totul în gura mea. Apoi a atins-o iar. Limba lui era tandră dar persistentă. Plăcerea produsă de gura lui era sălbatică, nedomolită.

Sîngele îi fierbea în vene de parcă cineva i l-ar fi pompat cu cea mai mare putere. S-a arcuit dintr-o dată strigîndu-i tare numele. Și întregul ei trup, într-o înlănțuire de spasme, s-a convulsionat deodată. O dată, încă o dată, și din nou.

Și Katherine zbură!

Încă o vreme după aceea Alex continua să tremure. A ridicat-o în brațe pe Katherine. Sau poate că ea îl strinsese în brațe? Pentru numele lui Dumnezeu, cum de putea avea asemenea senzații? La urma urmei el se controlase tot timpul. El nu țipase, el nici nu avusese orgasm.

Se gândise s-o învețe, să-i arate cum putea fi cind făcea dragoste. Nici prin cap nu-i trecuse că ea o să-i arate lui cât de mult avea să fie afectat de modul delicios în care i se predase.

Plănuise să-i producă o plăcere atât de mare încît ea să țipe de excitație. Plănuise să o aducă pină la punctul în care să devină total cooperantă. Niciodată nu-și închipuise că o să rămînă fără glas la gestul simplu cu care ea își trecuse mina peste obrajii lui.

Plănuise ca el să fie cel care dă, dar se simțea de parcă ar fi primit în schimb aur curat.

Ea și-a apăsât fața de gîtul lui. Îi simțea pe piele răsufierea grăbită. Inima lui a început să-și accelereze bătăile și el a strîns-o mai tare lîngă el.

Era ceață, iar luna se juca de-a v-ați-ascunselea pe după nori. Lumea continuă să se învîrtă în jurul axei sale, s-a gândit el. Atunci de ce se simțea cu totul altfel decît de obicei?

Katherine și-a lipit gura de urechea lui.

– Hai, mai spune din nou, i-a șoptit cu acea răsuflare plină de excitație.

Pielea lui Alex începea să devină fierbinte.

– Să spun ce anume?

– Știi ce. Ce mi-ai spus.

Lui îi era greu să se concentreze cîtă vreme ea îl mîngîia pe piept și pe burtă în jos.

– Ce ți-am spus?

– Că tu o să-mi produci o plăcere incredibilă și că eu o să te rog să-mi mai faci la fel. L-a privit un pic cam intimidată. Ai avut dreptate.

I-a atins cu degetele nasturele de sus de la pantaloni. Sîngele lui parcă fierbea.

– Nu, i-a îndepărtat el mîna deși nu asta ar fi vrut. Nu putem. Nu ești protejată. Era evidentă erecția lui deplină care umfla pantalonul strîmt. De n-ar fi fost prinț, s-a gîndit Alex, ar fi dat dracului treaba asta și ar fi dus la bun sfîrșit ceea ce începuseră. Dar greșelile săvîrșite de tatăl lui îl învățaseră minte și îi era imposibil să se lase dus de curent.

Ea și-a ridicat capul privindu-l neîncrețătoare.

– Nu vrei să te ating, așa înțeleg.

– N-am spus asta, a corectat-o repede Alex. Am spus...

Ea i-a acoperit gura cu a ei. Ar trebui s-o oprească, s-a gândit el în vreme ce ea îi desfăcea nasturele de la pantaloni. A simțit și a auzit cum ea i-a descheiat ușor fermoarul.

Și-a lăsat mîna să alunece în șortul lui și el a gemut. Erau atît de aproape. Poate că mai puteau întîrzia așa măcar o clipă.

I-a apucat cu degetele organul în erecție.

- Dar ești foarte tare, a murmurat ea.

- Mie îmi spui, a mormăit el.

Ea i-a murmurat cu gura pe buzele lui.

- Data viitoare adu un prezervativ.

Drace, el avea un întreg depozit.

Cînd l-a strîns cu mîna mică dar hotărîtă de organul plin, el a văzut stele ca în o nici o altă noapte din viață și a răsuflet cu o ușurare pe care n-o mai avusese altădată.

Ea i-a frecat cu degetul mare vîrfurile răspîndind o picătură din substanța lui de excitație și i-a produs apariția unei cantități mai mari. În clipa în care el a deschis gura ca să-i spună să se oprească ea l-a sărutat pe organul în erecție cu un erotism atît de mare încît el abia a mai rezistat. Apoi ea a lăsat să-i alunece limba catifelată în gura lui, și-a retras-o și din nou la fel în vreme ce îi frămînta cu mîna organul care pulsa continuu.

Era prea mult. Ea era grozavă. El nu se mai putea stăpîni. S-a curemurat, s-a împins tare, apoi a ejaculat în palma ei.

Eliberarea fierbinte, neașteptată, l-a făcut aproape să-și piardă suflul. Închizîndu-și ochii, și-a lipit fruntea de a ei, încercînd să-și adune mințile. A scuturat din cap.

– Incredibil, a mormăit. N-am pățit așa ceva de cînd... A tăcut.

– Dar și eu te-am vrut pe tine, i-a spus ea seriosă.

– Nu în felul ăsta. Nu în... Dumnezeu, se simțea nebunește de bine, dar se presupunea că el era cel experimentat, nu ea.

– Ba da. Am vrut, a insistat răgușită. A fost... Curiozitatea i-a luat-o înainte.

– Ce a fost?

Ea a privit în altă parte, dar el tot a zărit expresia plină de intimitate de pe chipul ei.

– A fost sexy. Atît de sexy!

Trupul lui a avut un răspuns imediat. Al a gemut și a sărutat-o. Ea a deschis gura să spună ceva, dar el a oprit-o.

– Ai milă, Katherine. Stai liniștită o clipă. Încă foarte confuz el și-a scos pantalonii. I-a scos Katherinei rochia care, prin nu se știe ce minune încă mai era agățată de ea.

Ea l-a privit fix și el a simțit că înnebunește.

Pentru prima oară în viața lui, Alex nu era capabil să scoată nici o vorbă inteligentă, așa că s-a mulțumit s-o tragă în brațele lui și s-o ducă la malul apei.

- Ce-o să facem?

- O să înotăm. A pornit cu ea printre valuri până când oceanul le-a înconjurat corpurile.

Ea a încercat să i se desprindă din brațe, dar el n-a lăsat-o.

- Am înțeles că o să înotăm.

Alex i-a mângâiat trupul gol.

- M-am răzgândit.

- Și dacă eu vreau să înot?

El a privit-o, de parcă ar fi fost în stăpînirea lui, dar apoi s-a corectat.

- Vrei să înoți?

- Nu, i-a zîmbit ea. Probabil că spun invers decît tine, din cauza tentației tale de a da ordine și asta parcă m-ar obliga să pocnesc din călcîie și să răspund: „Da, domnule!”

El a rînjit.

- Consideră asta ca pe o moștenire genetică.

- Toți bărbații din familia ta sînt la fel?

leșind din apă el a încuviințat.

- Tata, bunicul și tot așa. Autoritatea completă

este necesară pentru profesiune.

– Tu ai aceeași meserie ca tatăl tău?

– Da, i-a răspuns pe un ton care lăsa să se înțeleagă că n-ar dori să-i explice mai multe. A așezat-o pe nisip și i-a pus rochia, apoi și-a tras pantalonii pe el. I-a luat mîna.

– E tîrziu, chérie. Trebuie să ne întoarcem.

Au mers în tăcere și în timp ce se apropiau de casă, Katherine reflecta la ceea ce făcuseră și la ceea ce nu făcuseră. Brusc n-a mai putut accepta să nu știe nimic despre el. Prea se întîmplaseră multe între ei. Sau numai ei personal i se întîmplase totul? .

– Gîndești prea mult, i-a spus Al.

– Poate, Dar și tu taci. La ce te gîndești?

– La faptul că o să te uiți urît la mine dimineată dacă n-o să dormi puțin.

Voia să scape ușor, s-a gîndit ea cu un nod în stomac. A încercat să-i zîmbească.

– Atunci, noapte bună.

A privit în altă parte, apoi i-a simțit mîna pe umăr.

– În noaptea asta, *mon amie*, nu e loc de vorbe formale.

Ea a privit în ochii negri și a zărit o scîpîre venită din adîncul sufletului. Inima a început să-i bubuie în piept. Prin cap i se învîrteau declarații și

promisiuni care o înspăimintau cu forța lor. Era foarte legată de el, dar și detașată într-un fel ciudat.

- Ai dreptate, i-a șoptit. Totul pare prea mareț sau prea neimportant. L-a sărutat în colțul gurii. Pe miine.

El a apucat-o posesiv de încheietura mîinii și a sărutat-o drept pe gură.

- Visează-mă, a mormăit, apoi a împins-o spre ușă.

În dimineața următoare, Alex s-a trezit înaintea Katherinei și a lui Chad. Se simțea ca un alt om, tinăr și liber. Nici chiar cafeaua mizerabilă pe care și-a făcut-o nu i-a schimbat starea de spirit.



A lăsat cafeaua și și-a luat un pahar cu suc de portocale, apoi a ieșit în pragul ușii. Soarele tocmai răsărise. A respirat adînc aerul curat al dimineții.

A zărit un plic de hîrtie pe treapta de sus. L-a luat și l-a desfăcut. Înăuntru nu erau decît chiloții de mătase ai Katherinei.

I s-a strîns stomacul dîndu-și seama ce însemna treaba asta.

Cineva îi văzuse. Cineva îi privise cînd ceea ce

făcuseră ei ar fi trebuit să rămână ascuns privirilor. Cineva o privise aproape goală și plină de dorință lângă el.

A simțit că îl invadează furia. A mototolit plicul și a înjurat, apoi și-a dat seama că nu era singur.

– Ieși la iveală, a strigat pe un ton rigid.

A apărut deîndată un bărbat. Îmbrăcat precum ceilalți din camping, avea jeanși și tricou, dar Alex îl cunoștea.

– Cine te-a trimis?

– Isabella.

O s-o lase fără păr în cap când o s-o vadă.

– Cîți mai sînt în afară de tine?

– Unul. Acum doarme.

Alex și-a încordat maxilarul.

– N-o să scoți o vorbă despre asta față de nimeni.

– Bineînțeles.

Omul era antrenat să-l protejeze și să-l apere pe Alex cu orice preț. Era antrenat totodată să-țină orice secret.

– Jean-Luc, mă întorc la Morena peste două săptămîni. Pînă atunci să păstrezi distanța.

Jean-Luc a încuviințat.

- Da, înălțimea Voastră.

- Al Sanders, l-a corectat Alex. Nimeni nu trebuie să știe.

Jean-Luc părea a nu se simți în largul său, dar a încuviințat iar.

- Da... A șovăit... Al. Apoi a dispărut printre copaci.

Alex și-a frecat ceafa frustrat. N-ar fi trebuit să fie atât de aspru cu Jean-Luc. El nu-și făcea decât meseria și plicul trebuise să- l ferească pe Al de indiscreții. Prinții nu fac amor cu femeile pe plajele publice. Oricine i-ar fi putut zări.

Un reporter ar fi avut o zi mănoasă cu asemenea povești, s-a gândit Alex. Unde-i zburaseră mințile de se pusese pe sine și pe Katherine într-o situație atât de compromițătoare?

A auzit scârțâitul ușii și s-a întors repede. Katherine, proaspătă după dușul făcut stătea în ușă cu un zîmbet blînd pe chip.

- Bună dimineața.

- Ce mai faci?

Katherinei i-a dispărut zîmbetul la tonul lui rece.

- Eu, păi, eu mă simt un pic obosită.

- Da? Regret că te-am ținut trează atât de târziu.

– Regreți? Cuvîntul a dezamăgit-o. L-a privit cu atenție, observîndu-i încordarea maxilarului, expresia resemnată de pe față, nefericirea din ochi. N-a putut să nu-și amintească celelalte dimineți în care ea sperase în căldură și iubire, dar nu primise așa ceva. Poate, s-a gîndit cu un gust amar în gură, se înșelase în privința lui.

Regret. Ce cuvînt oribil și nepotrivit pentru a descrie o seară atît de frumoasă. Nu era cu putință să regrete.

– Regreți noaptea trecută?

– Nu asta am vrut să spun, a zis repede. De dimineață am realizat că noi n-am fost suficient de discreți. Oricine ne-ar fi putut vedea.

S-a simțit invadată de ușurare și i-a zîmbit. Era îngrijorat de intimitatea lor.

– Dar nimeni nu ne-a văzut, Al, l-a mîngîiat.

El s-a retras.

Ei i s-a strîns stomacul. Se simțea ca într-un coșmar.

– Nu ai nici o poftă ca eu să te ating, a șoptit.

– Nu e asta, a zis el. Din bucătărie ajungea pînă la ei fluieratul lui Chad. Al a privit-o pe Katherine și s-a gîndit că ar trebui să-i spună cine era el în realitate. Dar nu era momentul tocmai potrivit. O să vorbim mai tîrziu.

Sfirșitul discuției. Mai auzise ea acest ton și înainte. Era și furioasă și tristă în același timp.

– Nu conta pe asta.

– O să primești mai târziu toate răspunsurile. Acum nu e momentul propice. Apoi s-a îndepărtat.

Katherine a privit lung după el rugându-se ca el să se întoarcă, să-i spună că greșise cu ceea ce-i spusese și că o visase.

Dar el n-a făcut așa ceva și s-a simțit invadată de sentimentul pierderii. Și-a frecat mâinile tremurătoare.

Se simțea groaznic. Era foarte supărată și o durea în piept. O dureau și ochii. Se simțea părăsită.

Era lovită iar și se ura pe sine însăși din cauza asta. Fusese gata să-i facă masa de dimineață lui Al și să se repeadă asupra lui ca o idioată bolnavă de dragoste. Obrajii îi ardeau de umilință. Bine că n-o făcuse. Și-așa îi era teribil de rușine.

S-a dus în bucătărie și a pus piinea la prăjit cu mare repezeală.

– Hei, Katie, a zis Chad, fii atentă cu prăjitorul. E vechi și știi asta, a muștrat-o cu gura plină de fulgi de cereale. Napoleon iar a făcut cafea și tu ești de vină. Data viitoare o să vă facă praf

cafetiera.

– Dacă vrei cafea, să-ți faci singur.

Ochii lui Chad s-au rotunjit.

– Bine, scuză-mă. Ce naiba-ți umblă prin cap?

– Poate că nu mă simt prea grozav în dimineața asta, Chad. Poate că ar fi mai bine pentru tine să mă lași în pace.

– Ba mai bine-ar fi să-ți regăsești umorul. Un tip numit Jeff Windsor a sunat și a spus că vrea să viziteze azi stațiunea. A luat o gură de lapte și s-a holbat la ea. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat pe aici?

– Nu prea.

– Nu cumva încerci să găsești un cumpărător pentru Unchiul Jasper?

N-avea cum să evite o întrebare atât de directă.

– Ba da, dar decizia finală o s-o ia el. Eu încerc doar să fac ca totul să fie mai ușor.

Chad s-a oprit din mânca și a privit-o.

– S-ar putea să nu-ți mulțumească, Katie.

Ea și-a trecut o mână prin păr.

– Știu, dar trebuie să încerc. Doamne, ce zi! Întii, Al, apoi chestia asta. N-o să-i spui lui Jasper, nu-i așa?

El a scuturat din cap.

- Nu. Nici n-o să sune el prea curînd. Cred că n-o să fiu de față pentru că va trebui să plec.

Inima ei a tresărit. Și el își dorea o oarecare stabilitate în viață pentru că avusese prea puțină.

- Poate că vom face altfel ca tu să rămii aici și după aceea.

Chad a dat din umeri.

- Poate că da. Poate că nu. Poți să-mi spui ce s-a petrecut între tine și Napoleon?

Asta era ușor. I-a spus cu hotărîre.

- Nimic. Absolut nimic.

Katherine a trecut peste mîndria ei rănită și s-a dus la întîlnirea cu Jeff Windsor. Se pregătise pentru un alt pretendent plicticos, precum domnul Logan. Dar Jeff Windsor a fost totuși o surpriză. Întîi că era mai tînăr și mai atractiv decît predecesorul Logan.

- Campingul nu e într-o stare perfectă, l-a avertizat ea cu onestitate.

Jeff a zîmbit.

- Nimic nu e perfect. A privit-o cu mai multă apreciere în ochi și cu o otheadă exagerată. Cu tot respectul, tu însă ești extrem de drăguță.

Era un comentariu atît de îndrăzneț încît ea a izbucnit în ris. Și-a petrecut ziua cu el și i-a acceptat curtea nevinovată și lipsită de inhibiții.

Umorul lui Jeff și zîmbetul lui ușor, erau ca un balsam pentru sufletul ei rănit. De cîteva ori a simțit privirea întunecată a lui Al, ațintită asupra ei. Gîndul la el îi mai distrăgea atenția, dar ea încerca să facă abstracție de această preocupare.

– Ți-am monopolizat întreaga zi, i-a spus Jeff privind la ceas. Dar aș fi încîntat dacă ai merge să iei cina cu mine, dacă îmi mai poți tolera prezența, încă puțin.

Katherine a oftat îndelung.

– E cam mult, l-a tachinat ea, dar cred că o să mai rezist. Lasă- mă să fac un duș. Bine?

Jeff a acceptat.

– Îți dau cincisprezece minute.

S-a repezit spre casă și s-a grăbit pe scări. A împins ușa și s-a izbit drept în pieptul lui Al.

– Oh! Scuză-mă! s-a dat ea la o parte și a încercat să-l ocolească.

Dar el i-a ațînut calea.

Ea a tras adînc aer în piept și a încercat din nou.

– Scuză-mă.

Al se ținea pas cu pas după ea.

Ea l-a privit.

– Trebuie să mă spăl pentru cină.

- Trebuie să vorbim, a zis el pe un ton jos.

Aceeași privire profundă din noaptea trecută, și-a dat Katherine seama. Nu se imunizase la asta, dar și-a scuturat capul.

- Nu pot. Am întâlnire cu un posibil cumpărător pentru cină.

- Bărbatul cu care ți-ai petrecut toată ziua.

- Bărbatul căruia i-am arătat stațiunea toată ziua, l-a corectat.

El a încuviințat scurt.

- Așa că vin și eu cu voi. Ai nevoie de cineva care să-ți apere interesele.

Katherine a căscat gura la el.

- Nu, a îndrăznit să-i spună în sfârșit, împărțită între surprindere și enervare. Jeff Windsor e un gentleman perfect. Mă respectă. Mă pot descurca singură.

I-a simțit frustrarea și încă ceva. Arăta ca pus la colț. Probabil din cauza conștiinței vinovăției pentru că se purtase ca un ticălos dimineată. Dar ea nu mai rezista la o altă ceartă, nici nu voia să primească scuze, așa că a făcut ceva la care nu prea era specialistă. L-a mințit.

- Ascultă, Al. Nu-i nici o problemă. Nu trebuie să-mi explici nimic. A început să vorbească mai repede. Am avut destul timp de gândire și pro-

babil că eu am făcut din țințar armăsar. Noaptea trecută noi doi n-am făcut nimic irevocabil. Oamenii consideră asta doar o mică pipăială. A dat din umeri gândindu-se că scosese pe gură cea mai mare bazaconie din viața ei.

– Ne putem considera norocoși că tu ai avut bunul simț să te oprești, astfel încît n-are să fie nici un fel de conse...

El a scuturat-o de umeri.

– Nu poți spune asemenea lucruri.

O privea tulburat și chinuit. Katherine și-a închis ochii să nu-i mai vadă expresia aceea.

– Oh, Al, nu-mi face asta. Nu e cîstit. Eu nu sînt o femeie sofisticată, de lume. Fii drăguț și lasă-mă singură. L-a privit în ochi. Nu pot suporta dușul ăsta cînd cald cînd rece.

– Nu m-am explicat cum trebuia azi dimineată, a zis. Noaptea trecută a fost importantă și pentru mine. Și... a privit în plafon, dacă aș fi fost altcineva decît sînt nu m-aș fi oprit sub nici o formă.

– N-a avut nici un sens pentru tine.

– Ba da. A privit-o de parcă și-ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte. Azi de dimineată, de-abia așteptam să te văd, să te ating din nou, să-mi dau seama că ești în realitate.

Asta își dorise ea să audă. Azi dimineată.

- Al, te-ai ferit cînd am încercat să te ating, i-a reamintit.

El s-a încruntat.

- Asta a fost după...

- După ce?

I-a trecut o mină prin păr.

- După ce am văzut pe cineva care mi-a reamintit poziția și responsabilitățile care îmi revin.

Katherine nu mai știa ce să creadă.

- Pe cine Dumnezeu ai putut vedea?

- Pe unul din gărzile mele de corp.

- Bodyguard? a repetat ea. Inima a început să-î bată nebunește. De ce avea Al nevoie de gardă de corp? De mai multe.

- Jean-Luc probabil că ne-a asistat - a făcut un gest de frustrare - noaptea trecută. Ți-a găsit chiloții și mi i-a lăsat într- un plic în fața ușii.

Ochii Katherinei s-au rotunjit. Fusese atît de subjugată de Al și pasiunea momentului că de-abia mai știuse cum o cheamă, de aceea își uitase chiloții.

- Oh, Doamne. Cineva ne-a privit.

- Și eu m-am simțit prost. Să sperăm că Jean-Luc n-o să scoată o vorbă despre asta?

Ea a simțit un val fierbinte de sînge din tălpi

pină în creștet.

– Chiar dacă nu vorbește. E destul că știe...
Și-a acoperit obraji cu mâinile.

El i-a acoperit mâinile cu ale lui și a scuturat din cap.

– Nu e nici o rușine în ceea ce am făcut noi, cherié. Dar acum înțelegi de ce m-am purtat cum știi azi dimineață.

Katherine încerca să înțeleagă ce-i spunea el, așa că a reușit să priceapă că nici lui nu-i plăcea că fuseseră văzuți. Dar nu înțelegea de ce se aflau acolo gărzile lui de corp.

– Al, la urma urmei cine dracu' ești tu?

El a oftat și și-a împletit degetele cu ale ei. Ea s-a întrebat dacă nu cumva încerca s-o țină să nu fugă. Cu cât întârzia să-i răspundă, cu atât mai tare se enerva ea. Nu poate fi chiar atât de rău, și-a zis ea.

– Nu poate fi chiar atât de rău, a spus ea tare.
El i-a zîmbit.

– Uneori nu. Apoi a redevenit serios. Nu prea știu cum să-ți explic asta.

Katherine simțea că ia foc. Și-a rotit ochii.

– Începe cu ceva esențial. Numele tău. Al Sanders e numele tău adevărat?

El a scuturat din cap și Katherine s-a gîndit că o să fie în regulă dacă n-o să afirme că e Elvis sau Antichrist.

- Numele meu e Prinț Alexander Ferdinand Merick de Morena.



Capitolul șapte

Dacă-i spunea că-l cheamă „Elvis”, ar fi fost mai bine.

Era pe punctul de a cădea din picioare, dar noroc că Al a sprijinit-o.

Un prinț pe Insula Piraților? Probabil că Al se amăgea singur, s- a gândit pentru că pur și simplu un era posibil. Era dureros s-o admită, dar bărbatul era nebun. Sexy, dar nebun. A simțit o undă de simpatie față de el.

– Al, a început, zîbind și trăgîndu-și mina

dintr-a lui, nu cumva trebuie să iei anumite medicamente?

Al a privit-o zăpăcit.

– Medicamente?

Katherine a încuviințat.

– Da. Ceva ce ți-a prescris probabil medicul.

Pentru cap.

– Eu nu prea am dureri de cap.

– Da, dar... Nu mai știa ce să zică. Există o medicație eficientă pentru confuzie și depresiune.

– Câtă vreme nu sînt confuz sau depresiv, n-am nici o nevoie de medicația aia.

Ea a tăcut, plină de milă.

A durat vreun minut pînă cînd el a înțeles. A chicotit.

– Nu mă crezi!

– Păi, Al, a început ea.

– Poate că vrei să-mi vezi actele de identitate?
a continuat el rîzînd.

Rîsul lui nestăpînit o călca pe nervi.

– Actele pot fi contrafăcute, a zis.

Al a plusat uitînd de orice urmă de demnitate.

– Pot oricînd să-mi chem garda de corp ca să mă identifice.

Katherine s-a încruntat la bărbatul care se

ținea de stomac și rîdea din toate puterile.

– Al, e ceva serios. Dacă ai probleme mentale, ai nevoie de îngrijire medicală.

– Probleme mentale? A rîs pînă la lacrimi. Bun, o să încerc să-ți demonstrez. Și-a întins mina. Ai observat cumva inelul meu?

Katherine a privit la inelul de aur gravat și a dat din umeri.

– Mi-am închipuit că e un inel pur și simplu.

– Mai uită-te o dată, a zis el. Este sigiliul țării mele. Traducerea cuvintelor gravate este „Merrick, Legiuitorul din Morena. Pentru totdeauna.”

– N-am auzit niciodată de Morena.

– Este o țară mică în Mediterana. Exportăm mirodenii, iar turismul crește an de an. Sîntem probabil mai cunoscuți pentru întrecerile de scrimă și majoritatea vizitatorilor sînt din Europa. Americanii se îndreaptă mai ales spre Riviera Franceză.

Încă sceptică, ea și-a aplecat capul într-o parte.

– Și unde locuiești?

El a dat din umeri.

– În palat. Nu e atît de luxos pe cît pare. Structura originală datează de mai bine de doi ani

și este veșnic în renovare.

- Ca și autostrăzile noastre suspendate, a murmurat ea. Din piese disperate de conversație încerca să înțeleagă ceva. Totul începea să capete sens. Faptul că Al se pricepea la scrimă. Tendința lui naturală de a conduce și, s-a strîmbat ea, de a da ordine. Îmbrăcămîntea lui rafinată din ziua în care sosise. Nepriceperea de a face cafea.

L-a privit și, deodată, s-a simțit pur și simplu depășită. Era un bărbat, ba chiar mai mult decît atît. Și-l putea imagina cu ușurință îmbrăcînd o superbă mantie și punîndu-și o coroană pe cap. Și-l putea imagina cu ușurință îmbrăcînd o uniformă uluitoare la un bal și vorbind cu o femeie frumoasă.

Dar își putea imagina cu mare greutate că acea femeie ar fi tocmai ea.

El s-a apropiat privind-o cu mare atenție.

- Acum nu te retrage în tine.

I s-a accelerat pulsul.

- Nu știi ce să spun. A ridicat din umeri. Nu știu cum să te strig.

El a sărutat-o pe ceafă.

- Cînd sîntem singuri, spune-mi Alex.

Ea își simțea pielea arzînd.

- Nu cred că e o idee bună să fim singuri. De

unde să știm cînd sîntem cu adevărat singuri?

– Nu te gîndi la asta. Cît mai stau aici, gărzile mele or să păstreze distanța. N-or să ne inopertuneze.

I s-a strîns stomacul. „Cît mai stau aici”. L-a privit iar. Deci, ce era ea pentru el? O distracție? Asta o zguduia.

• Dar ce era el pentru ea? Implicațiile acestei întrebări o tulburară. Ce mai caută de vreme ce el va pleca? Știuse tot timpul că va pleca. Atunci, de ce se simțea lovită?

După ce va pleca nu-l va mai vedea niciodată. Nu se învîrteau în aceleași cercuri.

– De ce taci? a întrebat-o el.

Și-a dat părul pe spate și s-a uitat în altă parte.

– Mă gîndesc. Am la ce Al – Alex. Asta schimbă lucrurile.

– Nu, nu le schimbă, a insistat el cu hotărîre. În orice caz nu le schimbă pentru următoarele două săptămîni.

Ea a suspinat exasperată.

– Ba da, le schimbă, s-a împotrivit ea. Tu trăiești într-un palat, ai gărzi de corp. Într-o bună zi o să conduci o țară. Nu ești un bărbat obișnuit.

– Ba sînt, la dracu'! Ochii îi luceau minioși. Și după ultima noapte, dacă cineva știe că sînt un biet muritor obișnuit, aceea ești tu.

Simțea că era invadat de emoție. Era atît de plin de pasiune masculină, furie și durere. Ea simțea asta cu inima și cu mintea. Îi era greu să suporte această tensiune. A făcut un pas înapoi.

– Katherine, a strigat cineva din ușă. Mai mergem la cină?

Katherine a aruncat o privire rapidă spre ușă.

– Oh, nu! E Jeff. Am uitat de el. Vin într-un minut, a strigat, apoi s-a uitat disperată la Alex.

Alex s-a luptat cu dorința de a-i spune să rămînă, s-o facă să-l accepte așa cum era el. Îi venea pur și simplu să-i trîntească lui Jeff ușa în nas. Nu stabiliseră încă nimic între ei și Alex simțea că ea se retrăgea.

– Trebuie să terminăm odată, a zis el pe un ton jos. Vreau să afli că nimic nu s-a schimbat.

– Oh, Alex. Avea ochii triști și nedumeriți. Nu știu dacă asta e posibil.

El refuza să creadă.

– O să vorbim cînd te întorci. Te voi aștepta.
Ea a scuturat din cap.

– Nu mă aștepta, a șoptit, apoi a plecat.

Katherine privea pe fereastră la burniță și la sclipirile luminilor de afară.

– Vremea e întotdeauna la fel de ploioasă? a întrebat Jeff.

– Vara asta e mai umedă ca de obicei. Ea l-a privit încercînd să-i zîbească. Asta nu influențează cîtuși de puțin numărul vizitatorilor, dacă asta voiai să afli.

El a tăcut, apoi a arătat la farfuria ei plină.

– Te-ai săturat?

Katherine era obosită să-și tot țină buzele într-un zîmbet silit.

– Da, a zis, sînt sătulă. Nu se simțea sătulă de mîncare, ci de confuzie și de șocuri. Ideea de a mîncă și gustul hamburgerului îi întorcea stomacul pe dos. Se gîndea la Alex și la ceea ce era el. Un prinț. Alt politician, a reflectat ea și a scuturat din cap în fața ciudatei ironii a sorții.

– Vino pe pămînt, Katherine, te rog, a zis Jeff. Ți-am pus de trei ori o întrebare. Pe unde hoinărești cu gîndul?

– Oh, și-a revenit ea necăjită. Iartă-mă.

El i-a zîmbit trist.

– Pariez că nu-ți prea face plăcere compania mea în seara asta.

- Oh, ba da, a protestat ea vinovată. Nu ești tu de vină. Eu sint o companie de nedorit. Și care era întrebarea?

- Mă întrebam cît de des mergi pe uscat. Aș dori să te invit din cînd în cînd la cină.

Era total neinteresant pentru ea și-i venea să-și dea palme.

- Sint atît de ocupată cu... A tăcut la vederea lui Chad care a năvălit în sala restaurantului ud tot și panicat.

- Avem o problemă. Georgia Mawkins a spus că l-a pierdut pe Davy. L-a căutat vreme de o oră. Doar a întors capul că el a și dispărut.

Katherine s-a alarmat.

- Dar nu are decît trei ani. Unde s-ar fi putut duce?

- Cine știe? a dat neputincios din cap Chad. L-a căutat prin toate camerele comunității. Eu am căutat prin băi și la dușuri. Al umblă după el prin pădure.

- Al? Un fulger a despicat cerul. Katherine s-a gîndit la pădurile de la marginile proprietății și a apucat-o tremuratur. Este un loc oribil pe furtună.

- Mda, ascultă, mai bine ai avea grijă de Georgie. E depășită de situație.

Alt tunet puternic s-a auzit pînă în cameră.

– Unde te duci?

Chad a dat din umeri de parcă ar fi fost clar unde merge.

– În pădure. Apoi s-a grăbit spre ușă.

– Fii atent, i-a strigat Katherine. S-a întors spre Jeff. Iartă-mă, dar trebuie neapărat să plec. Sună-mă dacă mai ai întrebări. Aș păia că n-o să fii prea amator să cumperi.

– Nu te îngrijora. O să te sun.

Katherine s-a îndreptat spre cortul Georgiei Mawkins.

Au urmat șaiszeci de minute lungi în care Katherine a dus-o pe Georgie la ea acasă și i-a dat o ceașcă de ceai de plante. Femeia era toată în lacrimi.

– Parcă s-ar fi evaporat, a zis ea cu vocea înfundată. Soțul meu ne-a părăsit acum șase luni și eu a trebuit să muncesc mult mai mult. M-am gîndit că lui Davy o să-i facă bine să venim aici în camping.

– Sigur că-i face bine, a zis Katherine cu un ochi pe ceas. „Oare unde era Alex?”

– Dar...

Ușa s-a dat de perete și Alex a năvălit înăuntru

cu Davy, plingînd în brațele lui, Chad și alți trei bărbați au apărut în spatele lor.

- Davy! Georgia s-a repezit să ia băiețelul în brațe.

- S-a zgîriat puțin, i-a spus Alex întinzîndu-i copilul. Era în pădure și începuse să se sperie cînd un fulger a lovit un copac.

- Oh, mulțumesc, a șoptit Georgia. Asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea.

După vreo cincisprezece minute Georgia și Davy s-au dus să doarmă într-o cabină. Katherine le-a trimis lapte și prăjituri, dar Davy adormise înainte ca Georgia să termine cu mulțumirile. Ceilalți au plecat și ei.

Al și Katherine au rămas tăcuți unul în fața altuia. După toată tulburarea și agitația de dinainte, liniștea din cameră părea chinuitoare. Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă. Ea căuta să spună ceva în vreme ce observa că era zgîriat pe brațe și pe față.

- Văd că nu numai Davy s-a zgîriat, a reușit ea să spună în sfîrșit.

Al s-a frecat pe obraz, unde făcuse o vînătaie.

- Băiatul se ascunsese în niște tufișuri țepoase.

Katherine a răsuflet uşurată. Zgîrieturile şi loviturile erau într-un fel specialitatea ei, ca profesoară la clasele mici. Era încântată că putea face ceva în loc să se holbeze la el ca idioata.

– Trebuie să-ţi dau cu un unguent cu antibiotic pe zgîrieturi ca să nu se infecteze. Stai aici şi fac imediat cele necesare.

– Țsta e un ordin? a întreat el blînd.

Ea şi-a îngustat ochii încercînd să vadă în ce ape se scaldă, dar faţa lui era era lipsită de expresie.

– Da, este. Luaţi loc, Maiestatea Voastră.

I-a auzit înjurătura mormăită şi nu s-a mai mirat de manierele lui. Antipatic regal ce eşti, s-a gîndit şi a rîs singură de propria ei glumă. A umezit o cîrpă cu apă călduţă şi şi-a luat trusa de prim ajutor din dulăpiorul cu medicamente, apoi s-a întors şi l-a găsit pe Al pe sofa cu o expresie neagră pe figură.

Stînd lîngă el şi-a dat imediat seama că era o diferenţă imensă între felul în care se îngrijesc zgîrieturile puştilor şi cum trebuia îngrijit Al. S-a gîndit, întîi s-o lase baltă, dar conştiinţa a lrvins.

– Întîi mîinile.

El i-a întins-o pe dreapta şi ea a evaluat rănile.

- Aici ești lovit rău. De ce nu mi-ai arătat imediat după ce te-ai întors?

- Nu e decît sînge, Katherine. Toți bărbații singerează, chiar și eu.

Ea l-a privit într-o tăcere parcă și mai apăsătoare decît înainte.

Katherine i-a curățat mina caldă și puternică amintindu-și cît de tîndră se dovedise cînd o mîngîiase pe ea. Tăcerea i-a permis să se gîndească la lucruri care ar fi trebuit să fie uitate, să audă melodia care devenise în inima ei leit-motivul care-l reprezenta pe el.

- Poate că te arde puțin apa cu care te spăl, i-a zis pe un ton surd, dar unguentul o să-ți facă bine.

I-a privit brațele și și-a amintit cum se simțise cînd o îmbrățișase. Avea pielea netedă, elastică. Se întrebă dacă era capabil de iubirea din inimă. La naiba! A simțit că i se înfierbîntă corpul.

- Vrei ceva de băut? I-a întrebat brusc. Cred că s-ar găsi cîte ceva pe aici. Ce ți-ar face plăcere?

El a privit-o întunecat, cu intenție, după cum îi era felul. Asta nu-i prea plăcea, pentru că îi venea să explodeze. Îi făcea inima să tresară, iar gura i se usca precum nisipul. A simțit că înnebunește

pină cînd a auzit răspunsul.

– Ce ai de băut?

Katherine s-a uitat în băruleț și a început să înșire:

– Nu știu. Vodka, Rom Caraibian, gin, scotch.

S-a oprit. Cam atît.

– Scotch, simplu.

– Bun, a zis ea turnînd lichidul într-un pahar.

Ca să-și liniștească nervii a mai turnat puțin și în alt pahar și a sorbit o înghițitură. Și-a simțit gîtlejul ars, așa că a făcut o strîmbătură.

– Nu te-ai otrăvit? a întrebat-o Al pe un ton uscat.

– Nu. Cred că mi-am păstrat intacte corzile vocale.

Ocolindu-i privirea, Katherine i-a dat lui Al paharul și a continuat să-i doftoricească cealaltă mînă. Fredona în gînd *Cele douăsprezece zile de Crăciun* și se gîndea ce o_jă să-și dea pe unghii pentru seara care urma.

A respirat adînc și l-a privit pe Al. Poate că voia din nou ceva de băut. L-a privit în ochi. „Mai bine puneam două băuturi.”

Al a spart tăcerea.

– M-ai întrebat ce mi-ar face plăcere.

Ea și-a mușcat buza și a numărat zgîrieturile rămase: cinci. Dacă făcea totul repede, poate...

– Să-ți spun ce vreau cu adevărat?

– Pot ghici. Vrei să pleci de-aici, s-a gândit cu disperare.

– Mi-ar plăcea să te iau în pat și să risipesc un pahar cu vin pe tot trupul tău, apoi să sorb pînă la ultima picătură de pe tine.

Katherine a înghițit în sec.

– Alex...

– Cu paharul următor de vin ar trebui să faci tu același lucru cu mine.

Katherinei i s-a uscat gura. Dintr-odată îi era îngrozitor de sete.

– După ce am fi amîndoi înnebuniți unul de gura celuilalt, te-aș atrage deasupra mea și mi-aș face încet drum în tine acolo unde ești tu umedă și gata pentru mine. I-a ridicat mîna la gură și i-a atins-o rapid cu limba. Acum ești umedă și gata să mă primești?

– Nu! a mințit ea, trăgîndu-și mîna dintr-a lui. Nu, la naiba, nu! Lacrimile de frustrare sexuală și sentimentală îi ardeau ochii. S-a dat înapoi îndurerată și vulnerabilă. De ce faci asta? a șoptit.

Pe fața lui însă, se citea mai mult chiar decît pe a ei.

– Pentru că ai nevoie să înțelegi, i-a spus pe un ton profund, că eu sînt la fel ca orice alt bărbat, sufăr și am dorințe. Ca oricare alt bărbat, eu te pot dori indiferent cîtă suferință provoacă acest lucru.

Katherine a scuturat din cap. Nu putea face față intensității privirii lui. Erau atît de puternice încît se temea că o să se piardă în el și n-o să se mai poată regăsi niciodată. A dat din cap ezitînd între teroare și dorință.

– Eu nu pot fi cum vrei tu. E prea mult. Vocea i s-a stins. Nu pot face față, îmi pare rău.

– Cum să nu faci, cînd tu însemni mai mult decît oricare altă femeie pe care am avut-o vreodată?

Ei i s-a strîns inima de durere.

El i-a pus mîna pe obraz cu tandrețe.

– Iar te-am necăjit, chérie, cînd de fapt, n-am vrut decît să te fac fericită. A zîmbit cu ironie. Dacă nu te pot avea la noapte în pat, o să te am în vis. Spune-mi că și tu o să mă visezi.

Katherine a închis ochii și i-a respirat aroma. Auzea din nou muzica aceea. O durea gîtul.

– Asta e ușor, a spus răgușită. Întotdeauna te visez. I-a sărutat palma. El a oftat și ea a simțit că leșină. Dorea vinul acela și trupul lui gol și gustul pasiunii lui. Katherine a deschis ochii și i-a simțit dorința înnebunitoare care o învăluia precum un lanț de catifea.

S-a desprins greu de lângă el și s-a dus în camera ei. I se părea că propriul corp își bate joc de ea. Katherine a aprins toate luminile și a dat drumul la radio. Și-a luat oja de unghii. „O să am cele mai frumoase unghii din Emisfera Vestică”, a mormăit pentru sine, în vreme ce desfăcea dopul ojei *Fructele pasiunii*.

„El nu vrea decît două săptămîni. Numai două săptămîni”. Cuvintele astea îi pluteau prin creier de două zile, enervînd-o, chinuind-o. Se părea că între ei se instaurase un armistițiu superficial. Alex nici n-o atingea. Nici nu mai făcea comentarii îndrăznețe despre faptul că o dorea. Dar ochii lui erau grăitori. Dorința părea mereu gata să explodeze.

Dorința era partea cea mai rea a lucrurilor. Părea o forță palpabilă, însoțind-o clipă de clipă, era redutabilă dar o și ademenea. Nu putea scăpa de ea nici în somn. În ultimele două nopți, îl auzise oprindu-se în fața ușii de la dormitorul ei. Își țî-

nuse respirația și trebuise să treacă o eternitate înainte ca el să se ducă în camera lui. Nu spunea o vorbă, dar ea îi simțea chemarea. În mijlocul nopții se trezise căutându-l și murmurându-i numele.

Stătea pe marginea patului și numai ideea că nu-i erau suficiente două săptămâni de stat cu el în pat o reținuse să se ducă la el. Se întreba ce-i cu el, ce era în mintea, în sufletul lui, ce trebuia să ascundă din cauză că era cine era.

Pe deasupra, se gândea Katherine, Chad începuse să-l includă pe Alex în treburile lui zilnice. Probabil că ziua în care îl căutaseră împreună pe Davy sudase legătura dintre ei.

Majoritatea timpului din ziua trecută o petrecuseră în pădure, ca să taie niște copaci cu fierăstrăul. După-amiază dispăruseră cu vreă șase cutii de bere. Ea îi descoperise mai târziu fumind trabuce și jucând poker în biroul ei.

Prea uimită ca să-i dea afară, le spusese numai să facă ordine înainte de a pleca. Înțelesese că Chad îl învăța pe Alex tot ce știa el în materie de trișat. Fratele ei era pe cale de a-l corupe.

Katherine s-a încruntat privind la ceasul deșteptător. Ora douăsprezece. Auzise șoapte despre o vînătoare de ratoni pentru noapte și ceva despre barul lui Chuck.

Și-a întors perna mai bine, refuzînd să se gîndească la altceva. Alex avea gărzi de corp ca să-l protejeze de eventualele necazuri în care putea nimeri din cauza lui Chad.

Era pe cale să așipească, dar un zgomot puternic a trezit-o. Cineva cînta. Și-a lipit urechea de ușa ca să asculte. I s-au rotunjit ochii de mirare. Aștia nu erau bărbați serioși.

–...“sconcsul mort în mijlocul drumului”, cîntau ei în cor.

– Grózav, a mormăit punîndu-și halatul. Chiar că e grozav. Și-a dat părul pe spate și s-a repezit în hol.

Sprijinit de Chad, Alex fredona una din „Inima ta înșelătoare”.

– Încetați! Încetați! a țipat Katherine la fratele ei și la Alex. O să treziți oaspeții și eu o să trebuiască să le explic de ce sînt aici, în casă cu mine, doi lunatici.

– Lasă, Katie, a început Chad și a continuat.

– Nici un „lasă, Katie” cu mine. Ești beat și uite ce i-ai făcut lui Al. De-abia de se poate ține pe picioare.

– Sînt în deplinătatea facultăților mele, Katherine. Nu mă îmbăt niciodată. A căscat.

Katherine și-a rotit ochii.

– Nu cred că e interesant, dar pot afla unde ai fost?

– La Chuck, a zis Alex. Și-a lins buzele. De data asta whiskey-ul era ceva mai bun.

Chad s-a pus pe ris.

– Așa se explică fiindcă tu n-ai habar, l-a lovit el pe spate pe Alex.

Cînd au început să cînte în cor alt cîntec, Katherine i-a bodogănit.

– Duceți-vă la culcare, a zis acoperind zgomotul. L-a împins pe Chad spre dormitor. O să fii sleit mîine dimineață.

– Dar, Katie...

– Du-te, a zis cu hotărîre întrebîndu-se cum s-ar simți Chad dacă ar provoca un incident internațional. Chad a plecat fără să prea fie de acord, fredonînd și rîzînd alternativ.

Întorcîndu-se spre Alex, Katherine a respirat profund, inhalînd mirosul de whiskey și de par-fum. Îi clănțăneau dinții. De-ar ajuta-o Dumnezeu. Bărbatul rămînea sexy chiar și beat fiind. Avea părul ciufulit, dar îi plăcea. Cămașa îi era deschisă pînă aproape de mijloc.

Se întreba cîte femei nu i-ar fi mîngîiat pieptul în noaptea aceea. A simțit un nod de gelozie în stomac.

– Pari supărată, i-a spus el.
– Cum îți poți da seama? Doar ești beat.
– Nu prea. S-a aplecat spre ea... prinții nu se îmbată.

Katherine a oftat.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva. Ce se întâmpla dacă te vedea cineva din presă?

A dat din umerii lui lași. Chiar și când dădea nepăsător din umeri era sexy.

– Le-aș fi spus reporterilor că o femeie m-a adus în starea asta. O sirenă cu părul roșu mi-a luat inima, a pronunțat el pe un ton foarte cult.

Ea a izbucnit în râs.

– Du-te la culcare.

– Vino cu mine.

Ei i s-a tăiat respirația.

– Nu.

– Atunci lasă-mă să dorm cu tine.

Katherine a înghițit greu, scuturînd din cap.

– Ai nevoie de odihnă, Alex. Dimineață o să te simți mai bine.

El s-a aplecat mai tare spre ea.

– Nu vreau să dorm fără tine în noaptea asta.

Privirea Katherinei a fost atrasă de ceva văzut pe urechea lui și ea a pierdut șirul discuției.

Strălucea în lumină. A clipit, apoi a gemut.

– Ți-ai pus un cercei!

– E o pioneză, a corectat-o el. Are un anume sens sexual în țara noastră. Lucy spunea...

– Lucy, a repetat ea cu o voce slabă. Și care e legătura ta cu Lucy?

Pentru o clipă Alex arăta derutat. Katherine era împărțită între supărare și invidie feminină.

– Nu e ce crezi tu. Ea mi-a găurit urechea și mi-a oferit...

– Găurit! a țipat ea. Vrei să spui că nu e vreun clips? Era furioasă. Femeia aia săvârșise o violență asupra lui Alex. Își virise acul în urechea lui Alex. Katherine și-a îngustat privirea. Aș putea paria că ți s-a oferit și ea cu totul.

– Nu vrei să fii atentă. Ea mi-a oferit doar un sfat cum să-ți ajung la inimă.

Katherine nu-l credea. Nu credea o iotă.

– Și ți-a făcut și demonstrație? I-a întrebat cu dulceață.

– Nu, a spus cu duritate. Alte câteva au încercat. Vrei să-ți spun cum le cheamă?

A văzut amenințarea de pe fața lui, dar s-a făcut că n-o bagă în seamă. Ideea că o altă femeie își pusese mîinile pe el o înnebunea.

– În cazul ăla puteai rămîne toată noaptea, i-a

aruncat ea.

- Ai putea avea dreptate. A luat-o de umeri cu putere și ea i-a simțit forța și frustrarea. Prea târziu și-a dat ea seama. El nu mai voia să raționeze.

- Te vreau pe tine chiar acum. Avea vocea răgușită. Înțelegi? Fără preliminarii, fără vorbe romantice. Vreau să te lipesc de perete, să-ți ridic cămașa de noapte. Și la dracu', nu-mi pasă cine sint, nu vreau decît să fiu în tine, acolo unde tu ești fierbinte și alunecoasă, numai pentru mine.

Poate că cerea puțin cam prea pe șleau, dar aceeași dorință plutea și în ea. El o dorea cu disperare. Și ea dorea, cu disperare să-l cunoască intim în întregime.

- Te temi? Dacă nu, o să ai timp după aceea să te temi, i-a spus căutîndu-i privirea. Pentru că peste trei secunde am de gînd să fac ce ți-am spus.

Cînd ea a rămas pe loc, el și-a coborît pleoapele.

- Unu.

Katherine a înghițit greu.

- Doi, a zis răgușit.

Ea și-a închis ochii. Ce era cu ea? Ar fi trebuit să fugă - singură - înapoi în camera ei.

- Trei.

A mai auzit zgomotul ușii care era încuiată. Ea alesese. Și-a umezit buzele.

El a respirat adânc. Katherine și-a deschis ochii și l-a văzut holbându-se la ea, cu o dorință nestăpînită pe față. Și-a pus mîna pe șoldurile ei și i-a ridicat cămașa de noapte.



Capitolul opt

Katherinei îi bătea nebunește inima în piept. Și-a pus degetele pe umerii lui, amintindu-și că Chad era chiar jos în hol. A apucat-o îngrijorarea.

– N-ar fi mai bine s-o facem în spatele ușilor închise de data asta? a șoptit. Chiar că vreau să nu fim decît noi doi.

Alex n-a spus o vorbă, doar a ridicat-o în brațe și a dus-o în dormitorul lui. A trîntit cu piciorul ușa de la dormitor. Înainte de a reveni cu piciorul pe podea, îi și ridicase peste corp cămașa de noap-

te și îi trăgea chiloții de pe picioarele tremurătoare. A mormăit ceva cam obscen în franțuzește, apoi a sărutat-o și i-a băgat limba în gură. Mîinile lui se plimbau pe tot corpul, mîngîindu-i pielea, atingîndu-i sfîrcurile, trasînd curba încheieturii ei.

După cum promisese, nu mai existau preliminarii. Dar Katherine îi simțea bătăile puternice ale inimii. Pe chipul lui se vedea dorința și disperarea se simțea în fiecare mișcare pe care o făcea.

I-a frămîntat șoldurile, apoi a încercat cu degetele să vadă cît era de umedă între picioare.

– Descheie-mi cămașa, i-a spus pe un ton jos, răgușit, continuîndu-și asaltul dulce asupra ei. Doamne, nu-mi pot desprinde mîinile de trupul tău.

Mîngîierea intimă a făcut-o să simtă că se moleșește. L-a descheiat la cămașă cu degetele tremurătoare. Îi plăcea teribil pielea lui de pe piept. Și-a frecat obrazul de pieptul lui amabil. Apoi, pentru că nu i se părea destul să-l atingă, și-a lăsat limba să-l guste.

El a tresărit. Ei i s-a părut că i se oprește inima și ceva din adîncul ei parcă a înflorit și a făcut-o mai îndrăzneată. Katherine și-a coborît mîinile pînă mai jos de stomacul lui, la erecția lui evidentă

și și-a apăsat minile pe deasupra pantalonilor.

- De astă-dată te vreau în întregime, Alex, i-a șoptit cu o voce, care și ei îi părea de nerecunoscut. Vreau tot ce-ai spus că o să-mi dai.

Ochii lui ardeau ca tăciunii și într-o clipă ea era pe spate, cu el deasupra. Îi privea chipul, tensionat de grabă, în vreme ce-și trăgea fermoarul. Zgomotul acela îi ațîța nervii. Și cercelul acela o înnebunea.

El și-a scos pantalonii, lăsînd la vedere organul în deplină erecție. Ei i s-a accelerat respirația. Aerul era plin de mireasma dorinței. Voia să-l simtă, voia să-l vadă. O durea pîtecul. Și-a frecat coapsele una de cealaltă ca să-și mai potolească agitația interioară.

Alex a văzut și dorința i-a crescut mai tare.

- Vreau totul în același timp, i-a șoptit răgușit. Cum o să-mi faci asta-mie?

Katherinei i s-a accelerat respirația. Îi mai rămăsese puțină teamă feminină, care-i marea excitația, fierbințeala.

- Desfă-le mai tare, a murmurat el împingîndu-și coapsele. Secretele feminității ei se aflau dezgolite în fața lui, mireasma dulce a excitației ei îi pătrundea în cap. A mîngîiat-o cu un deget în mijloc, făcînd cercuri în jurul mărgeluței expuse la vedere, apoi și-a cufundat degetul în locul acela

umed și lucios.

Ea s-a arcuit înspre el, l-a strâns în brațe.

– Vreau să te ating. El s-a mișcat ușor ca s-o ajute și mâinile ei au alunecat în jurul lui, mângiindu-l.

Mângâierile ei l-au făcut să-și piardă controlul. Părea deodată că e prea mult. După ce și-a pus prezervativul, și-a căutat cea mai potrivită poziție la intrarea ei umedă. Apoi, cu o mișcare ușoară, fluidă, a pătruns în ea.

Respirația ei devenise greoaie.

Și el respira mai rapid, dar a întrebat-o șovăitor.

– Te-a durut?

Ea a scuturat din cap.

– Nu, dar te vreau mai aproape; i-a spus cu o voce încărcată de emoție. Te rog să mă ridici puțin.

Inima lui Alex era parcă în cădere liberă. S-a lipit mai tare de ea, simțindu-i sfîrcurile pe piept, apoi a înconjurat-o cu mâinile, grijuliu să n-o strivească datorită greutateii lui.

– Așa vrei?

Pentru început. Ea l-a sărutat pe gît și și-a vîrît degetele în părul lui.

Era împresurat de afecțiunea ei dulce. Trupul ei îl strîngea pe al lui ca o mînușă strîmtă, fier-

binte. Plăcerea era atât de intensă, că devenea aproape dureroasă. Pierdut în strînsoarea ei, era copleșit de nevoia de a termina. Dar a luptat cu tentația, pentru că voia totul nu numai pentru el, ci pentru amândoi.

Katherine a simțit că se reține cu toată tandrețea posibilă și asta i-a adus lacrimi în ochi. Dar senzația plinăătății lui care o mîngîia în interior era ațîțătoare pentru ea. Avea să-i ofere ceea ce-și dorea. Era convinsă. Certitudinea asta o făcea mai liberă, o lăsa să se simtă în largul ei.

Și-a coborît mîinile între ei doi, astfel, încît să-i poată atinge erecția, înainte ca el să intre în ea iar și iar.

– Oh, Dumnezeuule, a șoptit el răgușit.

L-a sărutat cu gura întredeschisă ca o invitație. Cu fiecare mișcare păreau mai aproape, mai uniți unul cu altul. Cu fiecare secundă se părea că extazul crește. Simțea că tremură și și-a înfipt degetele în umerii lui, parcă nu mai știa de sine, cu fiecare nouă atingere a limbii lui și cu fiecare mîngîiere apăsată a organului atât de plin.

Îi stăpînea gura și trupul cu o cunoaștere care a făcut-o să scîncească. Îi murmură cuvinte fără șir în franțuzește și excitația o invada ca un val cald, cu o plăcere incredibilă care o purta din-

colo de sine. Valuri repetate de extaz o purtau cu ele, o transformau, o făceau să-i aparțină lui din ce în ce mai mult.

Alex îi auzea țipetele ca de la mare distanță și ele îl impresionau, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată. Simțea că n-o să se mai poată reține și a tresărit. Singele îi fierbea în vene, îl ardea. Și-a vîrit fața în umărul ei, ca să-și înăbușe pornirea de a termina. Apoi, dîndu-se bătut, s-a eliberat îndelung, cu o căldură nemărginită, ca niciodată în viață, în același timp cu Katherine, într-o lume în care nu mai fusese.

I-a trebuit o bună bucată de vreme ca să-și revină. În sfîrșit, Alex s-a regăsit, respirația i s-a normalizat și a privit-o pe Katherine.

Ea i-a observat uimirea de pe față și a înțeles. Se simțea de parcă tocmai ar fi depășit un uragan. I se întâmplase ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată. Îi era imposibil să-și explice senzația.

– De ce mă simt de parcă te-aș fi dorit întotdeauna? a întrebat-o încet.

Ea a înghițit cu tot nodul din gît.

– Nu știu. Știa că o să-i lipsească după ce va pleca, așa că a luat o decizie cunoscînd finalul. Ideea de a-l pierde pe Alex fără să-l fi cunoscut ca lumea era totuși, mai dureroasă. Avem în față

noastră treisprezece zile. Hai să nu le risipim degeaba.

Katherine era hotărâtă să facă totul memorabil. În felul ăsta, s- a gândit, poate că el o să-și mai amintească de ea. În noaptea aceea stelele străluceau pe cer, flăcările ardeau portocalii și mulțimea din jurul focului de tabără cînta în cor „Nouăzeci și nouă de sticle de bere pe perete...”

A dat din cap supărată pe Alex care mîncă al treilea crenvurșt.

– Nu pot crede că-ți plac atît de tare crenvurștii. Aș fi crezut că preferi caviarul.

El a ridicat din umeri.

– N-am avut parte decît o dată de crenvurști. Cred că aveam vreo zece ani.

– Spune-i bucătarului să-ți ofere uneori crenvurști la cină.

Alex a rînjit.

– Cred că ar prefera să moară decît să facă așa ceva.

– E ușor de înțeles, ținînd cont de conținutul lui.

– Dar ce conține?

– Cam același lucru ca și „bologna” care ție ți-a plăcut.

– Și anume?

– Lasă, ți-ar strica pofta. Întreabă-l mâine pe Chad, dar nu în timpul mesei. Urmează nalbele de mlaștină. A deschis o pungă de plastic și a scos una.

– Astea ce sînt? a privit-o bănuitor.

Kaherine a zîmbit.

– Zahăr pur.

El s-a apropiat mai tare de ea și i-a înconjurat talia cu brațul.

– Precum Katherine. Dulceață pură.

– Dacă-mi amintesc bine nu prea erai de părerea asta cînd ai sosit aici, i-a zis ea punînd deasupra focului cîteva nalbe.

– Tu ești ca nalbele.

– Cum? Arsă?

El a chicotit.

– Nu. Dură pe deasupra, netedă și delicioasă pe dinăuntru.

Katherine și-a răsucit capul în toate părțile apoi l-a privit fix.

– La tine orice are o conotație sexuală? a șoptit.

– Nu chiar totul. Numai tu mă inciți. A mîngîiat-o pe păr. Katherine, eu vorbeam despre personalitatea, nu despre sexualitatea ta.

Privirea i-a devenit mai intensă și s-a aplecat

mai tare înspre ea, privindu-i fix gura. Dacă însă vrei să vorbim despre sexualitatea ta, atunci...

Inima îi bătea foarte tare în piept și ea i-a acoperit gura cu mîna.

– Ești nebun.

El a privit-o diabolic, apoi i-a lins un deget.

Katherine a gemut și și-a retras mîna.

– Nu sîntem singuri. Ce naiba s-a întîmplat cu tine?

El a șovăit doar o clipă, apoi i-a răspuns serios.

– Mă simt de minune.

A invadat-o o fericire caldă și nebunatică. Și ea se simțea la fel ca el.

– Bine! I-a trăznit brusc prin cap o idee. Așteaptă-mă aici, i-a zis ridicîndu-se.

El a apucat-o de umăr.

– Ce-ai de gînd?

Katherine a zîmbit mai tare.

– Așteaptă doar un minut și îți promit că o să-ți ofer o experiență nouă și unică.

– Pot să mă uit?

– Nu.

A oftat exasperat.

– Atunci ce să fac?

Ea a dat din umeri.

– Să cînți.

Alex a fornăit pe nas, privind-o cum pleacă. A încercat să trișeze, dar ea s-a pitit pe după copaci. Se întreba ce avea să mai născopească. În urmă cu trei nopți, totul se schimbaseră între ei. Katherine încetase să se lupte cu el. Felul în care îi cedase îl făcea să se simtă înviorat, deși încă ușor umilit. Și dacă era să fie sincer cu sine însuși, trebuia să mărturisească și că umilința apărea foarte rar la el.

Ea îl făcea să înțeleagă o grămadă de lucruri despre care habar n-avusese, s-a gândit. A privit la foc cîteva clipe pînă cînd mulțimea adunată în jur a intonat un alt cîntec. A luat o buturugă și a vîrît-o în foc, ușor agitat pentru că n-o mai zărea pe Katherine.

– Trebuia să cînți, parcă, i-a spus ea din spate.

El s-a întors.

– Știi că nu prea sînt obișnuit să primesc ordine. Și-a strîns buzele. Ai avea continuu neplăceri pentru nerespectarea protocolului, dacă ne-am afla în Morena.

– Norocul meu că nu trăiesc în Morena.

O adiere rece a trecut peste el. Nu prea era de

acord cu declarația ei. Dar nici n-avea poftă să analizeze situația în amănunțime. Anumite lucruri nu puteau fi schimbate. Și Alex știa. Înțelegea farmecul Katherinei și avea să se gândească la el în următoarea întâlnire de consiliu care îl plictisea de pe acum.

O privea stînd acolo în pantalonii vechi și tricou, cu părul plin de zuluși și cu ochii strălucind ca stelele. I s-a strîns inima. Niciodată nu avusese parte de o viziune mai încîntătoare. Și-a dres glasul și a arătat spre mîinile ei.

- Ce mi-ai adus?

- Un dar. Întinde mîinile.

- O altă experiență nouă și unică.

- Cam așa ceva, i-a zis ea încet. Hai, deschide-ți mîinile.

Alex și-a întins palmele.

Ea i-a dat o insectă.

- Katherine, a început el, gîndindu-se că o fi vreo glumă. Apoi, cînd insecta a luminat, a tăcut.

- Este un licurici, o insectă luminescentă. Ooo! Fii atent să nu zboare. La voi, în Morena, există așa ceva?

El a scuturat din cap.

- Ce să fac cu el?

- Păi, dacă ai cinci, îi pui într-un borcan, i-a

comunicat ea. Dacă ești băiețel de zece ani, a spus cu dezgust, le scoți luminițele și le pui pe haine. Dacă ești adolescent, îi prinzi numai când nu te vede nimeni. Nu-i frumos să arăți că ești fascinat de insectele luminescente când ajungi la o anumită vîrstă, i-a explicat ea.

Alex a privit printre degetele strînse și a văzut o rază de lumină verde.

– Și ce anume trebuie să facă un bărbat de treizeci și trei de ani cu un licurici?

Ea a dat din umeri.

– Îl ții puțin și îl privești. Chipul ei devenise serios și el a simțit că ea vorbea despre altceva mai mult decît despre licurici. I-a căutat privirea.

– Poți să-l lași să plece.

În următoarele zile și nopți se părea că realitatea rămăsese în cea mai mare măsură suspendată. Era de parcă Alex și Katherine ar fi fost singuri într-o capsulă a timpului unde era întotdeauna vară.

Cînd se mai întîmpla să rămînă singură puțin, Katherine reflecta. Avea nevoie de așa ceva. Cu pasiunea și atenția lui Alex focalizate asupra ei în permanență, îi era aproape imposibil să-și păstreze picioarele pe pămînt. În ziua în care el va pleca, balonul se va sparge și ea trebuia să con-

tinue să existe. Va trebui să zimbească și să fie fericită. Viața ei va trebui să meargă înainte și nu voia să-și amintească de timpurile trecute cu regret.

Ar fi fost teribil de rău să se îmbrace în rochie neagră și să intre la minăstire, își spunea, chiar și în cazul în care ar fi avut pofță s-o facă. A început prin a-și face din nou unghiile cu ojă cu patru zile înainte de data plecării lui. Numărătoarea inversă începuse.

Vineri noaptea ea s-a hotărât să dea o masă. Alex voia s-o ajute. Nu se știa cum a reușit să-l îndepărteze de acasă pe Chad în noaptea aceea.

Katherine a umplut o cratiță cu apă și a pus-o pe aragaz.

– Nu mi-ai spus cum de-ai scăpat de Chad.

– Ei, distracții de gentleman.

Ea și-a arcuit o sprinceană.

– Vorbești despre fratele meu?

– O să ai surprize cu Chad într-o bună zi. Încă îl mai vezi ca pe frățiorul care face veșnic pozne, dar el a crescut.

– Nu de mult ai apreciat chiar și treburile lui puturoase.

El a privit-o de sus, în felul lui cel mai regal și mai îngimfat.

– Putem începe cu rețeta de „lasagna”? Eu îți dau instrucțiunile și tu poți...

– Face treaba, a aprobat Katherine și a ris ironic. Dar de ce mă mai miră?

– Cureți zece roșii și...

– Am curățat, i-a arătat Katherine un castron cu roșii curățate de pe masă. Le-a amestecat cu carne tocată, ceapă și condimente.

– Aici spune că trebuie să folosești cîrnați.

– Îi înlocuim. A pus tălței de „lasagna” în apa clocotită.

– Cartea spune că trebuie să ai grijă de tălței ca să fie „numai bune”.

Ea a încuviințat.

– Ți-ai petrecut mult timp în bucătărie?

– Nu, dar cred că aş scoate-o la capăt repede.

Întii cu cafeaua, acum cu „lasagna”.

Katherine nu i-a mai atras atenția asupra faptului că nimeni nu voia să bea cafeaua făcută de el în fiecare dimineață. Nu-i putea strica plăcerea. A ales salata în vreme ce el mai citea o dată instrucțiunile. Apoi ea a uns cu unt pîinea franțuzească și a înfășurat-o în staniol.

– E nevoie de un pound de brînză uscată, a continuat și s-a încruntat la cutia pe care o

pusesese ea pe masă. Asta nu-i brinză uscată.

Ea a dat semne de nerăbdare.

– Brinză de la corturi. Versiune americană. Are grăsime mai puțină și e mai ieftină. A turnat pasta într-un castron.

– E „tocmai bună“?

– Alex, a zis ea între amuzament și iritare, ți-a spus vreodată cineva că tu ești un pisălog regal?

– Asta e cel mai drăguț mod al tău de a sugera că eu nu-ți sînt de nici un ajutor?

Katherine s-a îndreptat spre el, i-a luat cartea din mînă și l-a sărutat fierbinte și foarte intim. Apoi s-a tras deoparte cu respirația accelerată. El o privea cald și ademenitor. A scuturat din cap cînd el a pus mîna pe ea.

– Condimentele pentru salată sînt în frigider.

Apoi, cînd ea amesteca pasta, el a zis:

– Există în carte și o rețetă pentru pregătirea salatei.

A apucat-o rîsul și l-a stropit cu apă.

Pe el l-a apucat indignarea. Și-a privit cămașa udată, apoi s-a uitat la ea. Cu ochii amenințători, a năvălit asupra ei și-a luat furtunul din mînă.

Cu o voce înspăimîntătoare a întrebat-o:

– Știi ce le facem noi femeilor care îndrăznesc

să-i ude pe prinți cu furtunul din bucătărie?

Ea s-a luptat să nu mai moară de ris și a tușit.

– Nu, a zis, tușind iar. Ce le faceți?

Alex a zîmbit ca un diavol și a stropit-o din plin cu apă.

– Le stropim și noi. Apoi a stropit-o din nou.

O oră mai tîrziu, după ce „lasagna” fusese coaptă și ei doi își urcaseră hainele, s-au așezat să guste mîncarea.

– Povestește-mi despre Morena, a zia îndepăr-tînd o de pe pîinea franțuzească.

– Apele noastre sînt de culoarea turquoise, cit se poate de clare. Temperatura oscilează între șaisprezece și nouăsprezece grade. Insula are farmecul unei Lumi Vechi. Criminalitatea scăzută. Vecinii se spionează reciproc. Oamenii sînt foarte mîndri de munca lor. A privit gînditor în zare... Cred că ți-ar plăcea acolo. Am putea face cîte ceva prin sistemul educațional, dar consiliul de conducere are cîțiva membrii vîrstnici care acceptă greu schimbările.

– Poate ei nu vor să cheltuie bani.

– Cam așa ceva. Alex s-a încruntat punînd furculița pe farfurie. E mai ales unul, Menard. Nici nu știu dacă poziția lui mi se adresează mie sau așa e el, împotrivă veșnic, de felul lui.

- E cel mai bătrîn?

Alex a încuviințat.

- Probabil că e speriat de tinerețea ta. Are copii sau nepoți?

Alex a dat din umeri.

- Cred că da. De obicei sînt prea ocupat să mă contrazic cu el, așa că n-ajung să aflu și altceva.

- Cred că nu-l poți elibera din funcție.

El a privit-o trist.

- Nu. A fost numit de tatăl meu.

Katherine l-a privit cu înțelegere.

- Niciodată nu m-am gîndit că meseria de prinț nu e prea grozavă.

El i-a luat mîna.

- Vino aici și încetează să mă torturezi. Ai stat prea mult departe de mine.

Katherine a simțit că i se topește inima și a alunecat de pe scaunul ei în poala lui.

- Data viitoare cînd îl vezi pe domnul Menard întreabă-l cîți nepoți are. Apoi complimentează-l în legătură cu familia lui. Poate că o să te contrazică mai puțin.

- Dar cine o să aibă grijă de nemulțumirile mele?

Katherinei i s-a strîns inima. A încercat să zîmbească. L-a mîngîiat pe cap. Avea să plece în curînd. Suferea din pricina asta mult mai tare decît își închipuise. A răsufflat adînc.

– Poate că îți găsești o prințesă sau o ducesă cu simțul umorului.

Lui i s-a înnegurat fața.

– Dar o să-mi aducă licurici?

Katherine nu era în stare să-i răspundă. Avea un nod prea mare în gît. I se încețoșau ochii.

El a privit-o frustrat. Și-a lipit gura de a ei ca să uite de tristețe. O ținea atît de strîns încît ea îi simțea bătăile inimii.

– Ce planuri ai pentru noaptea asta, mon amié? a întrebat-o drept în ureche.

Katherine și-a închis ochii și a oftat.

– Voiam să fac un duș și apoi să stăm în casă dacă vrei și tu.

– Bun, a zis el ușurat.

Puțin după aceea, după ce spălase vasele și făcuse un duș, Katherine și-a scos de pe cap prosopul și a început să-și pieptene părul încă ud. A început să fredoneze, dar s-a oprit brusc. Dé ímult nu se mai uitase la cutia cu muzică.

Prea de demult, a hotărît deschizînd ușa șifonierului. A răscolit pe după pantofi pînă a găsit

cutia căutată. Stînd pe podea a ridicat cu grijă cutia de muzică, făcută din porțelan și a pus-o pe carpetă.

Rămăsese tot frumoasă. Bărbatul continua să-și țină brațele în jurul doamnei aceleia drăguțe. Își ținea capul aplecat înspre ea. Ea îl privea și acum.

Katherine a observat cîteva lucruri pe care altădată nu le văzuse. El o ținea pe ea atît de strîns încît rochia ei făcea cute în locul unde se atîngea de el. Părea că o lipește tot mai tare de trupul lui. Și mîna ei nu era în aer, ci îl strîngea puternic de umăr. Ea părea că se înclină spre el. Ochii și părul bărbatului erau de culoare închisă ca la Alex. Katherine a dat din cap. Chiar că nu era zdravănă.

A șters praful de pe fețele lor și a încercat să pună cutia în funcțiune. Nu s-a auzit nimic. Era dezamăgită. Se stricase de mult și-a amintit ea. N-avea cum să funcționeze. A mai făcut cîteva încercări.

A auzit o bătaie ușoară în ușă și a intrat Alex. Se vedea că tocmai ieșise de sub duș, căci apa nu i se uscaseră bine pe piept și părul îi era umed. Cercelul, un veșnic secret pentru Katherine, strălucea nerușinat. Purta niște pantaloni care îi subli-

niau intim trupul. La fel de intimă îi era și privirea. A zărit cutia cu muzică.

– Deci așa arată. S-a așezat în genunchi lângă ea. Cîntă?

– Nu, i-a răspuns Katherine tristă. E stricăță. Frumoasă, dar stricăță. Probabil pentru că m-am jucat atît de mult cu ea în vara aceea cînd aveam zece ani.

– Și zici că el seamănă cu mine?

– Da. Părul, ochii. Foarte galant. Foarte pasionat.

El a atins părul femeii de porțelan, apoi pe al Katherinei. Ea ar fi trebuit să aibă părul roșu și ochii să-i strălucească precum diamantele.

– Așa crezi? a șoptit ea.

Alex a sărutat-o pe obraz.

– Sigur că da. A împins ușa șifonierului și a arătat spre oglindă. Privește. A apucat pieptenul de os și a pieptănat-o. Ce vezi?

Katherine vedea niște ochi prea grăitori și ochi încărcați de dorință. Vedea o femeie îndrăgostită cu pasiune și disperare. A închis ochii.

– Văd un păr ca din iad.

– Greșit. Vezi acel fel de păr la care visează bărbații. În care rîvnesc să-și vîre degetele.

– Adevărat? I-a întîlnit ochii în oglindă. Tu așa

vrei să faci?

- Da. I-a împins gulerul halatului pe umeri și a sărutat-o pe pielea gâtului. Mă gândesc la felul în care se va răspindi părul tău pe pieptul și pe stomacul meu. Ideea - a făcut o pauză și buzele i s-au curbat senzual - mă excită.

Ideea o excita și pe ea, dar voia să procedeze altfel ca de obicei în noaptea aceea. S-a tras într-o parte.

- Am alte planuri. Vreau ca noaptea asta să fie cu totul specială.

El a încuviințat cu înțelegere.

- De aceea ai insistat să facem duș separat.

- Da. Așa m-am putut face frumoasă pentru tine. Sau cel puțin am încercat, a șoptit privind stînjănită în altă direcție.

- Tu întotdeauna ești drăguță - nu, frumoasă. S-a ridicat și a venit lîngă ea. Dar sînt curios. Ce anume voiai să faci?

- Să încerc să-mi aranjez părul.

- Prea tîrziu. Oricum, mie îmi place în starea lui naturală. Altceva ce-ai fi vrut să faci?

Ei i se părea că e un pic cam tîmpită și încrezută. A ridicat din umeri.

- Doar cîteva lucruri. Treburi femeiești, a zis sperînd că el o s-o lase în pace.

Privirea lui era mîngîietoare.

– Să-ți dai cu parfum?

Ea a dat din cap.

– Să te fardezi?

– Doar un pic.

El avea pe față un zîmbet ușor și foarte masculin.

– Lenjerie sexy?

Teribil îi plăcea felul în care nu se prea simțea în largul ei. Katherine și-a ridicat nasul în aer.

– Posibil.

– Nu fii prostuță. I-a luat mîna și a privit-o. Tu n-ai nevoie de manichiură. S-a încruntat. Încearcă să te gîndești, nu-ți trebuie nici o manichiură.

– Ba eu îmi fac unghiile cînd sînt nervoasă. Fac asta de cînd eram adolescentă.

El a reflectat puțin.

– Unghiile tale au avut diferite culori în fiecare zi de cînd am venit eu.

– Am fost nervoasă aproape în fiecare zi de la venirea ta, i-a întors-o ea retrăgîndu-și mina.

El a chicotit și a îmbrățișat-o din spate cum se aflau în clipa aceea.

– Deci ți-am stricat planurile. Lasă-mă pe mine să te machiez.

Capul ei era plin de imagini greu de mărturisit.

- Nu, nu este...

El a făcut-o să tacă acoperindu-i gura cu mina. Mina era caldă și blindă.

- Tot mi te mai împotrivești. A întors-o cu fața spre oglindă. Măcar în noaptea asta nu te mai împotrivi.

Privirile li s-au întâlnit și li s-au despărțit în oglinda întunecată. Ea îi simțea în sînge chemarea mută. Pieptul îi tresăltă în așteptare, iar în stomac îi persista un fel de senzație de teamă. El părea străbătut de o dorință întunecată, iar ochii lăsau să se vadă o duioșie venită din profunzimi.

Nu voia să se lipsească de toate acestea, s-a gîndit ea. Orice avea el să-i dea, orice putea ea să-i ofere, voia să se întîmple în timpul care mai rămăsese pînă la plecarea lui. Ea a înghițit cu greu.

- Bine.

El i-a desfăcut cordonul. Cele două părți ale halatului i-au dezvăluit plelea, trupul așa cum era, gol, buricul și părul în șuvițe roșcate dintre copase. Ea a răsuflet profund, așteptînd ca el să-i tragă halatul de pe umeri.

În sfîrșit, l-a tras. Aștepta, goală și excitată, ca el s-o ducă în pat.

- Stai aici, i-a murmurat el și s-a dus la parfumuri. A luat o sticlă, a mirosit-o, a pus-o la loc. Apoi a luat alta. După cea de-a treia, care i-a convenit, s-a întors la Katherine.

- Voiai să te parfumezi aici? a întrebat-o, frecînd-o ușor cu parfum pe gît. Clătina sticluța de cristal în mînă. Și-a pus degetele între sinii ei. Și aici?

Katherinei i se pusese un nod în gît. Vedea cum îi tresaltă sfîrcurile sub privirile lui. A dat din cap aprobator. El și-a plimbat degetele în jos, spre stomac și și le-a vîrit în interiorul coapselor ei.

- Și aici, a șoptit mîngîind-o.

Simțea că i se înmoaie genunchii cu o slăbiciune insinuantă. Parcă n-ar mai fi avut oase în picioare și pielea îi era mult prea fierbinte. Și-a închis ochii.

- Nu închide ochii, Katherine. Vreau să te vezi și tu așa cum te văd eu. I-a dat părul într-o parte, astfel încît îi cădea pe un umăr, acoperindu-i un sîn. Și-a lăsat degetul să-i alunece pe umerii ei, apoi în jos pe spate pînă la fese. Acum nu-i mai trebuia parfumul, așa că i-a pus capacul și l-a dus înapoi.

- În ce sertar e cămașa ta de noapte?

- Pot s-o aduc eu, a încercat ea.

- Nu. Așteaptă acolo. O s-o aduc eu. În care sertar?

I l-a arătat și el a tras cămașa pe care-o alesese ea, din satin de culoarea coralului cu inserturi de dantelă la piept și crăpături de ambele părți.

A tras-o peste capul ei și i-a aranjat-o în jurul picioarelor. Parfumul era pătrunzător, se simțea la fiecare mișcare a lor, la fiecare respirație. Iar ea voia să-și dea jos cămașa de noapte. Voia să simtă pe pielea ei doar pielea lui.

- Alex, a început.

- Rujul și creionul dermatograf, a zis el răgușit. Obrajii îți sînt și așa roșii.

Înainte de a se fi gîndit la asta, el o și farda la ochi cu creionul. Mîinile lui erau calde pe pielea ei fierbinte. Stătea acolo, în întregime în mîinile lui, înnebunită de atingerile lui, de priciperea lui.

I-a dat de două ori pe buze cu un ruj de culoarea coralului. De data asta părea a nu mai avea la fel de multă răbdare ca și cu parfumul.

Alex a privit-o cu nările fremătînd. S-a lipit de spatele ei. I se simțea organul excitat și pieptul lat, puternic. Și-a trecut mîinile prin părul ei, apoi

și-a lăsat mâinile să alunece peste pieptul și stomacul ei pînă jos la coapse. Îi murmură ceva cu fața în părul ei. Mișcarea mâinilor lui părea că-i aprinde sîngele în vine. I se accelerase respirația.

– Acum ce vezi? a întrebat-o răgușit, cu mâinile pe sub satinul de culoarea coralului.

Se simțea înfiorată.

– Nu știu, a răspuns slab. Avea senzații mult prea tari, excitația o consuma mai mult decît și-ar fi închipuit.

Nemulțumit, i-a pus mâinile pe sîni.

– Acum ce simți, chérie?

– Eu... simt... ceva fierbinte.

El a rîs cu mare plăcere.

– Și eu. Altceva?

Ea a suspinat, învînsă.

– Sexy, a admis. Îi era greu să creadă că femeia din oglindă era ea însăși, femeia aceea cu buzele pline și cu ochii ademenitori.

– Așa e, a încurajat-o cu gura pe gîtul ei.

Katherine s-a arcuit sub buzele lui umede.

– Ohhh, mă faci să mă simt frumoasă, Alex. Și-a ridicat mâinile ca să i le treacă prin păr. Poziția era dificilă, dar simțea nevoia să-l atingă.

Fascinat, Alex îi frămînta sîni prin satinul

cămășii de noapte.

Printre buze, ei i-a scăpat un geamăt. Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei și lui i s-a părut că ceva înăuntrul lui explodează. Cu capul în scobitura umărului ei a sărutat-o îndelung cu limba în gura ei, apoi i-a supt limba ei în gura lui. A sărutat-o pînă cînd ea a rămas cu respirația tăiată, atîrnînd de el.

Voia să se întoarcă înapoi el ca să-l poată simți lipit mai tare de ea, dar n-a lăsat-o.

Katherine a scos un murmur de insatisfacție frivolă.

- Ce dorești? a întrebat-o cu gura în părul ei.
- Pe tine. La naiba. Știi ce doresc.
- Spune-mi. I-a băgat limba în ureche.

Era înnebunită de senzație. Îi venea să țipe de poftă.

- Vreau să dai jos pantalonii, i-a șoptit.
- De ce nu faci tu asta în locul meu? a necăjit-o el.

A tresărit și a avut o senzație de comuniune care îi revenea. Inhibițiile păreau să-i dispară sub privirea lui fierbinte.

Și-a pus degetul pe pantalonii lui și l-a tras în fața ei. Apoi, strîngîndu-și buzele de concentrare, i-a desfăcut nasturele și i-a coborît fermoarul.

I-a împins, pantalonii jos de pe șolduri și i-a înconjurat cu mâinile.

El a implorat-o.

– Katherine...

Ea a scuturat din cap.

– Nu, tu ai început. Și-a pus mâinile pe organul lui în plină erecție și a început să-l mângâie.

El i-a apucat mâinile și a oprit-o. Pieptul îi tresălta.

Katherine nu mai putea suporta. Și-a pus gura pe pieptul lui și i-a lins sfîrcul.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, a mormăit el. Se simțea străbătut de frisoane și a dat-o puțin deoparte pe Katherine ridicîndu-i cămașa de satin deasupra capului. Ea s-a lipit imediat de el și el s-a eliberat total de pantaloni.

Ea își pusese din nou gura caldă pe pieptul lui, cu mâinile dulci și ațîțătoare pe organul lui extrem de excitat. Apoi i-a tras capul în jos cu o invitație fără vorbe de-a o săruta.

Sîngele îi curgea prin vine ca un fluviu umflat, doar că mai puternic și mai fierbinte.

– Katherine, a mormăit încercînd s-o mai tempereze.

– Nu, a zis ea cu gura lipită de a lui. Și tu m-ai

vrut pe mine în felul ăsta, așa că nu ridică bariere. Acum mă ai. Privește în oglindă, Alex.

Ea s-a lăsat în genunchi și lui i s-a uscat gura. Și-a umezit inutil buzele.

Respirația ei caldă îl mângîia și lui îi tremurau picioarele. Îl freca ușor cu palmele în partea de jos a stomacului, în interiorul coapselor. Lui i se părea că o să explodeze la simpla vedere a unghiilor ei date cu ojă. S-a lipit mai tare de el. Era un moment atît de lung la care reușea cu greu să reziste așa că a închis ochii.

Katherine l-a mîngîiat pe coapse.

– Deschide ochii, Alex. Vreau să privești. Nu vreau să uiți.

El a deschis gura ca s-o asigure că uitarea nu era posibilă, dar ea i-a închis-o cu buzele ei.

O picătură din excitația lui a alunecat pe organul plin și ea l-a lins cu limba. Inima lui bătea sălbatic. l-a privit gura caldă, lacomă și a încercat să spună ceva, dar nu mai avea nici voce. Ea îl strîngea cu mîna, îl mîngîia, îl lingea pînă cînd el n-a mai rezistat și a țipat, apoi a tras-o cu tot trupul peste el.

Parfumul ei îl îmbăta. Din nou era pe punctul de a nu se mai putea reține.

– Te iubesc.

Katherine a rămas țeapănă și tăcută. Stupefiată, a dat din cap.

– Da, te iubesc. Și tu mă iubești.

A dat din cap și pe fața ei s-a așternut o expresie îngrozită.

El și-a dus mâna jos, acolo unde ea era umedă și catifelată și a mângâiat-o. I-a acoperit gura uimită cu a lui și a sărutat-o cu limba și cu buzele. Apoi a ridicat-o și a făcut-o să alunece pînă cînd ea l-a învăluit cu totul cu feminitatea ei strîmtă și umedă.

– Privește, i-a zis. Ce vezi?

Katherine a privit în oglindă și și-a văzut picioarele înnodate în jurul mijlocului lui, sînii striviți de pieptul lui, ochii strălucind de lacrimi.

– Văd doi oameni care se iubesc, a murmurat de parcă și-ar fi dat singur răspuns.

Pînă la el a pătruns un fel de clinchet. Un clinchet ușor se auzea într-adevăr. Cutia muzicală mergea. Ochii Katherinei s-au rotunjit. Alex a luat-o în brațe ca să nu mai tremure, dar acum nici el nu mai știa care din ei doi tremura.

A dus-o în pat, fără s-o lase o clipă din brațe. Tot timpul cît cutia muzicală a cîntat, el a făcut dragoste cu Katherine, sărutîndu-i lacrimile. Mi-reasma Katherinei și sunetele au pătruns în el, au devenit o parte din el. Melodia dulce i se impreg-

nase în minte la fel cum Katherine devenise o parte din inima lui. Alex se simțea rătăcit – delicios, dar cu totul și cu totul rătăcit.

Noaptea a trecut într-o imbinare desfătătoare de dorință și de pasiune. Revenea la ea iar și iar, dornic să-i simtă atingerea, să-i audă geamătul când o pătrundea, să-i vadă dragostea deschisă, sinceră, de pe față.

Au continuat să facă dragoste pînă cînd n-au mai fost în stare și amîndoi au început să ridă ușurel. El a strîns-o din nou lîngă trupul lui.

Katherine a privit uimită la cutia muzicală. De-ar fi avut energia să analizeze situația reală, simțea că s-ar fi înfricoșat de moarte. Așa că a preferat să-l lase pe Alex s-o lege cu brațul lui puternic ca să adoarmă.

Telefonul a trezit-o dimineața devreme. Prea devreme, s-a gîndit privind la ceasul deșteptător. Era cinci dimineața.

Telefonul a sunat din nou, insistent și energic. S-a uitat urît la el. Katherine i-a ridicat brațul lui Alex, îngreunat de somn. Era pe umărul ei. S-a dat jos din pat și aproape că era să cadă. Acum înțelegea de ce spuneau oamenii că poți face dragoste pînă cînd nu te mai poți ține pe picioare.

Și-a îndreptat picioarele tremurătoare și și-a

luat halatul de pe jos. Cu grijă, punînd un picior în fața celuilalt, a ȗopăit pînă la bucătărie și a ridicat receptorul.

– Alo.

S-a auzit o pocnitură pe linie.

– Alo, a spus o voce feminină disperată. Alo, trebuie să vorbesc cu Alexandru Merrick. Oh, drace. Și-a schimbat numele în Al nu știu cum. Al...

– Sanders, a completat Katherine. Presimțea că apelul acela nu era de bun augur. Al Sanders.

– Exact. Spuneți-i că e Isabelle. E foarte important. Trebuie să vorbesc cu el imediat. Chiar acum.

– De îndată, a zis Katherine și a pus telefonul pe masă. Și-a legat halatul cu cordonul lui. A răsuflet adînc și s-a dus înapoi în dormitor. Alex continua să doarmă, obosit dar mulțumit.

Katherine l-a privit lung.

– Alex, trezește-te, i-a spus, atentă să nu-l atingă. Te caută sora ta, Isabella.

El a clipit. S-a încruntat confuz.

– Isabella.

– E la telefon.

Alex a mormăit ceva. S-a dat jos din pat și

Katherinei i-a plăcut că nu numai ea se ține cu greu pe picioare.

S-a dus după el în bucătărie luptînd cu teama care o invadea.

A vorbit scurt cu Isabella, iar gura i s-a încheștat, apoi a înjurat, pe îndelete, cu sete. După aceea a părut să-și mai revină. I- a cerut scuze Isabellei, i-a mulțumit că îl sunase și a închis telefonul. Și-a trecut mîna prin păr și s-a sprijinit de masă de parcă întreaga greutate a lumii ar fi apăsata pe umerii lui. Cînd s-a întors spre Katherine, avea ochii reci.

Ei parcă i-a stat inima. N-avea ce să-i spună. Știa ea și singură.

- Trebuie să mă întorc la Morena, a început Alex apropiindu-se de ea.

Durerea din inima ei era atît de puternică încît Katherine n-a mai auzit restul frazei. Și cînd a strîns-o în brațe cu o disperare mută, durerea ei a devenit mai pătrunzătoare. Nu voia să-l atingă, dar nu-și putea stăpîni trupul care se lipea de al lui. Îi respira aroma. Îi era greu să vorbească, totuși a reușit.

- N-o să mai fie nimeni la fel ca tine, Alex. Vocea ei s-a coborît pînă la șoaptă. Niciodată. Katherine și-a închis ochii. Nu voia să pîngă. S-o

ajute Dumnezeu, nu voia să plîngă.

Alex lupta și el cu propria nefericire.

– Ești o adevărată comoară, Katherine. Cum să te părăsesc? Aproape că își ura rangul. A sărutat-o pe părul transpirat în timpul somnului, apoi și-a trecut degetele prin el, realizînd că n-o să-l mai atingă niciodată. Sentimentul pierderii îl îndurera, așa cum nu și-ar fi închipuit niciodată.

Simțea că ea tremură, îi simțea lacrimile în piept și era mai mult decît putea el să suporte.



Capitolul nouă

După o oră plecase.

Ea îi văzuse regretul și enorma greutate a simțului datoriei, cînd îi explicase că trebuia să se întoarcă la Morena imediat. Îi promisese s-o sune. Ea încercase să zîmbească, Și sărutul de rămas bun fusese dulce-amar.

Îi se părea că e alcătuită din o mie de bucăți ascuțite. Se gîndea că fusese pregătită, știuse că el avea să plece. Se gîndea că fusese părăsită cu melancolie, dar cu un fel de tristețe destul de

suportabilă.

Dar nimic n-o pregătise pe Katherine pentru un pat în care plutea mireasma dragostei lor, pentru trupul ei care îi amintea cu fiecare mișcare tot ceea ce făcuse noaptea trecută, nici pentru cutia de muzică din nou făcută, nici pentru presă.

– Cu adevărat nu am nici o informație, i-a spus pentru a cincisprezecea oară tinărului reporter insistent. Stătea în fața ușii nemișcat ca stîlpii acoperișului.

– Dar, doamnă Kendall, a continuat el cu un zîmbet nesuferit, trebuie să știți cîte ceva despre prințul Alexander. La urma urmei, a stat la dumneavoastră în gazdă...

Tocmai atunci s-a găsit și Chad să apară pe trepte. Alt bărbat în costum îl urma.

Chad a privit încruntat la reporter.

– Unde e Al?

Katherine și-a dezvelit dinții în ceea ce credea ea a fi un zîmbet.

– A plecat.

– A plecat?

– Și dumneavoastră l-ați cunoscut pe prințul Alexander? a întrebat reporterul presimțind că are de-a face cu o nouă pradă. Ce ne puteți spune despre el? Despre personalitatea lui? Hrana favo-

rită? Altceva?

– Păi, dacă vă referiți la Al Sanders, cafeaua făcută de el e execrabilă. Apoi Chad s-a uitat de parcă ar fi înghițit o lămâie întreagă. Prinț? A privit-o pe Katherine și a rîs nesigur. Prinț? Hai că-i bună! A rîs iar. Marele Napoleon. Ce grămadă de...

– Chad, am să-ți spun ceva, s-a grăbit Katherine.

El a chicotit, scuturînd din cap.

– Nu cred că-mi poți oferi o bombă mai mare.

Bărbatul în costum a ajuns și el la ușă. Era înalt și brunet. Katherinei i s-a părut că avea un fel de asemănare cu Alex. A simțit că i se strînge stomacul.

I s-a făcut o plecăciune scurtă.

– Doamnă Kendall, mă numesc Jacques Merrick. Mă ocup cu relațiile cu presa ale prințului Alexander. Pot să vă asist?

S-a simțit brusc mai ușurată, dar în același timp ochii i s-au umplut de lacrimi. A dat din cap a încuviințare.

– Da, vă mulțumesc foarte mult.

Chad s-a uitat de la Jacques la reporter, apoi la Katherine și și-a îngustat ochii.

– Hei, ce este...

Katherine și-a dres glasul, dar vocea i-a rămas tremurătoare.

– Vino înăuntru, i-a zis cu disperare în glas. Îți pun că măninci și-ți povestesc totul. L-a tras de braț.

– Doamnă Kendall, a zis Jacques, e pe aici vreun bar sau vreun restaurant? Ceva?

– E un bufet în clădirea comunității, dar există mai multe restaurante pe uscat. Și vaporul pleacă în curînd, a adăugat ea plină de speranță.

– Îhî, a zis Chad și mai e barul lui Chuck.

Observînd sclipirea calculată din ochii lui Jacques, Katherine i-a dat lui Chad un cot în coaste.

Jacques s-a întors spre reporter.

– Eu îl cunosc pe prinț dintotdeauna și aș fi încîntat să vă ofer informații pentru istoria dumneavoastră. Din întîmplare am și niște fotografii în camera mea de la hotel. Mergem?

Din nou tonul de comandă. Katherine se întreba dacă toți cei din familia Merrick sînt autocrați. A simțit o strîngere de inimă din cauză că se încrezuse prea ușor în Jacques.

– Domnule Merrick, a zis ea și s-a dat cîțiva pași înapoi.

El a privit-o cu nerăbdare.

- Da?

- Dumneavoastră o să apărați imaginea lui Alexander, nu-i așa?

El a privit-o jignit.

- Desigur, e de datoria mea să servesc familia regală și prințul Alexander este vărul meu.

Ea a oftat, însă nu prea încrezătoare. A rămas destul de rece.

- Dar sînteți totodată și prieten cu Alex?

El a ridicat o sprînceană, apoi a scuturat din cap.

- Prințul Alexander nu are mulți prieteni. Poziția lui nu i-o permite. Dar nu trebuie să vă îngrijorați, i-a spus el mai binevoitor puțin. Eu o să-i protejez reputația cu prețul vieții. De asemenea am primit instrucțiuni să îndepărtiez presa din preajma dumneavoastră.

Ea a încuviințat, oarecum mai convinsă, dar nefericită în același timp și l-a privit pe Jacques conducîndu-l jos, pe scări, pe tînărul reporter.

După o săptămînă, Alex a sunat-o. Vocea lui a izbit-o ca o explozie din imediata apropiere. Katherinei i-a trebuit un minut întreg ca să-și regăsească glasul.

- Katherine, a zis Alex cu o voce plină de înțelegere. Te simți bine?

Ce-i putea spune? Nu era sigură că se va mai simți bine vreodată.

– Mă simt perfect, dar tu?

– Muncesc din nou. Gîndurile însă îmi sînt, ciudat, la o frumusețe cu părul roșu.

Inima ei a tresărit.

– O să-ți treacă, l-a asigurat.

În rîsul lui se simțea suferința.

– Dacă așa crezi, înseamnă că ești foarte nai-vă. Spune-mi dacă te gîndești vreodată la mine.

Întotdeauna. Katherine și-a frecat fruntea cu mîna. Era greu să nu-și dezvăluie inima în fața lui. Greu, dar necesar.

– Nu contează dacă mă gîndesc la tine, Alex. De cînd erai aici, știam amîndoi că tu o să pleci. Era inevitabil.

A urmat o tăcere lungă.

– N-am discutat niciodată despre viitor.

– Pentru că, a spus ea atît pentru el cît și pentru mine, nu există nici un viitor pentru noi doi.

La celălalt capăt al firului, Alex nu se simțea în largul lui. Se întorsese la Morena și își dăduse seama că pierduse prin Katherine partea cea mai bună din el însuși. O dorea să fie împreună cu el, cu o dorință care ajungea pînă la o nevoie disperată.

- De ce nu? Morena are aeroport. Dacă vrei să păstrezi discreția, am un castel la...

- Oprește-te. A răsuflat adînc. Asta e o nebunie. Trăim în lumi diferite. În afară de asta, am responsabilități pe aici. Încă mai sînt în căutarea unui cumpărător. Cît despre castelul tău - Katherine a scuturat din cap - eu nu prea sînt bună la treburile clandestine.

El era uimit și teribil de îndurerat.

- Cum poți spune așa ceva? Nimic dintre noi doi nu poate fi clandestin.

Katherine încerca să lupte cu sentimentele pe care i le trezea. Vocea lui o făcea să simtă că era ruptă în bucăți cînd ea se străduise din greu să se adune.

- Oh, Alex, te amăgești singur. Totul, a spus ea cu vocea tremurătoare, tot ce a fost între noi a fost clandestin. La început nu ți-am știut nici măcar numele real. Ne-am ascuns dragostea de toată lumea.

- Ne-am ascuns dragostea pentru a ne putea bucura singuri de ea și pentru ca tu să fii protejată cînd eu aveam să plec. Dacă acest secret te necăjește, pot aranja ca presa să se ocupe de asta și o să afle toată lumea. Mie nu mi-e rușine, cherié, dar sînt egoist. Vreau totul numai pentru

mine. Pe tine te vreau numai pentru mine.

Katherinei i se părea că s-a prăbușit de pe o stîncă înaltă. Intensitatea sentimentelor lui o înfricoșă. Semăna prea tare cu ceea ce simțea ea însăși.

– Știu că pare că între noi a fost ceva...

– Pare? A fost. Alex părea cuprins de panică. Cum se poate, Katherine? Ai uitat atît de repede? Strîngea receptorul cu degetele, de parcă ar fi fost părăsit. Ai uitat cum am fost noi împreună? Că ne ghiceam chiar și gîndurile?

Katherine a închis ochii. Asta era o adevărată tortură.

– Eu nu sînt potrivită pentru tine. Da. Noi am petrecut o perioadă de timp foarte specială împreună, dar care nu poate continua. Eu nu am sînge albastru, nu sînt prințesă, nici ducesă. A fost destul de greu cînd ai plecat, dar nu pot rezista să se mai întîmple din nou același lucru. Și ce se întîmplă, vocea i-a devenit subțire și disperată, dacă te încurc? Sau mai rău, a zis cu glasul încărcat de teamă, cînd tu te sature de mine?

El a zis ceva nedeslușit în franceză.

– Tu nu mă poți încurca vreodată. Și n-o să mă sature de tine.

Tăcerea a domnit o vreme și Katherine a simțit

cum creștea distanța dintre ei. Lumea lui și lumea ei. Era vorba mai mult decît de două țări diferite, mai mult decît de două limbi diferite. Era vorba de atitudini diferite sădite în ei încă de la naștere.

- Găsește pe altcineva, Alex. Singură se cutremura de sugestia ei, dar trebuia. Cineva mai adecvat poziției tale. Cineva care să-ți înțeleagă îndatoririle. Cineva mai sofisticat și mai rezistent decît mine.

Alex n-o putea crede. Sugestia ei era ca o palmă cu care-l pleznea în față, atît de oribilă încît părea ireală.

- Asta ar fi dificil de făcut, a spus. Te iubesc.

Ea a simțit cum cade din picioare. Fusesse atît de îngrozitoare cu el și a simțit că se frînge ceva în ea cînd a auzit că o iubește. Să-i audă vocea și să aibă posibilitatea, de a mai sta puțin cu el era lucrul cel mai dureros din lume. Ochii i s-au încețoșat mai tare.

- Așa e cel mai bine, Alex, a zis cu o voce slabă. Anumite lucruri sînt imposibile.

Lui nu-i venea să accepte rațiunile ei chiar dacă le înțelegea. Acum pur și simplu nu-și putea imagina că ea trebuia să dispară din viața lui.

- Dar e posibil. Putem fi împreună. De ce nu

înțelegi?

– Pentru că eu nu vreau să fiu cu tine. A oftat fără de voie și Katherine a regretat că s-a auzit. Nu vreau să fiu o parte din viața ta, a mințit cu disperare și s-a întrebat dacă n-o s-o lovească fulgerul din camera asta. Nu știa să spună nimic mai mult. Și de-ar fi putut, n-ar fi lăsat-o nodul din gât.

– Nu te cred. El nu putea accepta așa ceva, dar se întreba dacă nu cumva greșise, îndoiala îi producea dureri de stomac. El i se predase cu totul, iar ea nu îl accepta. Îl durea pieptul. Durerea și deziluzia erau teribile, dar trebuia să mai încerce o dată. Ca un războinic făcând o ultimă tentativă disperată, trebuia s-o facă. Spune-mi, mon amie, a zis răgușit, că mă visezi.

Pe obraji ei alunecau lacrimi nereținute. Știa că ăsta era lucrul cel mai greu de făcut din viața ei. Katherine, aproape că nu mai putea rezista suferinței, dar trebuia să-l încurajeze.

– Îmi pare rău.

A urmat o tăcere grea. Plină. Plină de tot ceea ce se petrecea între ei, speranțe, risete, pasiune, pînă cînd n-a mai rămas nimic decît o tăcere adîncă precum o durere veșnică.

Vocea lui era atît de scăzută, încît ea l-a

auzit cu greu.

- Sună-mă dacă te răzgîndești. Au revoir, Katherine a mea.

Ea a mai rămas mult timp cu receptorul în mînă după ce el a închis. În sfîrșit a pus la loc receptorul cu mîna tremurătoare. Apoi și-a pus capul pe masa din bucătărie și a reflectat că acum înțelegea de ce unii oameni îi doreau moartea.

După trei zile a primit o scrisoare „expres” care-i oferea un post de consultant educațional în Morena.

Oferta a prins-o pe picior greșit. S-a minunat cum încerca Alex să-i găsească un motiv pentru a trăi în Morena. Insistența lui era dezarmantă, dar era conștientă de faptul că, dacă s-ar fi dus la Morena, n-ar fi făcut decît să intre într-o situație fără speranță de la bun început.

Ea s-a gîndit că timpul avea să-i micșoreze durerea. Asta s-o creadă ea. Așa ceva nu se întîmplase. Sentimentul pierderii rămîne la fel de distrugător. Chad mereu îi atrăgea atenția că era prea distrată. Ea încerca să se scuze, dar vedea cît era de îngrijorat.

În loc să devină mai tare, se simțea tot mai slăbită, gata să moară pentru a-l mai vedea o

dată, dorind să-i audă vocea. Și-a aruncat colecția cu oja de unghii, o apuca plînsul cînd vedea nalbele de mlaștină. A așteptat două zile ca să refuze oferta, așteptînd pacea care o evita.

Pacea n-a venit, dar ea s-a apucat să scrie scrisoarea de refuz. Trimiterea scrisorii era ca o nouă răsucire a cuțitului în rană.

Singura noutate pozitivă a fost o ofertă pentru cumpărarea campingului. Cînd Katherine i-a spus lui Jasper, ușurarea din vocea lui a convins-o că făcuse ceea ce fusese necesar. Acordul fusese semnat și, spre uimirea ei, compania care cumpăraseră tabăra ceruse ca Chad să rămînă deocamdată ca administrator.

Știa foarte puțin despre cumpărător, doar că el fusese de acord să mențină proprietatea sa pe un camping și banii trimiși imediat grăbiseră vînzarea.

Într-o seară, cînd se pregătea să facă o plimbare pe plajă, a sunat clopoțelul de la ușă. Pentru că aștepta să vină cineva de la camping, Katherine a deschis ușa. O femeie tînără cu părul negru și cu ochii la fel de negri, îmbrăcată într-un taior de vară, stătea în fața ușii, iar în spatele ei se aflau doi bărbați. Tînăra femeie o privea cu curiozitate.

- Katherine Kendall? a întrebat cu o voce plină, foarte cultivată.

Katherine a încuviințat, recunoscînd pe loc accentul.

- Isabella. A tăcut. Prințesa Isabella - cu încă trei alte nume și Merrick de Morena.

Femeia și-a ridicat o sprînceană neagră și buzele i s-au întins într-un zîmbet.

- Da. Cred că acum încep să-l înțeleg pe Alex. Pot intra?

Tot un fel de ordin ascuns într-o întrebare. Katherine a zîmbit fără să vrea și s-a dat deoparte în vreme ce Isabella le spunea celor doi bărbați s-o aștepte afară. Se vedea că era obișnuită cu așa ceva.

Katherine i-a oferit neașteptatei musafire un scaun și o limonadă, apoi a trecut la atac.

- Nu ați venit pentru camping, nu-i așa, Alteja Voastră?

Isabella a tras dintr-o tabacheră de aur o țigară și și-a aprins-o.

- Nu, și spune-mi Isabella, te rog. Titlurile nu aduc nimic în plus.

Katherine nu se simțea chiar în largul ei cu femeia care părea a ști destule despre ea, dar a

fost de acord.

– Isabella.

Ea a tras adinc din țigară, apoi a scos fumul.

– Poți să te relaxezi. Nu vreau decît să aflu de ce l-ai făcut praf pe fratele meu.

Katherine a simțit că se învîrtește pămîntul cu ea. A deschis ochii mari.

– L-am făcut praf!

– Bine, poate că e un' pic cam dramatic de spus. Dar e pe aproape. Era Alex agitat și fără astîmpăr și înainte de a pleca în vacanță, dar e jalnic de cînd s-a întors.

Era surprinsă.

– A discutat asta cu tine? a întrebat plină de îndoială. Îi era greu să și-l imagineze pe Alex discutînd de bună-voie despre sentimentele lui.

– L-am interogat eu o dată, după cină. La început a fost reținut, dar după niște vodcă rusească, a început să vorbească și să cînte chiar ceva despre inima lui sfișiată și despre golul din suflet. A spus unele lucruri pe care nu le-am înțeles. Licurici și bătălii cu baloane cu apă, ceva despre o plajă, noaptea și despre cît de frumoasă este ea. Cînd l-am întrebat cine este ea, a spus „Katherine”.

Înima ei s-a contractat și s-a ridicat în picioare. Îi devenise imposibil să stea jos.

- Eu i-am dat un licurici. Copiii îi prind și se pare că lui i-a lipsit tot ce înseamnă jocuri copilărești. Eu am încercat să-l ajut să le cunoască pentru scurt timp.

- Katherine, tu i-ai dat fratelui meu mult mai mult decât un licurici.

Katherine a simțit că i se îmbujorează obrajii. Nu-i era rușine de ceea ce făcuse, dar considera că ceea ce se petrecuse între ea și Alex le aparținea numai lor doi.

- El n-a discutat despre așa ceva, nu?

- Nu.

S-a simțit ușurată.

- Dar tot n-am rezolvat nimic. Alex e într-un hal fără de hal.

Katherine și-a ridicat mâinile a neputință.

- Nu știu ce să spun.

- Spune că o să vii la Morena.

- Nu.

- De ce nu? Tu ești vinovată de nefericirea lui. Ai putea cel puțin să-l vizitezi.

- Am obligații aici. Școala începe peste două săptămîni și jumătate.

- Atunci poți veni pentru două săptămîni în

vizită.

Katherine a scuturat frustrată din cap.

– Nu înțelegi. Dacă vin, nu fac decît să prelungesc agonia pentru amîndoi. Nu poate ieși nimic din asta. Am mai fost implicată într-o mare încurcătură cu un politician și nu vreau s-o pățesc din nou.

– Știu totul despre experiența ta nefericită cu fostul soț. Este o picătură în mare în comparație cu necazurile prin care a trecut familia mea. Probabil că Alex nu ți-a spus nimic pentru că a fost foarte discret față de presă, invers decît indiscrețiile tatălui nostru.

– A făcut niște referiri la unele alegeri proaste care au afectat pe toată lumea, a zis Katherine.

Isabella a oftat, și-a pus țigara în scrumieră și i-a povestit Katherinei despre înstrăinarea părinților ei care dura de șapte ani. Tînăra mamă a lui Alex fusese zdrobită cînd o femeie venise să-i spună că prințul îi făcuse un fiu. Presa a bătut pe drama aceea jenantă.

– Oh, nu, a zis Katherine amintindu-i de propria ei umilință.

– Oh, ba da. Adevărul a ieșit la iveală, căci, deși nu Tata fusese responsabil de nașterea copilului, în schimb avusese o afacere de amor de

toată frumusețea cu femeia aceea. Isabella a făcut o pauză. După ce se căsătorise cu mama.

Katherine s-a simțit invadată de simpatie pentru mama Isabellei. Înțelegea ce înseamnă să fii înșelată.

- Trebuie să fi fost îngrozitor.

- Mai rău. Mama era gravidă și suferea foarte tare. L-a părăsit pe tata. M-a luat pe mine și a încercat să-l ia și pe Alex, dar tata nu i l-a dat. După toate cele, Alex îl urma la tron, Isabellei i s-a întunecat chipul. Întotdeauna m-am gândit că cel mai lovit a fost Alex. Trebuia să stea cu tata, care era îngrozitor. Michellina și eu am mers cu mama să locuim la țară. Ea era tristă, dar hotărâtă să ne facă pe noi să trăim fericite.

Katherine nu mai știa ce să creadă.

- Dar acum părinții voștri sînt împreună.

- Da. Au avut nevoie de șapte ani. Amîndoi sînt incredibil de încăpățînați. Tata a fost nevoit să-i facă din nou curte mamei. Presa e încîntată de asta - o istorie ca asta.

Katherine simțea cum inima i se contorsionează.

- Și Alex?

Pe fața Isabellei se citea tristețea.

- Ai dreptate cînd spui că Alex nu și-a trăit

copilăria. Și acum crede că are datoria să ducă o viață plictisitoare, nefericită ca să ne salveze de un alt scandal.

– Nu știu cum l-aș putea ajuta.

– Dacă-ți pasă de el, îi poți fi prietenă. În poziția lui nu poate avea prea mulți prieteni.

Katherine intuia că Isabella se gîndea și la ea însăși în același timp. Simțea că se clatină. Sigur că nu-i convenea să se ducă la Alex ca să-l facă să zîmbească și să-l liniștească. Dar ar fi vrut să fie lângă el, pentru el. Era îngrozită. Mergînd la Morena ar fi riscat totul.

– Privește-mă. Katherine și-a desfăcut brațele fără să-i pese de șorțul kaki și de tricou. Știa și cum arăta părul ei. Nu am stofă de prințesă.

Isabella a privit-o cu înțelegere.

– Putem să-ți îngrijim cumva părul, să luăm cosmetice și o garderobă, totul într-o zi, apoi să plecăm în ziua următoare.

Cosmeticele n-o puteau face mai potrivită cu Alex. Era cuprinsă de panică și se gîndea la toate obstacolele.

– Și pașaportul? Unde o să stau? Presa ce o să zică?

– Pot să-ți aranjez o viză temporară. O să fi

invitata mea la palat și Jacques o să aibă grijă de presă. E cineva pe care trebuie să-l avizezi că pleci?

Katherine și-a dat agitată părul pe după ureche.

– Pe fratele meu, Chad. Lui n-o să-i vină să creadă. De altfel nu sînt sigură că vin. Isabella vorbea de parcă totul fusese hotărît, în vreme ce Katherine încă mai analiza ambele posibilități. Era nehotărîtă pe de-o parte, dar cealaltă parte a ei era supărată pe nehotărîrea ei. Acceptă. O să regreți veșnic dacă n-o să accepți.

– Perfect, a zis Isabella, fără să țină cont de Katherine. Împachetează la noapte. Plecăm mîine dimineață la New York.

– New York?

– Da, zise calm Isabella. Am auzit că e un salon de modă minunat. Și chiar dacă New York-ul nu e Paris, tot vom face cumpărături convenabile.

Katherine s-a gîndit să dea înapoi.

Isabella a privit-o rapid.

– Nici să nu te gîndești.

Katherine a scuturat din cap bombănind.

– Ești chiar mai rău decît el.

Isabella s-a speriat.

- Ce înțelegi prin asta?
- Întotdeauna faci numai ce vrei?
- Nu. Isabella a zîmbit jucăuș. Dar încerc.



Capitolul zece

Dacă Alex mai auzea încă o dată de impresionanta genealogie a lui Claire Deneuve, avea să-și bage în coaste cuțitul de argint pentru unt și în felul acesta o să termine cu toată mizeria.

– Nu vreau să insist, dar da, spunea mama lui, Claire își cunoaște toți strămoșii pînă la Charlemagne.

Alex răsucea în mînă cuțitul de argint și se gîdea îndurerat la viață. Cuțitul era la fel de stupid ca și conversația de la masă, și l-ar fi costat un efort considerabil să-și înfigă mortal cuțitul la

locul lui. Părea că cina durează o veșnicie, și-a zis.

Probabil că mama lui îi simțise nerăbdarea. Cu un gest scurt din cap și-a arătat dezaprobarea. În ochi îi lucea totuși simpatia și ea a zîmbit bine-dispusă.

Claire Deneuve era ultima ofertă trecută pe sub nasul lui ca o sugestie pentru viitoarea lui soție. Avea toate motivele, garanțiile, urmase cele mai înalte școli. Reputația ei era fără pată, manierele impecabile și era plăcută vederii. Tatăl ei era un conte francez bogat și cu o mare influență politică.

El ascultase lista cu meritele ei pînă la urmă. Alex se întreba dacă ea prinsese vreodată un licurici.

S-a încruntat amintindu-și cum îl respinsese Katherine. Ego-ul lui era distrus, mîndria lui jignită și nici nu-i venea să se mai gîndească la ceea ce făcuse ea cu inima lui. Neînduplecarea ei îl lovise profund și dureros și îl făcea să aibă o neplăcută senzație de vulnerabilitate.

Din nou agitat, s-a uitat în jurul mesei observînd cele două scaune goale. Isabella și însoțitoarea ei întîrziiau. Bravo lor.

Claire murmură ceva despre vreme.

Alex era pe cale de a-i da o replică, dar

Isabella a năvălit înăpuntru. A zîmbit jucăuș.

– Iertare că am întîrziat. Vă rog să mă iertați. Știu că e oribil ce-am făcut.

– Da, e drept, a acceptat și Alex, constatînd că se scuză cam prea îndelung.

– Am adus o prietenă, a continuat pe un ton alintat. A deschis ușa și a îndemnat-o pe vizitatoare. Intră...

Cinic, se întreba ce naiba mai inventase de data asta Isabella. I-a prins privirea radioasă. Apoi Alex a privit spre ușă.

I s-a părut că inima i s-a mutat în genunchi. Ea nu mai era îmbrăcată în șort, ci într-o rochie purpurie de mătase care plutea în jurul trupului ei ca apa. Își tăiasse părul. Necazul se îmbina cu dorința. Arăta în același timp sofisticată și inocentă cu buzele rujate și cu ochii mari ca de cristal. Și-a amintit cum îi dăduse el cu ruj și cum o sărutase pe gura aceea, cum o privise cînd îl ardea pe trup cu buzele ei. Privise în ochii aceia cînd ei se întunecară de dorință. S-a încordat luptînd împotriva impactului pe care îl avea ea asupra lui.

A privit în jos la mîinile încheștate ale Katherinei și a văzut dincolo de deghezarea în femeie din lumea bună. Era îngrozită. Îngrozită dar frumoasă și foarte atractivă. Nu-l privea pe el și asta îl irita.

Își aducea aminte vorbele reci cu care îl respinsese. Mândria masculină i-a revenit. O să-i arate că nu-i pasă de ea, apoi o s-o îndepărteze. Dorea s-o prindă în brațe și s-o mîngie.

Alex era hărțuit de fluxul emoțiilor. Sentimentele lui pentru ea nu erau prea gingașe. Nici controlate. Asta îl necăjea. Ce făcea ea acolo? Își bătea joc de el?

Isabella terminase cu prezentările cu viteza sunetului, înainte de a ajunge pînă la Alex. Apoi a făcut o pauză.

– Și fratele meu, Alteja Sa Regală, Alexander Merrick de Morerna.

Alex s-a ridicat și toată lumea din jur a făcut la fel.

– Bine ați venit la Morena, doamnă Kendall. Sîntem încîntați de prezența dumneavoastră.

Ea s-a îmbujorat. Isabella i-a făcut un semn amabil.

– Fă reverența, i-a șoptit.

Katherine s-a holbat atît de neajutorată la sora lui, încît Alex era gata să izbucnească în rîs.

Katherine a făcut o reverență ușoară și nu prea sigură.

– Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

El s-a dus spre ea, i-a luat mîna și i-a sărutat-o. Mîna tremura într-a lui. Asta l-a îndulșit și

el și-a îmblinzit vocea.

- Plăcerea e de partea mea.

- Nu conta pe asta, i-a șoptit ea trăgându-și mina. Părea gata s-o ia la goană.

- Vă rog să veniți cu noi. Tocmai am terminat felul principal, a spus cu un reproș mut adresat Isabellei, mama lui Alex.

Katherine a fost așezată între contesă și fiul contesei, Pierre. Alex a privit-o, jucându-se cu ideea de a rearanja scaunele.

- Cît crezi că o să stai în Morena, Doamnă Kendall? a întrebat Alex.

- Două săptămîni, i-a răspuns ea și și-a îndreptat privirea spre urechea lui. „Unde ți-e cerceul?” întrebau ochii ei.

- Atît de puțin, a zis el dezamăgit. „Ți-ai tăiat părul”.

- Da, într-adevăr. Și-a atins părul, privind nesigură în jur. „Nu-ți place.”

- E frumos, a asigurat-o el.

- Sînt sigură că Morena e frumos. O să vă vizitez țara.

La naiba cu vizitarea țării, s-a gîndit Alex. Avea poftă s-o închidă în apartamentul lui și s-o țină acolo pînă o să i se stingă pasiunea și dorința arzătoare pentru ea. Alex îl observă pe Pierre

pregătit să o abordeze pe Katherine cu un rînjit de seducător. În acea clipă Maiestatea Sa Regală visa la întoarcerea ghilotinei.

„Ai mai făcut tu tot felul de lucruri stupide, dar acum chiar că ți-ai dat în petec”, s-a muștrat singură Katherine în vreme ce stătea pe canapeaua din camera de oaspeți. O briză cu aromă de vanilie făcea să fluture perdelele și-i răcorea fața. Era întuneric și nu putea vedea mare lucru în afară de copaci și de umbrele vapoarelor din port.

A auzit deschizîndu-se ușa de la camera ei, dar nu s-a întors. Altă femeie de serviciu, s-a gîndit, și a refuzat să mai aducă argumente în privința abilității ei de a-și despacheta hainele.

Ușa s-a închis și Katherine a răsuflet ușurată. Voia să rămînă singură.

– Ți-ai tuns părul.

A simțit că-i sare inimă din loc și și-a întors capul. El era lîngă ea, încă îmbrăcat în hainele de protocol, cu o expresie indescifrabilă pe față. Singura concesie pe care o făcuse datorită orei târzii era că-și slăbise ușor cordonul și-și deschieseră jacheta neagră.

Ea s-a ridicat, înghițind în sec dorindu-și pentru a mia oară să fi fost mai înaltă.

- A fost ideea isabellei. Ție nu-ți place.

- Rochia de mătase?

- Tot Isabella. Și-a încrucișat brațele pe piept.

Mă tem că trebuie s-o dau la curățat. Am vărsat niște vin pe ea.

Alex și-a îngustat ochii.

- Asta s-a întâmplat când Pierre te-a invitat la plaja lui privată?

Katherine și-a încordat maxilarul.

- Nu. De fapt a fost când Claire te-a întrebat dacă, ți-a făcut plăcere să vizitezi America.

El nu i-a replicat, doar a privit-o cu răceala moștenită de sute de ani de la strămoșii lui.

- N-ai de ce să te îngrijezi. N-o să povestesc nimănui ce s-a întâmplat între noi. Mă gândesc să plec mâine, așa că...

- Mâine? a exclamat el. Ai spus că rămii două săptămîni.

- Asta a fost tot ideea Isabellei și greșeala mea că m-am luat după ea. El s-a întors spre ea. O greșeală imensă, a mormăit iar.

El și-a aplecat capul pe un umăr.

- Dar de-abia ai venit aici. Nu vrei să vezi cum e în Morena?

- Am văzut destul, i-a spus obosită.

El s-a apropiat mai tare și ea a constatat că greșise crezînd că ochii lui erau reci. Străluceau e drept, dar străluceau de furie.

– Ce te face să spui asta? Vocea lui era joasă și foarte controlată.

Katherine era obosită să se tot învîrtească în jurul subiectului.

– Păi, ar trebui poate să faci ceva cu încrun-tarea aproape permanentă de pe fața ta din clipa în care am venit și pînă acum.

– Dar cum ar trebui să arăt cînd o vād pe femeia care mi-a spus să găsesc pe altcineva după ce am rugat-o să vină la mine?

Gelozia se împletea cu rațiunea.

– Nu mi se pare că ai pierdut timpul...

– Mama a aranjat masa asta. La urma urmei, Claire nu mă urăște pentru că sînt prinț?

– Niciodată n-am spus că te urăsc, i-a întors-o ea.

– Dar te porți de parcă așa ar fi.

Katherine a răsuflet din rărunchi.

– Să știi, Alex. Telefonul acela a fost la fel de dureros pentru mine ca și pentru tine. Poate chiar mai rău. Crezi că mi-a făcut plăcere să-ți spun lucrurile acelea? Crezi că nu am fost distrusă? Am încercat doar să fac mai ușoară...

- Ușoară, a înjurat Alex. Să-mi arunci în față iubirea.

- Pentru mine era mai mult ca o afacere și aproape că eram tentată să-ți accept oferta, Alteța Ta Regală. Dar nu te poți pune cu prinții când e vorba de autoconservare și de mândrie. Dar și eu am câte puțin din fiecare.

Se priveau unul pe celălalt, ca și când ar fi fost în arenă. Totul era mai profund decât vorbele și nici unul dintre ei nu părea prea încântat de situație.

Ea și-a dat părul pe după ureche și a privit în altă parte.

- E o nebunie. Nu trebuia să vin. Te rog să mă ierți pentru toate necazurile pe care ți le-am provocat. S-a dus la șifonier și a tras dintr-un sertar cutia muzicală. Dar vreau să-ți dau asta. I-a pus-o în mână.

El a privit-o năucit.

- De ce?

- Deschide-o.

S-a uitat la ea, apoi la cutie și a deschis-o. Cutia a început să cînte. A ascultat un moment și în minte i-au revenit amintirile. Și Katherine și-a amintit totul. I s-a înfierbîntat pielea și respirația i s-a accelerat la imaginile din minte.

Alex a închis brusc cutia și a pus-o înapoi în sertar.

– Nu vreau blestemata asta de cutie cu muzică. Te vreau pe tine.

Katherine a înghețat. Uluită de dorința din vocea lui, l-a văzut venind spre ea cu hotărîrea întipărită pe față. O clipă mai târziu o îmbrățișase, cald și neîndurător. Katherine și-a închis ochii și trupul ei s-a întors spre al lui ca o floare în direcția soarelui.

– Sînt înfometat după tine, i-a șoptit el aspru. Vreau să mă îmbăt cu rîsul tău. Vreau să-ți frămînt trupul pînă cînd o să țipi. Vreau totul.

Ei i s-a strîns inima. Și-a aplecat capul pe pieptul lui.

– Două săptămîni, i-a spus cu disperare. Peste două săptămîni plec.

A mîngîiat-o pe păr.

– Dacă ar fi după mine, te-aș zăvorî în apartamentul meu.

– Presa ar avea ce să scrie, nu glumă.

– Nu rîde de mine, Katherine.

L-a privit și i-a atins obrazul. Îi era atît de drag, încît o durea inima.

– Te-am mințit, i-a șoptit. Te-am visat mereu.

Privirea lui s-a întunecat și el i-a dat deoparte

părul de pe față.

- N-o să mă mai visezi în următoarele paisprezece zile.

Confuză, ea și-a frecat obrazul de mîna lui.

- De ce?

A rînjit arogant.

- Pentru că n-o să poți dormi.

Totuși dormea, dar numai înaintea zorilor, cînd Alex pleca de lîngă ea. Noapțile îi aparțineau lui. Katherine nu se mai întreba ce drepturi avea el asupra trupului ei pentru că și ea simțea la fel.

Mai de dimineață, Alex a luat-o pe Katherine să facă un tur prin Morena într-o caleașcă.

A observat cum toată lumea îl saluta cu mare diferență și îi făcea loc, de la cel mai simplu vînzător pînă la funcționarii îmbrăcați în costume curate. Era și asta o experiență, să fii mereu în centrul atenției, s-a gîndit ea, în vreme ce cutreierau parcul înconjurat de clădiri colorate. Se întreba cît era de greu cînd toată lumea aștepta de la tine să fii veșnic în formă.

I-a vorbit despre istoria țării lui cu mîndrie dar și devoțiune în voce. Katherine era fermecată de amestecul de franceză și engleză pe care îl auzea, dar cel mai tare se simțea vrăjită de bărbatul de lîngă ea.

Cînd au luat-o pe o alee liniștită din preajma

palatului, Katherine a dat din cap.

– Pot spune că așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată.

Alex i-a luat mâna și i-a zîmbit.

– Ce anume?

– Să merg cu o caleașcă în zori și cu un prinț.

El a chicotit.

– Nu sîntem chiar în zori. E zece treizeci.

– Păi, pare că sîntem în zori. La ora asta m-am trezit în ultimele două zile.

– Ai fi preferat să te las să dormi? a întrebat-o, atent să-i arate cît mai mult din Morena. Era important pentru el. Undeva, în adîncul lui, și-a dat seama, persista ideea de a o convinge să stea acolo. Poate că, dacă nu pentru el, pentru farmecul țării lui ea ar fi putut rămîne.

Ea a căscat.

– Cînd să dorm?

– Noaptea trecută sau azi-dimineață. Vocea lui nu mai era veselă. Katherine și-a dat imediat seama și s-a apropiat mai tare de el. I-a dat deoparte ochelarii de soare ca să-i vadă ochii. A văzut în ei dorința și grija și ar fi vrut să-l ajute. Și-a apăsât gura de a lui.

– Am glumit. Nu pot dormi toată viața. Nu

vreau decît să fiu cu tine.

Ochii lui s-au întunecat și a sărutat-o atît de pasionat încît ei i s-a înfierbîntat mintea și nu s-a mai putut gîndi la nimic tot restul călătoriei.

În după-amaiza următoare, el a luat-o la o plajă privată unde nisipul era alb în întregime și apa era de un turquoise extrem de limpede. I-a spus că venea acolo adesea cînd era copil. Ea și-a amintit cum fusese despărțit de mama și de surorile lui.

– Era cam pustiu?

El a privit-o.

– Ești foarte intuitivă, *chérie*. Mi-era dor de familia mea. Pe viitor, cînd o să mă plimb pe aici, o să mă gîndesc la Katherine cu vîntul ciufulindu-i părul și cu zîmbetul pe buze. Am ceva pentru tine, i-a spus băgîndu-și mîna în buzunar. În palma lui se afla un licurici de aur cu o piatră de ambră în loc de luminiță. Poți să-l porți la un lăntîșor sau la o brățară.

Inima Katherinei a tresărit. Pesemne prea mult pentru ea. Adevărul că se vor despărți o chinuia. Poate că n-ar fi trebuit să-și creeze noi amintiri.

– Nu trebuie să-mi faci daruri.

Vocea lui suna din nou arogant, suficient de arogant cît să o oprească să plîngă la vederea

bijuteriei.

– Desigur, nu e însă cazul să-i displaci Alteței Sale, nu-i așa?

I-a pus bijuteria în mână, apoi i-a închis degetele deasupra ei și le-a sărutat.

– Perfect. N-o să-i displaci.

– De pură curiozitate, cum e pedepsit cineva când îi displace Prințului Alexander? O mică ședere în sau e pus în lanțuri?

În ochii lui a apărut o strălucire periculoasă.

– Depinde de crimă și de criminal. Pentru cineva cu părul roșu și ochii clari precum cristalul, a zis cu o voce catifelată, n-aș acorda iertarea cu nici un chip.

Și numai Dumnezeu știa că așa era. După câteva zile i-a făcut un alt cadou. O scoică de diamant. I-a spus că asta-i amintea de ochii ei și de timpul petrecut pe insula Piraților. Săptămîna a fost încîntătoare, dar ceva s-a schimbat în ultimele șapte zile pe care le mai avea de stat în Morena. Ea simțea că el începea să se retragă.

Tot mai venea la ea în fiecare noapte cu aceeași dorință și pasiune neîngrădită. Dar ce o necăjea pe ea era ceea ce se întîmpla cînd nu erau în pat.

Alex devenise distant. Cu fiecare zi care tre-

cea, Katherine își dădea seama ce povară enormă era poziția lui. Când încerca să atace acest subiect, el îl evita spunând că nu voia să risipească puținul timp pe care îl mai aveau discutând asemenea treburi.

Într-o după amiază când voia să facă o plimbare pe plajă, s-a ivit o servitoare din partea mamei lui Alex și a poftit-o la ceai.

Katherine a încercat să nu se strîmbe.

– Desigur, a zis ea și s-a dus. A înghițit în sec, apoi a făcut o reverență observînd că și tatăl lui Alex, Prințul Philippe era de față.

Prințesa Noelle Merrick era o femeie foarte fină și frumoasă cu părul negru și cu ochii vioi.

– Domnișoară Kendall, înțeleg că Alex v-a întîlnit în timpul scurtei lui vacanțe în America.

Katherine a zîmbit încurcată și a acceptat o ceașcă de ceai. Era din porțelanul cel mai delicat pe care-l văzuse vreodată. Spera că n-o să i se spargă între degete.

– Da, ne-am întîlnit.

Noelle a ridicat o sprînceană fină.

– Niciodată n-am prea înțeles cum a ajuns pe insula aceea. Cum se cheamă?

– Insula Piraților. Era o noapte ploioasă. A făcut un ocol și Alex s-a rătăcit. Katherinei nici

prin gînd nu-i trecea să le spună întreaga istorie a felului în care gărzile lui îi pierduseră urma. Apoi l-a întînit pe fratele meu, a spus încet.

– Alex este atît de conştiincios, încît noi a trebuit să-l obligăm să ia o vacanță. Sînt curioasă. A stat pe insulă la dumneavoastră patru săptămîni. Ce-a făcut în timpul acesta?

– Noelle, a intervenit Prințul Philippe.

Katherine i-a privit pe amîndoi și și-a dat seama că nici ei nu-l cunoșteau prea bine pe fiul lor cel mare. Întrebarea Noellei nu însemna o indiscreție, ci doar dorința disperată a unei mame de a-și cunoaște fiul de care fusese despărțită atîta vreme.

Katherine a hotărît să riște în ideea că viața lui Alex va deveni mai fericită, așa că a spus:

– Nu e nici o problemă. Alex nu mi-a spus că este prinț pînă în clipa plecării.

Prințul Philippe părea consternat.

Katherine se străduia să explice.

– Cred că dorea, măcar o dată în viață să fie considerat un om obișnuit. Sînt convinsă că îl înțelegeți.

Prințul Philippe a ezitat, apoi a încuviințat.

– Așa că a lucrat la camping. A participat la o luptă cu baloane umplute cu apă. A învățat copiii

cum să fenteze în jocul cu umbrele pe perete. A ajutat la câștigarea unui concurs cu stegulețe. A fost pirat într-un spectacol dedicat oaspeților. Și a mincat crenvurști. „Și m-a făcut să mă îndrăgostesc de el.”

Două cești de ceai au rămas suspendate în aer în vreme ce Philippe și Noelle o priveau pe Katherine fără să priceapă nimic.

– Bătălie cu baloane umplute cu apă? a zis Philippe.

– Concurs cu stegulețe? a zis Noelle.

Katherine le-a explicat dinamica unei bătălii cu baloane și strategia unui concurs cu stegulețe. Părinții lui Alex au râs, devorînd cu lăcomie fiecare istorisire. Ea le oferea o nouă imagine a fiului lor, dar nu le-a mai spus nimic de incidentul cu cerceul. Și nici n-a încercat să le explice relația ei cu Alex. Cum ar fi putut?

Philippe a scuturat din cap.

– Și nimeni n-a bănuît măcar o clipă că e de os regal?

– Nu, a zis punîndu-se brusc în gardă. Știți cît simț al responsabilității are Alex. N-ar fi făcut niciodată ceva care să arunce vreo umbră asupra familiei dumneavoastră. Prima lui datorie este în fața țării lui. El nu uită acest lucru niciodată. Sper că nu v-am făcut să vă pierdeți respectul față de

Alex povestindu-vă ceea ce v-am povestit. Este un conducător minunat și se preocupă permanent de Morena și de familia dumneavoastră. Uneori pare mai distant, dar asta nu înseamnă că nu-i pasă.

– Sună de parcă mi-ai cunoaște foarte bine fiul, a zis prințul aprinzându-și o țigară.

Katherinei i s-au înroșit obrajii.

– Eu nu l-am cunoscut decît într-un mediu care nu era al lui.

Noelle a privit gînditoare.

– Cît o să mai stai pe la noi?

– Plec peste trei zile.

– Atît de repede? a exclamat Noelle. O să fim triști că pleci. Poate că o să revii.

– Poate, a replicat Katherine. „Poate că nu.”

În seara următoare, Katherine era aproape la fel de tensionată ca și Alex. O apăsa plecarea ei iminentă ca o povară de nesuportat. Nu-i plăcea că pleacă, dar era imposibil să rămînă. Într-un fel ciudat, simțea nevoia să-l protejeze pe Alex, să-i protejeze inima și tandrețea. Oricine ar fi rîs de ea, oricine i-ar fi putut spune că nu există în lume un om mai plin de sine ca Alex.

Și, într-un anume fel, și ea era de această părere. Privindu-l în vreme ce-i primea pe membri

consiliului de Securitate și pe soțiile lor, se gîdea că arată la fel de rece ca lama de oțel a spadei lui. Îl privea de departe, rămînînd cu hotărîre la distanță la petrecerea din acea noapte. Motivul petrecerii era clar: să strîngă alianțe și să picure ulei în apele potențial tulburate.

Poate că totul ar fi mers mai bine dacă el ar mai fi zîmbit din cînd în cînd.

- Te distrezi de minune? a întreat-o din spate o voce feminină.

Katherine a privit-o pe Isabelle și a scuturat din cap.

- Nu prea. E interesant să urmărești dinamica fiecărui grup.

- Țsta e un mod politicos de a spune că acești gentlemani rafinați sînt un grup de vulturi gata să atace dacă li se ivește prilejul?

Katherine a zîmbit ușor.

- Nu m-aș pronunța chiar cu aceste vrobe.

Isabella a dat din umeri.

- L-ar minca pe Alex cu fulgi și pene dacă ar putea. Dar e intangibil.

- Întotdeauna e la fel?

Isabella a încuviințat.

- Cu cît e mai obosit, cu atît mai glacial devine.

În clipa aceea, Alex și-a îndreptat privirea spre Katherine. N-a spus o vorbă, n-a făcut nici un alt gest, dar ea a auzit comanda tare și clar. „Vino aici!”

Și-a aplecat capul pe un umăr și n-a făcut nimic.

Se părea că el a priceput mesajul. „Te rog!”

Katherine a valsat spre el, zimbând tot mai larg, cu fiecare pas.

– Bună! Cum merge?

Fața lui era calmă, dar privirea tulburată.

– Perfect, a zis. Totul e sub control. I-a luat mâna și i-a strâns-o pe sub faldurile rochiei.

– Pare că totul e un pic prea controlat în privința mea, a murmurat ea, simțind cum îi tresaltă inima la atingerea mâinii lui.

Alex a privit-o tăios.

– M-ai văzut și fără control de mai multe ori în ultimele unsprezece zile i-a spus pe un ton jos, dar clar.

– În pat, da, dar nu în afara lui, i-a întors-o ea cu cruzime.

El a ridicat o sprânceană.

– Mie nu-mi pasă ce loc alegem. Dacă vrei o varietate mai mare, pot...

– Termină, Alex. Exasperată, Katherine și-a

retras mina dintr-a lui. Plec.

- Nu, a zis el, puțin mai tare decît ar fi dorit. Și-a înghițit nodul din gît. Mai stai. Te rog, a adăugat, cînd ea a clătinat din cap.

- Se apropie un om cu părul cenușiu, împreună cu soția lui. Locul meu e în colț. Pe deasupra, dacă rămîn, o să fiu tentată să te ciupesc sau să te înțep cu un ac, doar pentru a-mi da seama că ești real.

A plecat și Alex a trebuit să se stăpînească pentru a nu se apuca cu mîinile de cap. A privit-o plecînd și s-a simțit neajutorat. O să plece de tot, peste treizeci și cinci de ore.

Își făcuse lui însuși promisiunea, că o să ia tot ceea ce o să-i ofere ea și că n-o să ceară mai mult, dar acum căuta o metodă prin care s-o facă să mai rămînă. Ar putea închide aeroportul pentru o zi. Ar putea opri plecările din port. Ar putea aranja ca documentele ei să nu-i permită ieșirea din țară.

A înjurat în gînd. Katherine ar vedea în toate astea o probă de aroganță, s-a gîndit el cu cinism. Singurul lucru pe care nu-l înțelegea era că el era un bărbat disperat.

S-a încordat la apropierea ofițerului care nu-i era cîtuși de puțin simpatc.

– Bună seara, domnule Menard, a zis Alex. Vă simțiți bine la petrecere?

Bătrînul a făcut o mică plecăciune.

– Da, vă mulțumesc, Înălțimea Voastră. Se pare că nu ne-am înțeles prea bine în legătură cu noul plan în domeniul sănătății publice.

Mereu același, s-a gândit Alex.

– Lucrurile se vor schimba cînd vom supune planul la vot, a zis el pe un ton rece. Acum, e prea devreme să discutăm.

– Nu-mi fac iluzii, a dat din cap Menard.

În momentul acela mama lui Alex s-a apropiat și l-a sărutat pe obraz. Surprins, s-a încordat. Mama lui nu obișnuia să facă demonstrații publice.

– Tata și cu mine am luat azi ceaiul cu Katherine. Este un deliciu. Prințesa Noelle i-a zîmbit larg. Cel mai mult mi-a plăcut povestea bătăliei cu baloanele umplute cu apă. Am ris pînă la lacrimi.

Rămas fără grai, s-a holbat la mama lui. Din fericire terminase conversația cu Menard.

Alex și-a îngustat ochii căutînd-o pe Katherine, dar n-a zărit-o prin mulțimea din preajmă. Cum își permisese să le povestească părinților despre Insula Piraților?

Și-a revenit din șoc și și-a confecționat un fel de armură exterioară. Avea o practică

îndelungată în domeniul ăsta. Toată săptămîna o îmbrăcase după ce pleca de la Katherine, din cearceafurile impregnate cu aroma iubirii, unde el se pierdea cu totul. Zilele îi fuseseră rigid despărțite de nopți, știind că el ar putea înnebuni cînd ea o să plece.

După cîteva minute, tatăl lui s-a apropiat dintr-o latură și i-a murmurat ceva despre adăugarea unui concurs cu stegulețe la *Săptămîna Internațională a Jocurilor*. Apoi Prințul Philippe a chicotit și l-a înghiontit cu cotul pe Alex.

Alex a cerut ceva de băut.

Isabella a sosit și ea și i-a murmurat.

– Las-o mai moale, Alex. Arăți de parcă servitoarea ți-ar fi apretat șortul cu prea mult apret.

Alex a oftat îndurerat.

– Nu rezist în seara asta, Isabella. Caută pe altcineva ca să-l enervezi, nu pe mine.

– Doar cînd ești enervat mai dai și tu răspunsurile cîstite.

Asta l-a nedumerit total. S-a întrebat cum de întreaga familie se purta în același mod. Și-a trecut mîna prin păr.

– Ia zi, de ce ai adus-o pe Katherine la mine?

– Katherine este o bucurie. Am înțeles asta de cînd am văzut-o prima oară.

– Nu mi-ai spus niciodată cum ai convins-o să

vină.

– E secret. Secretele... I-a zîmbit jucăuș și și-a dat deoparte părul ca să-i arate cercelul din diamante și perle. Vrei să ți-l împrumut?

Isabella știa. Se întreba ce altceva mai știa. Pe Alex îl rodea ceva pe dinăuntru. Îi venea să urle și să înceapă o încăierare sîngeroasă. „Unde este ea?”

– Cine?

– Katherine, a zis căutînd prin mulțime.

– Nu știu, i-a zis Isabella. N-am văzut-o de o vreme încoace. Nu te necăji, Alex, dacă te tachinez puțin. Sora lui era îngrijorată. Să-ți mai cer ceva de băut. Ai mîncat ceva? Ce știi despre...

– Lasă-mă. Alex a zărit capul cu părul roșu într-un colț îndepărtat. Își scosese piciorul dintr-un pantof negru cu toc înalt. Mă duc după ea.

În două minute a reușit să ajungă în cealaltă parte a sălii. A prins-o pe Katherine de încheietura mîinii.

– Să mergem!

– Unde? Parcă trebuia să ții o cuvîntare.

– Da, i-a zis împingînd-o afară.

Katherine și-a băgat piciorul în pantof.

– Unde ne ducem? Acum cînd trebuie să vorbești...



Alex a împins-o prin holul cu marmură pe jos sub privirile unui grup de invitați.

– În apartamentul meu. S-a uitat la ceasul Rolex. Ar trebui să iau cuvîntul peste trei minute.

– Peste trei minute? O să ajungi la timp?

– Or să mă aștepte. Eu sînt prințul. A tras-o în cameră și a închis ușa. Îți amintești? A împins-o în cealaltă cameră și a trîntit ușa din nou.

Katherine a auzit zgomotul zăvorului și a fost străbătută de un tremur premonitoriu. Nu mai fusese niciodată în dormitorul lui.

El a aprins lumina și i s-a postat în față. Văzîndu-i sclipirea din ochi, ea s-a dat instinctiv cu un pas înapoi.

– Mama zice că i-a plăcut istoria cu baloanele cu apă, tata vrea să facă un concurs cu stegulețe. Și, a zis furios, Isabella s-a oferit să-mi dea cerceul. Ce altceva ai mai povestit familiei mele?

Katherine s-a încordat, ridicîndu-și bărbia.

– Am făcut asta pentru binele tău. Acești oameni te iubesc, dar nu pot trece peste crusta ta regală. Atît am putut face pentru ei, dacă nu și pentru tine.

– Cine ți-a permis...

– N-am de ce să cer permisiunea! Te iubesc! Dîndu-și seama că țipa, și-a coborît tonul. Dacă

n-o să fiu aici, atîta lucru pot face pentru familia ta, să te vadă și dincolo de carcasa ta de oțel, cum ești ca om. Deși tu nu mi-ai dat o mîină de ajutor.

– Dar te-ai gîndit că această carcasă blestemată ține de tîn fir de păr? Că nu-s deloc fericit că pleci?

– Nu m-am gîndit. Am fost prea preocupată ca să mă întreb cînd am de-a face cu Jekyll și cînd cu Hyde de cîte ori mă întîlnesc cu tine. Știi, a continuat în ciuda amenințării din ochii lui, dacă ai fi demonstrat măcar o urmă de umanism, aș fi fost tentată să rămîn. Dar tu ești prea ocupat să fi mai rece decît un iglu...

– Nu și în pat, i-a tăiat-o el.

Katherine și-a rotit ochii spre patul imens. A luat o pernă și a aruncat-o în el.

– Nu în pat, nu în pat. Îți dă cumva prin minte că poate exista și altceva în afară de sex?

Și-a vîrît degetele în pernă și, impulsivă a zvîrlit-o în el. Un fulg s-a lipit de una din medaliile de pe pieptul lui.

Alex a privit-o de parcă ea și-ar fi pierdut mințile.

– Ce faci?

Pana cenușie arăta nostim pe uniforma lui

albă. Alți fulgi îi căzuseră pe pantofi. Asta a înveselit-o.

– Oh, Doamne. A ris nervos și a scuturat fulgii de pe hainele lui. Cred că am început o luptă cu pernele. A ris iar și a apucat-o tusea.

El a apucat perna.

– Și care e scopul unei lupte cu pernele?

– Păi, e o distracție pentru oameni.

– Înțeleg. Le arunci și te distrezi. Să rîdem dacă am înțeles bine. O privea diabolic și se părea că începuse să-l părăsească auto-controlul. Ei îi bătea inima din toate puterile. Nimeni n-o s-o audă dacă o să țipe. Cerul s-o ajute! Era atît de excitată că aproape nu mai putu suporta starea aceea.

El i-a aruncat perna în cap. Katherine s-a holbat la el nemulțumită. Prin cameră s-au răspîndit mai mulți fulgi.

– Alex...

A deschis gura, dar el i-a astupat-o cu perna înainte de a mai scoate vreo vorbă. Ea s-a lăsat pe pat căutînd în propria ei apărare o altă pernă. Alex s-a repezit răzbunător asupra ei.

– Vrăjitoareo, a acuzat-o el. Îmi zăpăcești viața, te joci cu libidoul meu, îmi deteriorezi sănătatea și...

Degetele Katherinei au dat de o pernă.

– Nu eu ți-am zăpăcit viața, tu mi-ai zăpăcit-o pe a mea.

El a ridicat perna.

Ea a țipat și a rîs ațîțător. L-a lovit cu perna. Bătălia a continuat cu Katherine rostogolindu-se pe pat și cu Alex luptînd continuu cu perna descusută.

Cînd perna a rămas fără puf, a furat-o pe a ei.

– Nu-i cîstit! a țipat ea la capătul puterii. Nu sînt înarmată.

El s-a holbat la ea rîzînd.

– Asta spun și eu. Nu-i cîstit. Tu mi-ai furat inima și m-ai dezarmat. S-a aplecat spre ea și a sărutat-o.

Katherine și-a încolăcit brațele în jurul gîtului lui și și-a trecut degetele prin părul lui Alex.

El a gemut. A deschis ochii.

– Katherine, trebuie să rămîi.

Pulsul ei s-a accelerat.

– De ce?

El i-a dat deoparte părul de pe față.

– Pentru că dacă nu rămîi, n-o să aibă cine să-i învețe pe copiii mei să lupte cu pernele.

Ei i s-a uscat gura.

– Asta sună foarte serios.

- Așa și este. Vreau să rămii aici, cu mine. Vreau ca pruncii mei să crească în pîntecul tău. Și jur că dacă e nevoie, te înlănțui de patul meu.

Ea a răsuflat adînc.

- Chiar și după ce mi-ai cerut ce mi-ai cerut?

El a șovăit. Tăcerea devenea enervantă. Katherine s-a abținut s-o umple cu flecăreli. El i-a luat mîna și a privit-o adînc în ochi.

- Vrei să te măriți cu mine?

I s-a pus un nod în gît. Visase cuvintele acelea. Știusese că n-o să le audă niciodată. A înghițit cu dificultate.

- Tata nu e conte francez și eu nu am sînge albastru. Nici măcar nu sînt cetățeană a țării Morena. Nu mă pricep să fac reverențe. Eu...

El i-a pus o mînă pe gură și a zîmbit.

- Nu contează. O să devii cetățeană țării mele și o să fie plăcerea de partea mea cînd o să-ți spun că trebuie să-mi faci reverență.

Ea ar fi pariat că așa o să facă.

- Nu mi-ai răspuns.

Vocea ei a sunat înăbușit.

- Păi, îmi ții gura astupată.

El și-a retras imediat mîna.

- Un cuvînt, i-a spus, și zi-l pe cel care trebuie.

- Da, a zis hotărît, apoi s-a înroșit știind că n-o

să fie niciodată o femeie prea supusă. Dar trebuie să-mi promiți că o să fii mai uman. Întâi cu familia ta. Eu îi iubesc.

Alex a tăcut privind într-o parte.

– E... dificil pentru mine. Când mama și surorile mele au plecat, m-am simțit părăsit și furios. Când s-au întors, speram ca totul să fie din nou ca înainte, dar n-a fost. Tata n-a discutat subiectul. Mama a încercat o dată, a zis cu un zîmbet care a durut-o pe Katherine, dar eram adolescent și aflasem singur totul. A privit-o pe Katherine. Crezi că înțelegi? .

Ea a încuviințat.

– Aveai nevoie de cineva care să-ți înțeleagă punctul propriu de vedere.

– Da, a zis răgușit. Și te-am găsit pe tine.

Ochii Katherinei s-au umplut de lacrimi.

– Oh, Alex, ce bine era să fii fost eu cu tine. Dar o să fiu de- acum înainte. Acum înțelegea ea că și părinții se tem când sînt părăsiți.

El o privea tandru.

– Cu tine mă pot schimba. Dacă stai aici. Te iubesc. A sărutat-o. Te iubesc mai mult decît orice pe lume.

Euforică, ea rîdea printre lacrimi.

- Nu știu ce să spun. M-ai făcut atît de fericită!

- Tu m-ai făcut fericit pe mine, *chérie*. Dar mai e ceva ce m-ar putea face încă și mai fericit.

- Orice... Vocea i s-a stins cînd el i-a ridicat rochia fără să-și desprindă privirile de-ale ei. Ce faci? și-a dres ea glasul.

- Te pregătesc. I-a desfăcut portjartierul și i-a dat jos ciorapii. Și-a vîrit degetele pe sub chiloții ei.

- Mă pregătești ca să ce? Alex, trebuia să ții o cuvîntare, zău așa.

El i-a scos chiloții și i-a pus deoparte. Apoi și-a dezbrăcat jacheta și cămașa repede.

- Sînt sigur că cei din consiliu ar fi de acord că e mult mai important ce fac acum, decît să țin o cuvîntare. Ridică-te, dragă. I-a tras rochia peste cap. Cînd a văzut că nu are sutien, a mormăit aprobator.

Katherine se simțea extrem de excitată și vinovată ca păcatul într-o zi de duminică, gîndindu-se la oamenii care așteptau jos. A încercat să fie practică.

- Asta poate suferi amîinare, a zis privind cum își desfăce fermoarul și își scoate organul excitat.

El a scuturat din cap cu un fel de „am de gînd să te mănînc de vie.”

– Vreau să-mi asigur urmașii, Katherine Kendall, în curînd prințesa Katherine Merrick de Morena. Și-a trecut degetele peste sfîrcurile ei, apoi în jos pe coaste și pe abdomen către partea umedă dintre picioarele ei. Cu degetul mare a atins-o pe mugurele feminității și și-a vîrit degetele în interiorul ei. În același timp o privea.

Katherine se simțea pe altă lume.

Apoi, deodată, el era gata să intre în ea. Pieptul lui îi mîngîia sfîrcurile. S-a frecat cu organul lui excitat de ea, întîrziind mișcarea.

– Ai obiecții?

Ea a negat din cap.

– Ia notă, Katherine, a zis cu vocea încărcată de pasiune. Acum nu sîntem... Și s-a împins în ea.

A închis ochii de plăcere și i-a șoptit.

– *Ma chérie*, acum nu sîntem în pat.



Epilog

- E subjugat, zicea domnul Menard. Absolut subjugat.

Bătrînul era în spatele ei, dar Katherine îl auzea. S-a mai apropiat puțin.

- A făcut minuni în privința lui, a spus pe nas domnul Menard. Înainte era ca un pește. Știi că mi-a cerut să vadă desenele copiilor ieri? A spus că Letiția e o frumusețe și că micul Arnold pare să mă fi moștenit, că e la fel de zdravăn ca mine.

Katherine a zîmbit auzind cu cîtă mîndrie spu-

nea toate acestea.

– Întotdeauna am crezut că prințul este aspru ca o plesnitură de bici. Probabil că avea nevoie de femeia potrivită.

Întrerupînd-o pe Katherine de la activitatea de a trage cu urechea, Unchiul Jasper i s-a alăturat și a îmbrățișat-o cu dragoste.

– Deci te-a găsit pînă la urmă, a zis Jasper. Bărbatul de pe cutia cu muzică.

Ochii Katherinei s-au mărit de mirare.

– De unde știi?

– Unchii știu totul. Ai uitat?

Neștiind dacă trebuia să rîdă, ea a dat din cap.

– Nu, n-am uitat lucrurile importante cum ar fi felul în care se pescuiește sau că onestitatea are întotdeauna câștig de cauză. N-am uitat nici cum un om anume și-a pierdut vremea ca s-o convingă pe o fetiță că iubirea există. Sînt norocoasă că am un unchi atît de minunat. Mulțumesc, a zis sărutîndu-l pe obraz.

A văzut că ochii unchiului pluteau în lacrimi, dar și pe ea o stăpînea cu putere aceeași emoție.

El a dat din cap.

– Eu sînt norocos, Katherine, i-a spus. Și-a dres glasul și i-a dat drumul din brațe. Cred că

trebuie să-i acorzi dansul ăsta bărbatului tău, dar o să-mi rezervi și mie un dans, a murmurat, apoi s-a amestecat în mulțime.

Katherine a privit lung după el, apoi s-a întors și a zîmbit larg, zărindu-l pe Alex, splendid în costumul său negru, stînd drept în fața ei. Cerce-lul cu diamant strălucea sexy pe urechea lui.

– A sosit clipa valsului nostru, dragă. Eu insumi am ales muzica.

Katherine l-a luat de braț.

– Despre ce ănume?

– Despre cartea pe care plănuiește s-o scrie despre noi doi. Spune că o să devină milionar în felul ăsta.

Alex a gemut.

– I-ai spus ceva despre temnițele noastre?

– Nu. I le-am arătat. I-am mai atras atenția și că nu e cazul să se umfle în pene din cauza poziției lui de administrator al Campingului „Insula Piraților”. A fost numit cînd i-am spus că l-ai cumpărat tu. Apoi l-am avertizat că aș putea să-i fac viața un iad, datorită poziției cîștigate de mine ca prințesă de Morena.

Alex s-a strîmbat.

– Sînt încîntat să constat că știi să-ți folosești în mod cît se poate de potrivit noua ta putere.

– Doar am avut de la cine să învăț.

El a ris, apoi a condus-o în centrul de dans. Peste sala nunții festive s-a așternut tăcerea un pic nervoasă datorită atenției la care era supusă. A devenit însă mai sigură pe ea când l-a privit în ochi pe Alex.

I-a făcut o reverență adincă și Alex a luat-o în brațe, iar muzica a început. Dulce și sfișietor, valsul nu era cel tradițional la o căsătorie. Era Paganini. Inima îi bătea în piept, iar amintirile o invadaseră. I s-au umplut ochii de lacrimi.

Alex a strâns-o de încheietura mâinii.

– Știam că o să te plîngi, i-a șoptit sărutînd-o pe frunte.

Ea a respirat profund, încercînd să-și stăpînească lacrimile.

– Poate nu știi, dar ți-am dat ca dar de nuntă Cercelul acesta.

– Poate că nu știi că de aceea l-am și pus. Și am știut că o să rămii gravidă în noaptea aceea din apartamentul meu.

– Nu prea înțeleg cum s-a întîmplat asta, i-a murmurat încă supărată că predicția lui se îndeplinise. Acum purta în trupul ei o parte din Alex. Asta o impresiona de fiecare dată cînd se gîndea la subiectul acela.

- Nu înțeleg, nu eram în perioada potrivită.

Un pic din încrederea lui în sine părea că a dispărut.

- Și nu ești încântată, totuși?

- Incredibil. Numai că mi-e greu să înțeleg. Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi. Te iubesc de mult și te-am visat toată viața, dar n-am visat niciodată să fiu alături...

Alex și-a apăsât gura peste a ei, oprindu-i vorbele, dar nu și emoția puternică dintre ei doi.

O săruta înainte, trecând peste șoapte și chichoteli. În sfârșit, când oaspeții au început să aplaude, el s-a desprins de Katherine.

- Mi-ai dat viață și iubire, draga mea, i-a zis pe un ton tensionat și răgușit, cu ochii plini de duioșie. Inima mea e a ta.

Se priveau cu dragoste și bucurie. Momentul era de o mare intimitate.

- Și inima mea e a ta, i-a șoptit ea gândindu-se că îi aparținuse lui încă înainte chiar de a-l fi întâlnit.

Katherine a răsuflat adânc ca să-și regăsească forma. Petrecerea de-abia începuse. A privit ironic spre urechea lui.

- Înălțimea Voastră, cercelul dumneavoastră, e foarte, foarte amuzant. Și-a coborât vocea ca

într-o invitație specială. N-ați vrea să îl purtați și la noapte?

A privit-o cu duioșie. Zimbetul lui era plin de invitații și promisiuni numai și numai pentru ea. Katherinei i se și înfierbîntase singele.

– Dragă, plăcerea e de partea mea.



Sfîrșit